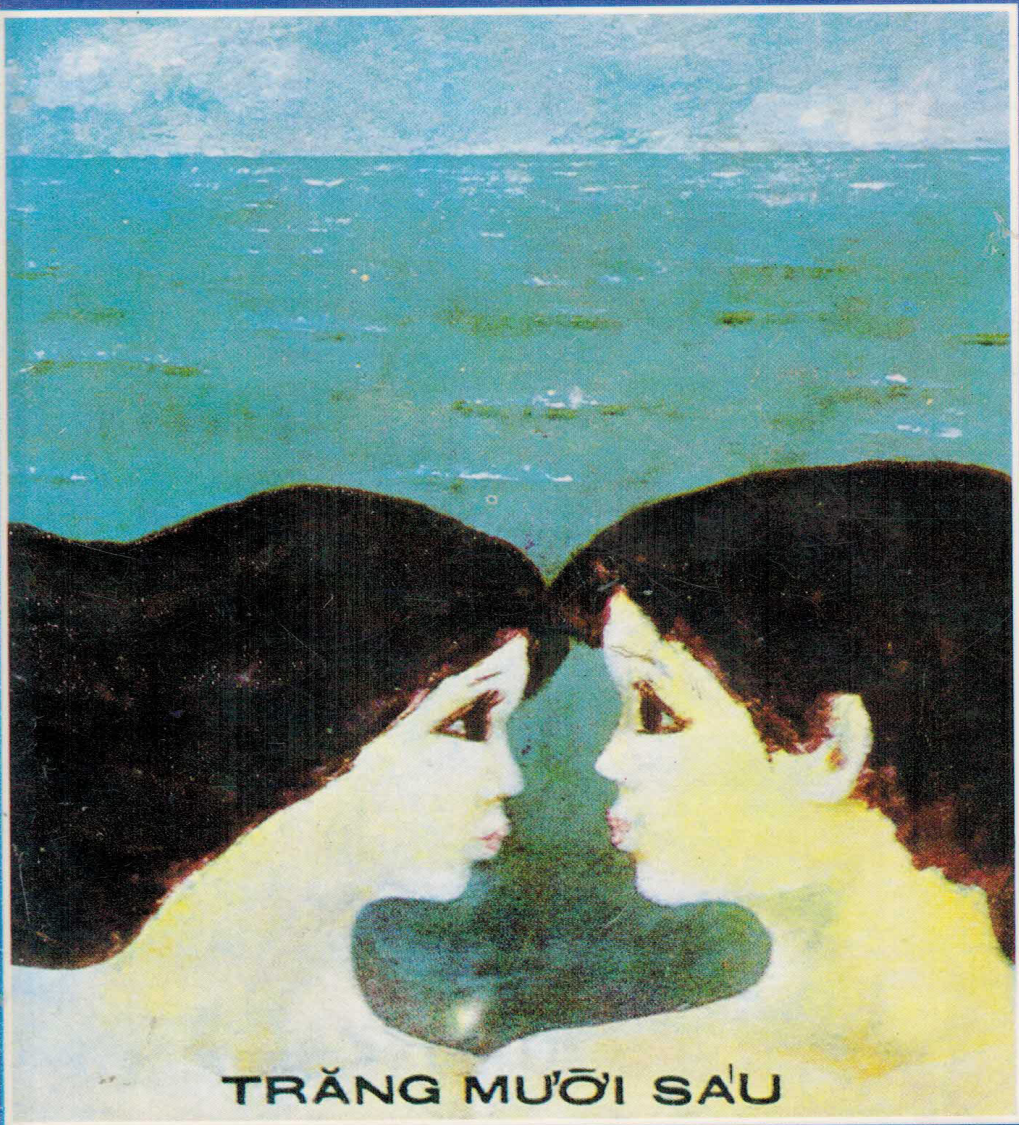

NHÃ CA

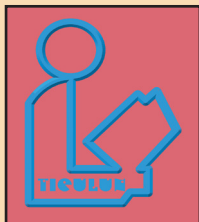
**ngày đôi ta
mới lớn**

TRĂNG MƯỜI SAU

NGÀY ĐÔI TA MỚI LỚN

NHÃ CA

1

Căn phòng nhỏ là thế giới riêng của Thuyền. Ở đây, không có đôi mắt soi mói của chị Ngọc Thổ. Không có cái miệng tía lia của anh Sơn. Không cả cái vẻ nhìn nghiêm túc của anh Minh nữa. Buổi trưa, Thuyền thích căn phòng này chi lạ. Chỉ cần mở cửa sổ, cô đã có ngay một tàng cây xanh và những bóng nắng. Tưởng tượng được nhiều thứ lắm chứ. Cứ nằm yên lặng một lát là có biển, có bãi cát chạy dài, có rừng dương và hồ cá nhỏ. Kỷ niệm thân yêu nhất của tuổi thơ đó. Và anh Dư nữa. Anh Dư. Tại vì lá thư của Tiệp làm Thuyền nhớ anh đó. Lạ chưa, thư tỏ tình của Tiệp mà làm sao Thuyền lại nhớ anh đã chứ. Buồn cười.

Chị Ngọc Thổ hẳn không hiểu gì hết, khi hai chị em đứng với nhau trong toa lét. Thường thường, ăn cơm xong là hai chị em tranh nhau vô cái phòng tắm nhỏ xíu, không biết để làm chi nữa. Lúc ngó mặt trong tấm kính soi dính những giọt nước, khuôn mặt của Thuyền hơi mờ đi, vì thế, trông huyền ảo lạ. Và tự nhiên Thuyền cười, cười rũ ra như con điên. Chị Thổ giật mình, làm ra vẻ kinh hoàng : Cái gì vậy, mày điên chẳng. Thuyền có điên không ? Chắc là có. Điên vì sung sướng.

Sung sướng. Thì đã hẳn, có cô gái mới lớn nào không sung sướng khi có một kẻ tán tụng mình, sẵn sàng chết vì mình. Tiếp đó thôi. Thật bất ngờ khi thấy Tiếp xuất hiện trước cổng trường để đón mình. Lúc đầu, Thuyền hơi bối ngỡ, nhưng cô vui vẻ ngay. Làm gì Thuyền chẳng biết, đôi khi giả vờ ngây thơ để điệu bộ chơi vậy, chứ Thuyền biết tổng là Tiếp mê mình. Anh thầy giáo dạy kèm ở nhà ngày nào đã vất bỏ bộ váy lìn, có vẻ sưng rộp trên mặt khi trông thấy Thuyền. Còn nữa, trước đó, những lá thư, những cánh hoa pensé ép trong giấy pelure mỏng dính, những lá thư vu vơ tả cảnh sương mờ, hương thơm của phấn thông vàng Đà Lạt. Một tấm ảnh hồ than thờ với cảnh thông trơ vơ và mặt nước quanh hiu, với một lời đề : Khi hồ thiếu một con Thuyền... Thuyền viết hoa và chấm chấm đằng sau là chỉ có thuyền tình. Người ta thông minh lắm chứ bộ. Hiểu hết trơn. Thì đó, năm điều ba chuyện là lộ tẩy ngay. - Anh đã ghé nhà chưa ? Sao không ghé nhà? Lúng túng... : - À, có ghé chứ, sẽ ghé... nhưng, tại có chuyện muốn nói riêng với Thuyền. Và trưa nay, Thuyền về với lá thư trong cặp. - Kỳ quá, anh nói gì thì nói cho Thuyền nghe, bày đặt thư từ. Ném cho Tiếp một nụ cười ngây thơ ơ là ngây thơ. - Chiều anh tới nghe, chị Thố nhắc anh hoài đó. - Để anh đưa về. Tiếp vậy một cái tắc xi, hai đứa chui vô. Tha hồ cho đằng sau, tụi bạn

của Thuyền lé con mắt. Người ta lớn rồi chứ bộ.

Nhớ tới lúc đó, Thuyền lại cười. Không có ai nhìn ngó mà cô cũng đưa tay che miệng. Đó, thấy chưa, đâu có dám đi với Thuyền vô nhà. Trưa nay, khi bước lên bậc thềm, suýt vấp đấy nhé. Đừng có vấp té chứ, coi chừng té cái rầm vào lá thư của Tiệp cho coi. Té không ? Chưa biết. Nhưng nếu mỗi tuần nhận được một lá thư như thế này thì khoái quá. Chị Thố, mỗi khi nhận được thư tán tỉnh, lấy làm bực mình lắm. Thuyền biết chị làm bộ đó thôi. Anh Sơn đi guốc trong bụng chị : Mày sượng rên còn làm bộ. - Xì, phiền thấy mồ. Bây giờ, Thuyền dám cá bao nhiêu cũng được, chị Thố sượng mê toi. Nhưng chị Thố có đẹp hơn Thuyền không nhỉ ? Cô bé thắc mắc, nhưng rồi mặt tươi rói lại ngay. Chắc mình phải hơn chị Thố, mình trẻ hơn nè, mình lại được Tiệp tỏ tình nè. Đáng lẽ trong hai đứa, chị Thố hợp với Tiệp hơn chớ. Nữa, anh Dư đó chi, từ nhỏ tới lớn, anh chỉ thương Thuyền mà ghét chị Thố. Anh Dư, tội nghiệp anh quá, bây giờ anh đóng ở đâu nhỉ ? Lâu quá anh không về thăm, cũng không viết thư nữa. Thôi đừng viết thư, anh viết thư để anh Sơn với chị Thố cười bò ra đấy à. Chứ anh viết to như con gà mái, lên đèo, xuống núi, đầy ao hồ và đường queo. Thì người của núi rừng mà. Chị Thố có cái giọng điệu ác. Còn ác hơn nữa là chị Thố dám quả quyết : Thằng ngốc đó nó mê con

Thuyền. Chị chỉ nói với anh Sơn, chứ nói với ba là chết ngay. Nói với Thuyền, Thuyền cũng véo cho một cái chứ khỏi có sợ. Khi nghe, Thuyền xía xói chị, chị cười: Mà mày có xem phim *thằng Gù trong nhà thờ Đức bà* không ? Ghét, Thuyền dám thề, Thuyền với anh Dư là anh em, tình anh em cao đẹp nhất. Chị Thố có thể ghen, vì anh Dư không thể thương yêu chị ấy, chị ấy khó so nổi với Thuyền. Khó so nổi chứ gì nữa. Như anh Tiệp, tại sao lại chỉ tỏ tình với Thuyền, mà không tỏ tình với chị Thố. Coi này, lá thư... Thuyền lại cầm lá thư đọc.

Em nhỏ.

Em có biết khi đọc lá thư này em hết nhỏ rồi không ? Em có biết anh từ Đà Lạt về đây đã ba hôm rồi không? Hai lần anh tới đón ở cổng trường, muốn gặp em ghé gớm, gặp em, đưa em đi uống thử ly cà phê sữa đầu tiên và nói yêu em, nhưng anh không có can đảm. Em đừng cười anh, em nhỏ, nhưng em đối với anh là em nhỏ đã lớn, em có quá nhiều uy quyền. Thuyền ơi, anh sẽ tới gặp em, và nhớ, khi gặp, cho anh một nụ cười để anh vững lòng tin em nhé.

Lá thư cụt ngủn. Thư tình đáng lẽ ra phải dài lâm li, bi đát chó. Tuy nhiên lòng cô bé Ngọc Thuyền cũng bồi hồi. Chết cha, mình đang cảm động. Như vậy là bắt đầu từ hôm nay, mình có một người yêu chẳng ? Ngọc

Thuyền lắc đầu nhớ hôm anh Sơn với chị Thố cãi nhau về vấn đề bồ bồ kếp kếp.

Để coi, họ bắt đầu như thế nào nhỉ ? Anh Sơn :

- Mày ngu lắm. Kếp khác với bồ.

- Xì, khác cái gì. Kếp hay bồ cũng giống nhau.

- Nói với mày bực cả mình. Kếp khác bồ, bồ khác với người yêu. Để tao giải thích cho mày nghe. Vạch tai ra mà nghe nè ! Kếp đối với một đứa con gái bằng tuổi mày là một tên con trai liền ông trông được, dễ sai, dễ đi rước đèn hay vô hiệu ngồi nghe nhạc, rồi ai về nhà nấy. Kếp chỉ cần ngoan ngoãn, hào hoa một chút, và phải có địa. Còn bồ, thân hơn, có thể ồm ờ với nhau, đá lông nheo với nhau, và muốn còn được tiếp tục làm bồ thì phải biết dừng lại đúng chỗ. Đại khái, hai người đã chịu nhau, nhưng chưa đứng ở chỗ chịu đó, hoặc vì cả hai chưa gặp người nào hơn, thành thử còn giữ nhau để làm bồ cho dui dẻ.

Ngọc Thuyền không nghe được đoạn anh Sơn với chị Thố nói về người yêu, vì lúc đó chị Thố phác giắc có nghe lén và tung chưởng đánh đuôi. Giá nghe được đoạn cuối đó, Thuyền đã sắp đặt được cho Tiệp vào loại nào rồi. Bây giờ cô chỉ có thể chọn lựa giữa hai thứ, kếp

9 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

và bồ. Lá thư như thế này, nếu mình chịu thì có thể xếp vào loại bồ bịch được. Có cái gì không ổn cho lắm, nó ngang ngang trong tình cảm của cô làm cô phải hạ vai trò của Tiệp xuống lần nữa. Kép đi. Vâng, vậy thì kép, anh Tiệp nhé. Và chiều hôm nay anh đến phải không ? Đang vui, Thuyền thầy bồn chồn gì lạ. Thôi đi, Thuyền sẽ trốn biệt anh luôn. Nhưng trốn biệt rồi anh bỏ về Đà Lạt, anh sẽ đóng vai thất tình, tội nghiệp quá. Mình đâu có ghét anh Tiệp, mình có quý mến anh ấy nữa là đằng khác. Trời ơi, nhớ lúc anh dạy mình học, cái mặt lắm lì ghét ơi là ghét. Nhưng thời gian anh ở Đà Lạt thì không ai dễ thương bằng anh. Không ai bằng anh à ? Có chứ, anh Dư. Đó, anh Dư thấy chưa, không bao giờ Thuyền quên anh, anh Dư như vết son in trong cõi lòng non dại của Thuyền rồi.

Anh Tiệp cho Thuyền đủ mọi thứ quà, những hộp dâu đỏ còn ướp mềm không khí ẩm lạnh của Đà Lạt, những cánh hoa ép, những quả thông còn thơm hoài mùi núi rừng. Những lá thư bao giờ cũng kết bằng câu : Anh cầu trời đừng bao giờ Thuyền thành người lớn... Kỷ niệm với Tiệp sao hiền lành dịu dàng quá, còn kỷ niệm với anh Dư thì... bé bỏng, nghịch ngợm, hoang tàng, lếu láo không chịu nổi...

Thuyền bỗng thầy nhói trong lòng một sự xót xa. Thuyền vừa nghĩ tới cuốn nhật ký, lâu nay, cô bé chỉ viết về anh Dư, và có lẽ, bây giờ chuyện anh Dư sẽ xếp lại, để toàn chuyện về Tiệp. Nhưng thôi, anh Dư đừng buồn, vỹ vãng nào cũng đều được bọc kín trong màu đen, nhưng vỹ vãng của Thuyền với anh Dư sẽ còn trong suốt, lóng lánh mãi những màu sắc rực rỡ của một thời đã qua. Văn chương quá, nếu mình làm được một bài luận đầy lời văn vẻ như vậy có khá hơn không. Là quá, ở phía này thì mình tối tăm, nhưng một mặt nào đó, lại sáng láng kỳ lạ...

Nằm mãi, cho tới một lúc Thuyền không chịu nổi sự xôn xao của lòng, mà căn phòng thì lại kín đáo, yên tĩnh quá, Thuyền chạy sang gõ cửa phòng chị Thố.

- Gì đó nhỏ ?

Giọng chị có vẻ khó chịu. Chắc chị đang chấp chờn thì mình tới phá chớ gì. Thuyền đã lỡ trớn, bèn liền thoảng.

- Em vô được không ?

- Tao đang ngủ. Mà phá quá. Vô đi.

Chị hơi nhòm người dậy, tóc rũ một bên vai và vẻ mặt chị ngái ngủ nên trông không được đẹp như lúc thường.

11 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

Thuyền bước nhanh, tới nằm bên chị.

- Chuyện gì đó, Thuyền.

Không biết sao, Thuyền nói dối.

- Ghê quá chị ơi.

- Cái gì ghê. Sao mày luôn luôn nói chuyện không đầu không đuôi.

- Em thấy toàn khúc giữa.

- Tao không giỡn nghe. Mày sao ưa phá tán quá.

- Thiệt mà. Em đang nằm ngó cửa sổ, nơi cảnh cây nhãn có một khúc gì lạ lắm, em nhìn hoài mới nhận ra mình con rắn. Em sợ quá, chạy qua đây.

- Mày chỉ bịa đặt. Luôn luôn bịa chuyện trông thấy rắn. Vườn nhà mình không có rắn, hiểu chưa. Nhiều chuyện.

Không hiểu sao, Thuyền buột miệng :

- Chị Thố, hồi trưa em thấy anh Tiệp. Anh ấy về Sài Gòn rồi.

Tưởng chị Thố vui, không ngờ chị quay lưng lại phía Thuyền :

- Mà y thấy anh Tiệp cũng như con rắn phải không ? Thấy đầu hay thấy đuôi ? Sao lúc nào mà y cũng bày bặt ra một chuyện gì. Anh Tiệp... hừ, anh ấy về thì đã ba chân bốn cẳng tới đây rồi... Mà y lớn rồi, sao không bỏ... mà y đủ tật. Tao cũng không lạ, tại thửa nhỏ mà y cứ bám lấy cái thằng Dư mà chơi với nó, chả ra làm sao hết.

- Người ta lớn vậy mà kêu bằng thằng.

- Lớn mà ngốc, ngu thấy bà.

- Em chẳng thèm nói chuyện với chị nữa.

- Tao càng mừng.

- Nghỉ chơi với chị luôn.

- Cảm ơn nghe.

Thuyền mím môi. Người chi mà tàn nhẫn. Trái tim chị Thố chắc đã cứng như đá, vàng khè. Tàn nhẫn, vô nhân đạo vậy rồi cô đơn một mình. Nằm đó một mình mà cô đơn đi. Người ta đã định cho coi lá thư của anh Tiệp. Xui cho Thuyền, vừa ra khỏi phòng chị Thố, đụng đầu với anh Minh, anh trừng mắt :

- Buổi trưa không ngủ hả ? Bảo ngủ trưa không bao giờ chịu nghe lời hết. Hừ.

13 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

Thuyền cúi mặt, khi vô phòng cô bỗng cúi gập người, hai tay ôm lấy bụng, nhăn nhó làm như đau đớn lắm. Rồi cô đứng thẳng người trước gương mà ôm miệng cười. A, cả nhà cứ tưởng người ta còn nhỏ lắm. Thôi được, cứ tưởng đi. Nhưng bao nhiêu người khác đều biết ta đã lớn. Cần gì bao nhiêu người, chỉ một mình Tiệp là đủ.

Cô bé với tay ôm chặt con gấu trắng bằng bông vào lòng. Người bạn thiết của Thuyền, kẻ canh cửa của Thuyền đấy. Hôm mới được ba má cho một phòng riêng, Thuyền sợ ma quá trời. Anh Sơn nhất đầu về cho Thuyền con gấu này và nói : Ma nó sợ gấu lắm, cứ đặt con gấu nằm bên cạnh là không có con ma nào dám vô phòng. Thuyền khỏi tin đi, vì Thuyền đâu còn con nít nữa. Mười lăm rồi chớ bộ. Nhưng rồi ban đêm, nằm một mình trong căn phòng vắng, Thuyền sợ tái người, đành nhớ lại lời anh Sơn để gây niềm tin. Lâu dần, cô bé có cảm tưởng như con gấu bông có linh hồn, an ủi cô, giúp đỡ cô, canh cửa cho cô thật. Và bao giờ có gì buồn phiền, bối rối, cứ ôm con gấu vào lòng là cô trấn tĩnh lại.

Đồng hồ bên ngoài gõ một tiếng lẻ. Cô bé biết là hai giờ rồi. Giờ này ngủ nghe gì. Lát nữa, chắc Tiệp sẽ tới. Không ngủ được, chắc mặt mũi mình sẽ ghê. Cố nhắm

mắt một chút đi. Nhưng vừa nhắm mắt được một lúc, Thuyền lại tới ngồi ở bàn học và cô cầm chiếc gương lên soi mặt. Vừa nhìn vào, cô đụng ngay cái mũi của mình, và trên làn da mũi mịn màng bỗng hiện lên một chấm đen nhỏ xíu. Chết rồi, một mụn cám đây. Thuyền nắn nót nặn cái mụn cám ra, và cô bé khá bức mình khi nhận ra còn vài mụn nhỏ quanh đó.

Than ôi. Ngọc Thuyền chưng hửng khi soi lại mặt. Trên mũi cô, hai ba chấm đỏ sưng vù, mũi cô như nở ra, có vẻ như thành quả cà chua thật.

Những mụn cám ơi. Ta thù mi.

2

Trước khi Tiệp tới, Ngọc Thuyền đã chìm đắm trong một giấc mộng đẹp ời là đẹp. Cho là Thuyền quá lãng mạn cũng không sao. Có lần cô bé đã nghe lén được người lớn bàn về lá số tử vi. Mẹ gay gắt : Con Thuyền mà ông nói nó tính tình bộc trực như con trai hả ? Coi lá số tử vi của nó, vừa đào hồng, vừa hỏa tinh lục cục đủ thứ. Ông thầy nói con này ưa mơ mộng, chẳng thực tế chút nào. Nó sống ưa bay bổng ở đâu đâu, sau này khổ vì tình

- Ôi, tử vi chắc gì đã đúng. Theo tôi, nó là một đứa con trai lỡ đầu thai làm con gái.

Ba trật lác và má đúng. Cần gì thấy tướng. Thuyền cũng đoán được lá số của mình. Hồng loan, đào hoa là cái chắc. Còn hỏa tinh, lục cục thì y chang. Ngọc Thuyền nóng như lửa, đôi lúc làm bộ hiền lành nhưng hay ưa nổi cục. Sự mơ mộng, đó là cái vốn. Thì đó, trong lúc chờ đợi Tiệp tới, Thuyền đã làm thơ. Trên bàn, bài thơ còn bỏ dở, có những câu Thuyền thuộc lòng :

*Đã hết thời bé thơ
Tình yêu đến bất ngờ
Biển réo hoài một tên
Trời lồng hoài một bóng*

*Mắt đã biết sâu riêng
Ngậm ngùi em trao trả
Tuổi thơ đại thần tiên
Kỷ niệm xưa xa quá
Cho một người sắp quên...*

Một người sắp quên ? Ai vậy ? Lúc đó, Thuyền sững người lại rồi bỗng hốt hoảng. Anh Dur. Một bàn tay đen đui như vừa vờn tới cầm nắm tóc của Thuyền giật mạnh. Một cái tát tai vô hình choáng váng. Thuyền ơi, mày lần lộn hết rồi, mày trộn nhào hết mọi thứ tình cảm. Cô bé mỉm cười đau đớn, nụ cười đau đớn đó, y hệt như lúc bỏ Tiệp với chị Thố ở phòng khách, chạy biến lên lầu. Thuyền khó có thể quên được buổi chiều hôm nay, khi Tiệp tới.

Không biết tả làm sao cho đúng cảm giác khi biết chắc chắn là Tiệp đã ngồi dưới phòng khách. Khoảng ba giờ kém. Anh chàng cũng biết điều đấy chứ. Giờ này quý vị người lớn vừa ăn no và đang ngủ kỹ. Dĩ nhiên Tiệp sẽ nói nhỏ với chị ở là chỉ cần gặp cô Út có chút việc thôi. Thuyền ít đoán sai lắm, rõ ràng chị ở gõ cửa phòng Thuyền.

- Cô Út. Cô Út. Cô dậy chưa ?

Thuyền đã chinh tề từ lâu. Lúc này, Thuyền đã thấy mình nổi bật trong gương nhờ bộ đồ gọn ghẽ mặc trong nhà. Phải phục tài chị Thố về mục cắt may. Bộ quần áo vừa nổi những đường nét nhỏ nhắn, dễ thương. Tuy vậy, có điều làm Thuyền cáu quá là cái mũi đã hết mịn màng, và hình như càng lúc càng nở to ra vì mấy mụn mụn tai quái mà cô đã lỡ tay nặn. Khỉ quá, không đụng đến nó có chết ai ? Và tại sao nó xuất hiện đúng lúc này hả ông trời.

Tim Thuyền đập muốn chết khi xuống lưng chừng cầu thang. Cô phải dừng lại, đưa tay trấn an. Chết, mình phải như thế nào nhỉ ? Mọi lần anh Tiệp tới là mình chạy ào ra. A lê, níu tay, đập vai : Quà Út đâu ? Đi ciné, đãi cà rem lục bóp coi có hình cô nào ? Mọi lần sao dễ dàng, tự nhiên thế, mà bây giờ, mới cái chớp mắt hoàn cảnh đã thay đổi rồi. Mình nói : Anh Tiệp, anh vừa mới tới ? Vô duyên chưa, thì chẳng mới tới là gì ? Hay : Ủa, anh tới bao giờ vậy ? Còn bao giờ nữa. Không ổn đâu. Mà đứng đây hoài cũng khốn, dăm mười phút nữa là cả nhà dậy hết, và họ sẽ vây chặt lấy anh Tiệp,

Thuyền mím môi, liêu lĩnh bước xuống. Và không hiểu sao, đang sợ muốn chết, mà khi trông thấy Tiệp ngồi lơ ngơ, Thuyền lại che miệng cười. Buông tay ra, Tiệp sẽ trông thấy nụ cười của Thuyền, và nghĩ ra ngay

mình cười vì câu anh đã viết trong thư : Khi gặp, cho anh một nụ cười để anh vững lòng tin nhé. Con bé này trán dô mà, khỏi làm theo ý ai đi. Thuyền tắt nụ cười, thả tay ra, và khỉ chưa, trống ngực lại đánh liên hồi.

Tiếp lớ quớ đứng dậy và Thuyền bước tới. Run muốn chết. Tiếp cười, Thuyền cũng vậy. Nhưng Thuyền dám cá là chẳng có nụ cười nào ra hồn đâu. Ái tình mở màn bằng hai cái mếu, thảm chưa.

Rồi bộ cứ đứng mà mếu hoài sao. Thuyền bỗng câu :

- Xì, anh ngồi xuống đi.

Cô cũng ngồi xuống. Trông Tiếp ngoan ngoãn như con cừu. Cái đôi mắt hay quắc lên ngày nào nay bỗng cụp xuống, non dại. *Có chàng ngơ ngác tựa gà trống. E tới trăm năm còn trẻ thơ.* Tự nhiên, trong Thuyền, hình ảnh Tiếp thay đổi hẳn. Ông thầy giáo ngày nào nghiêm khắc, khó khăn, từng làm Thuyền rơi lệ nay là kẻ phục tùng. Cậu trai nào lớn lên, mắt cũng có lần ngời ánh phụng thờ. *Hồn lưu lạc chưa hề thờ một Chúa. Yêu một người ta dâng cả tình thương.* Trời ơi, sao Thuyền thuộc quá nhiều thơ Huy Cận thế không biết. Tâm hồn Thuyền lúc này là cánh đồng xanh ngợp đầy nắng. Biển và nắng, cả hai thứ, lúc nào Thuyền cũng mê kinh khủng.

19 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

- Thuyền đọc thư anh chưa ?

Còn câu nào quê hơn nữa không ? Cô bé tủm tỉm :

- Chưa.

- Hả... chưa...

Tối tắm mặt mũi. Chắc thế. Đụng cả ngàn ông sao, hay té từ trên trời xuống. Tiệp trố mắt. Thuyền cười thành tiếng xì. Tiệp cũng đã sáng dạ, cười.

- Thuyền làm anh...

Làm gì đâu ?

Thuyền lắc lắc cái đầu. Tóc hơi ngắn một tí. Nuôi mà chưa chịu dài. Chị Thố đẩy thôi. Cắt đi. Mày cắt ngắn đi, để dài nóng nực chết. Mày lười gọi nữa, hôi thôi lắm. Nói láo. Tử vì người ta có sao mặc dục, ưa tắm rửa một cây, sạch sẽ khó ai bì. Lần này, nhất định nuôi tóc, bước qua xác tôi rồi nói chuyện cắt bớt đi của tôi một phân tóc nhỏ. Chị Thố, chị coi chừng, em đã lớn rồi nghe. Thuyền ngồi ngay ngắn lại. Chắc phải nói chuyện đàng hoàng hơn. Thuyền tắt nụ cười.

- Anh làm Thuyền sợ quá, lá thư...

- Anh không biết làm sao hơn Thuyền đừng giận anh...
Gửi thư cho Thuyền rồi anh cũng lo quá, nhớ Thuyền
ghét anh, Thuyền...

- Xì.

- Đến bây giờ, trống ngực anh còn đập.

- Anh mà sợ. Thiệt không. Có khóc không ?

- Có.

Tiếp đáp sau một nụ cười ngượng ngáp. Ánh mắt đỏ
làm Thuyền nghĩ là Tiếp không nói đùa, và Tiếp có thể
khóc cho một trường hợp nào đó. Yếu quá. Thuyền ghét
con trai chảy nước mắt. Thuyền à. Còn lâu Thuyền mới
khóc. Nó là con trai mới đúng. Đó là giọng của ba. Còn
chị Thố : Nó bắt chước thằng Dư, lì lợm, khó dạy. Lì
lợm. Phải rồi, anh Dư. Anh Dư lì vô cùng, lì chúa. Một
lần, hồi còn nhỏ lắm, anh Dư bắt gặp anh Minh, anh Sơn
đem con mèo trấn nước, anh mách ba. Hai ông tướng bị
đòn nức đít, đâm ra thù hận. Giữa trưa, anh Dư tựa gốc
cây ôi ngủ, anh Minh anh Sơn lừa dịp trời anh vào gốc
ôi rồi tha hồ đánh đấm phục thù. Lúc đó, có cả Thuyền.
Thuyền xót cho anh Dư, nước mắt rùng rùng, nhưng
anh không thèm khóc. Anh bị đòn đau lắm, nhưng anh
chỉ nhìn kẻ thù bằng con mắt khinh bỉ. Anh Minh điên

tiết : Nó không chịu khóc, lay xin, đánh chết nó đi. Lúc đó, lòng Thuyền thật lạ lùng, chỉ cầu làm sao anh Dư đừng thềm khóc, và vì sự mong mỏi đó, Thuyền muốn hai anh mình đánh Dư đau hơn, dữ hơn, để đo xem lòng can đảm của anh Dư. Anh Minh ra lệnh : Nó không sợ hãi, cời trói cho nó, bắt nó lay. Anh Sơn cời trói. Anh Minh : Mày lay đi, tao tha. Anh Dư vẫn đứng trơ trơ. Anh Sơn nghĩ ra một kế, vô nhà lấy muối chanh : Để coi nó còn lì nữa thôi. Một nhúm muối chanh xát vào mắt anh Dư. Nước mắt anh chảy ròng ròng. Nhưng mắt anh lại ngược lên cây ổi, hay tay anh vòng lại. Nước mắt chảy vì xót, nhưng anh không khóc. Với anh Dư, không bao giờ Thuyền nhìn thấy một giọt nước mắt. Lúc các anh của Thuyền đánh mỏi tay, chán sự lì lợm của anh Dư, bỏ đi, Thuyền đứng cạnh anh Dư ở lu nước. Anh vừa rửa mặt, vừa nhúng ướm tóc vuốt ngược lên. Thuyền cầm tay anh : Đừng thềm khóc anh Dư. Anh không trả lời, chỉ ngó Thuyền. Anh làm Thuyền khóc nữa.

- Anh Dư của Thuyền không bao giờ thềm khóc.

- Dư nào ? À... cái anh gì Thuyền vẫn hay kể chuyện đó hả. Đi đâu rồi ?

- Đi lính lâu rồi. Chắc anh ấy muốn làm anh hùng.

Thuyền hơi ngượng. Theo chị Thố, không phải chỉ chị Thố mà cả ba mẹ nữa. Anh Dư nhỏ không chịu học, hư hỏng, khó dạy, lớn lên sống cuộc đời khốn khổ. Không còn dịp nào để ngoi lên. Chuyện này Thuyền đâu có cần biết. Anh Dư đã bỏ đi lúc Thuyền mới mười một tuổi. Và năm mười ba tuổi, anh Dư hiện ra trong bộ đồ trận, anh đen xì. Thuyền đâu có thấy anh thay đổi gì.

- Ghê nhỉ? Anh hùng cơ à ? Anh không muốn làm anh hùng, chỉ muốn làm anh của Thuyền thôi.

- Đề xét lại đã.

Thuyền hơi chán. Đáng lẽ câu chuyện lá thư đang bỏ dở, Tiệp phải hỏi tiếp. Thuyền đã nghĩ anh sẽ hỏi : Thuyền nghĩ sao về lá thư của anh ? Chắc chắn

Thuyền sẽ lúng túng lắm. Hỏi như vậy làm sao Thuyền trả lời được, Thuyền có hiểu lòng mình đang ra làm sao đâu ? Nhưng Tiệp không hỏi thế. Câu chuyện càng chán hơn khi Tiệp hỏi về mọi người trong gia đình. Họ sắp thức dậy cả đây, ngồi mà đợi họ đi. Đã có lúc Thuyền muốn bỏ đi. Phải cố gắng ghê lắm Thuyền mới không đứng dậy. Đáng lẽ phải hiểu cho sự cố gắng của người ta chứ. Tiệp bỏ qua cơ hội rất uống. Chỉ mười phút sau, anh Minh, anh Sơn đi xuống. Đáng ra đèo nhau đi học, họ ngồi lại với Tiệp. Rồi chị Ngọc Thố nữa. Quần áo

23 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

trắng tinh, tóc đen nhánh, dài, úp vào vai, cặp đen tuyền, ông ẹo đi xuống. Trời ơi, có một chút má hồng làm mắt chị long lanh dữ. Chị reo lên :

- Oi, anh Tiệp. Xuất hiện từ bao giờ thế ?

- Cũng mới đến, Thố.

Anh Minh :

- Đạo này ít thấy Tiệp về Sài gòn. Chắc có ai giữ chân ở Đà Lạt rồi phải không ?

Chị Thố tán đồng :

- Đúng vậy phải không ?

Không ai nhìn thấy nụ cười kiêu ngạo của Thuyền đâu hết. Phải, cho họ nhìn thấy làm gì. Hãy bí mật cái đã. Anh Minh ba điều bốn chuyện đứng dậy :

- Còn ở lâu không ? Tôi ghé chơi nghe. Giờ bọn này đi học.

Đi hết cho rồi. Nhưng chị Thố ngồi lại làm kỳ đà cản mũi. Chị cười vui ời là vui.

- Lâu anh chẳng gửi thư gì cho bọn em hết. Ừ, chắc có chị thiệt rồi, dẫu hả ?

- Còn lâu, người ta cô đơn.

- Xí, cái mặt anh mà có đơn. Đẹp trai nè, con nhà giàu nè, học giỏi nè.

Cơn tức bùng lên, và nổ trong lời nói của Thuyền :

- Có ghẻ nữa nè.

Chị Thố, tức thì quắc mắt. Chị mà, nghe em nói mặt dạy thì phải dạy chứ.

- Con này hỗn. Người lớn ta nói chuyện, ai nói với mày.

- Người lớn. Hử...

- A.., cái con này, anh Tiệp coi...

Môi của Thuyền còn bĩu dài. Anh Tiệp coi. Xưa quá. Ngày trước, lúc còn dạy học, câu đó được đi. Người gì mà không lớn, không hiểu ra mỗi lúc hoàn cảnh mỗi đổi thay. Anh Tiệp có muốn coi không ? Thuyền chau môi dài ra nữa, và tròn mắt ngó Tiệp. Ánh mắt của Thuyền làm Tiệp bối rối trong khi chị Thố tức điên lên. Thay vì đứng dậy, dắt xe đi học cho rồi, chị còn ngồi ỳ ra đó.

Thuyền lâu bầu :

- Bắt nạt.

- Ồ...

Chị bỗng ngó anh Tiệp, bật cười :

- Anh Tiệp coi. Bộ nó muốn nói anh em mình ý đông bắt nạt nó đó.

Tội nghiệp chị quá, coi ở đây ai được số đông. Có ba người, dĩ nhiên anh Tiệp lay trời mà được vô phe với Thuyền rồi. Chị Thố lẻ loi nhất mà chị không biết. Chia buồn với chị. Thuyền muốn tặng chị một nụ cười quá. Nhưng hình như cơn cười của chị chưa dứt. Chị Thố, gì nữa đây ? Thuyền trợn mắt, muốn đe dọa chị, đe dọa chơi ấy mà. Chớ thật ra Thuyền cũng thích chị Thố khi chị cười lắm. Khi cười, chị con nít ghê. Anh Tiệp có chắm nụ cười của chị không ? Ví dụ anh chắm cũng được đi, Thuyền sẵn sàng, vui vẻ, hân hoan mà. Thuyền thương chị Thố. Nói thiệt. Đôi khi khắc nhau cho vui chớ lúc nào Thuyền cũng muốn thương chị hết. Nhưng chị Thố không hiểu, cứ lạc hậu gì đâu. Lúc nào chị cũng coi Thuyền còn bé, và chị lớn lắm, chị làm được những chuyện mà Thuyền không được làm.

- Ủa...

Lại chị Thổ độc thoại. Lại cười nữa. Gì đã chớ ?
Thuyền không đợi lâu. Chị Thổ chỉ tay vào mặt Thuyền:

- Trời đất. Mà làm gì vậy ? Tự dung cái mũi.

Nụ cười của chị Thổ bỗng nặng nề, chán ngắt như cơn mưa dầm. Cái mũi. Ồ.... sao mình không nhớ ra. Nó ra làm sao rồi ? Nó sưng tới đâu ? Chết cha, Thuyền sụp mí mắt, nhìn xuống. Cô bé lờ mờ trông thấy một vùng da đỏ ửng, rồi vùng da nổi dần lên, lồ lộ. Chưa một ai có cái mũi to như mũi Thuyền.

- Mà nặn mụn phải không. Khi, ngu.

Chị khúc khích. Thuyền đã hơi cáu rồi. Đừng có chọc. Đừng nói nữa nghe. Nhưng chị cứ nói :

- Con nít con nôi mà bày đặt. Anh Tiệp coi, mũi nó thành trái cà chua rồi. Hu hu, má ơi, đi đòi cái mũi.

Như mọi lần, có lẽ Thuyền lo sợ thật. Thuyền sẽ hỏi chị : Có làm sao không chị Thổ ? Chị dọa : Mũi mày sẽ nở lớn mãi, cho tới lúc nó nặng quá, thành một cái bị. Dù Thuyền không tin, nhưng Thuyền sẽ làm bộ sợ sệt. Hình như cũng đoán được ý nghĩ của Thuyền, chị tiếp :

- Chết mày. Nó sẽ thành theo cho coi. Rồi mày sẽ bị đình râu, sưng vù cả cái mặt. Hu hu, xấu gái. Hu hu

hu...

Đã sùng vì sự trêu chọc của chị Thố, Thuyền còn trông thấy cái mỉm cười đồng lõa của Tiệp nữa. Và Thuyền điên lên khi nghe Tiệp góp vào một câu vô duyên nhất trần đời :

- Không có sao đâu.

Thuyền đứng bật dậy :

- Có sao thì kệ xác tui. Tui không cần.

Chị Thố mở lớn mắt, ngạc nhiên. Ngạc nhiên là phải. Mọi lần chị em vẫn đùa với nhau như thế là thường. Có cái một chút, Thuyền cũng cười ngay. Xì, chị làm sao hiểu được lần này đặc biệt hơn.

- Đùa chơi cũng nổi cục.

- Ai đùa với mấy người.

Thuyền bước đi. Chân vấp vào ghế đau điếng.

- A, con này quá quắt nhỉ.

Thuyền còn nghe kịp tiếng kêu thảng thốt của chị Thố. Thì quá là chắc rồi. Quá quắt nữa. Mặc kệ, chẳng cần gì hết. Chẳng cần bỏ, chẳng cần kếp, chẳng cần tình

yêu. Không biết chuyện gì xảy ra sau đó nữa. Thuyền đóng chặt cửa phòng. Bịt tai, không nói, không nghe. Cho tới lúc lòng Thuyền lắng lại, cô lại suy diễn ra cái màn sau cùng dưới phòng khách. - Đừng để ý tới nó nữa anh Tiệp. Giờ Thố phải đi học đây. Đưa Thố đi học đi. Thuyền đoán trật nữa, vì một lát chị Thố lên. Bắt buộc Thuyền phải hé cửa. Chị dí tay vào mặt Thuyền.

- Mày khùng không ?

- Khùng.

Tưởng chị sẽ làm gì, chị điên lên. Nhưng lạ, chị bật cười, cười rũ :

- Đúng là mày khùng. Trời ơi, này giờ tao không để ý, coi cái mặt.

Chị cười nữa, như muốn gập cả người lại. Chị nói không ra tiếng :

- Anh Tiệp về rồi. Tao đi học đây. Mày... cái mặt mày...

Chị vẫn tiếp tục cơn cười. Thuyền trợn mắt, đóng sập cánh cửa trước mũi chị. Coi cái mặt mày... Coi thì coi, người ta cũng đẹp đề... A, nguy tai. Thuyền thộn mặt ra. Những chỗ mụn bị nặn lúc trưa, càng lúc như càng sưng lên, mũi đã nở ra nhiều quá. Con khỉ. Thuyền phun ra

không biết bao nhiêu lời tàn tệ với khuôn mặt mình trong gương.

Và cuối, Thuyền lật đật chạy tới bàn, cầm bài thơ viết dở lên xé toẹt. Tất cả mọi sự tưởng tượng chỉ còn là một phản bội. Thuyền ứa nước mắt, Cô chỉ còn hình ảnh anh Dư. Sao anh bị đánh đau mà anh không khóc. Tôi không muốn khóc trước mặt người khác. Vậy thì anh Dư ơi, Thuyền không xấu hổ gì khi khóc một mình. Bây giờ Thuyền hiểu ra rồi, tất cả mọi thứ đều làm Thuyền ngộp thở. Phải rồi, hình như chỉ có vùng trời cũ, biển cũ, với những kỷ niệm thời thơ ấu, mới làm mình dễ thở. Anh Dư, Thuyền ôn lại kỷ niệm nhé.

3

Anh Dư ơi, ở đâu cũng có nắng vàng, có gió mát. Nhưng không nắng ở đâu, gió ở đâu có thể thay thế được màu nắng vàng và những cơn gió lộng của thời thơ ấu.

Vào năm nào anh Dư nhỉ ? Hình như dạo ấy, Thuyền mới lên bảy tuổi, bạn của Thuyền lúc đó còn là con mèo tam thể tên là Mimi. Nhưng con Mimi làm Thuyền buồn chết được, lười biếng, ngủ cả ngày, lại ăn vụng, cả đời chẳng bao giờ biết tắm rửa, chỉ đưa mấy cái vuốt nhỏ xíu vuốt mặt, đã tưởng rũ hết bụi bặm của một đời mèo. Có lẽ vì con Mimi mà sau này lớn lên, Thuyền ghét loài mèo kinh khủng. Chính anh Dư cũng không thích giống này mà. Khi anh tới, con mèo Mimi bị ra rìa ngay. Chúng ta thích chuột hơn. Những con chuột mà chị Thố cho là gớm ghiếc, mỗi lần trông thấy tái xanh mặt mũi, lại là đồ chơi chúng ta chuộng nhất, anh Dư nhỉ ?

Không bao giờ Thuyền quên được hôm anh mới tới. Có lẽ anh vừa ở trong bếp lò ra chẳng ? Đen thui, bóng nhẫy, hai mắt là hai cục than hồng và đầu tóc, đứng xa, Thuyền cũng ngửi thấy mùi khét lẹt. Chị Thố bịt mũi, còn anh Minh, anh Sơn thì trố mắt nhìn, như trông thấy

một con thú gì lạ kỳ lắm. Người đàn bà đem anh tới có bà con với má, mặt mày chẳng hiền lành tí nào. Thú thật, Thuyền có ác cảm ngay lúc nhìn thấy bà lần đầu. Bà ta để anh lại với những lời dạn dò không mấy tử tế. Sau đó, mấy anh em Thuyền được người lớn giải thích: anh là con lớn của dì Bính, con riêng của dì, đâu với người chồng trước, bây giờ dì phải đi xa theo chồng mới. Chỉ sự bỏ rơi của gia đình dì Bính đã làm mấy chị em Thuyền xầm xì. Chị Thố, hồi đó lên chín, cao giọng: - Thằng đó dơ dáy, không chơi. Anh Sơn, mười một, bĩu môi : Thằng này tướng nhà quê, ngu lắm. Anh Minh nặng nề : Nó trông giống thằng ăn cắp ở chợ, coi chừng nó. Dĩ nhiên lời anh Minh được tin tưởng hơn, vì anh Minh mười ba tuổi, lúc đó là cậu cả trong nhà, bắt đầu oai vệ rồi. Riêng Thuyền, Thuyền tò mò lắm. Suốt ngày hôm đó, anh Dư lẩn quẩn dưới bếp không dám lên nhà trên. Thuyền lên xuống nhìn trộm anh hoài. Có lần Thuyền làm quen nhưng anh quay mặt đi. Thuyền đã cáu, nghĩ : Chắc thằng này ăn cắp thật, không ăn cắp sao đứng dưới bếp hoài ? Đứng dưới bếp không phải để ăn vụng còn để làm gì nữa ? Thuyền ném con Mimi về phía anh. Nhanh như cắt, anh đã đưa chân ra đá nó cái ứ. Có lẽ Thuyền cũng đau như con mèo bị đá, và Thuyền bế con mèo lên. Nhưng con mèo phản chủ, nó ức Thuyền vì cái ném vừa rồi, cào vào tay Thuyền sước

da, đau điếng. Thuyền kêu lên, thả vọt nó xuống. Anh dợm bước lại. Thuyền bỏ chạy đi sau khi ném cho anh một tiếng : chó. Hần học.

Suốt tuần lễ mới tới, anh chỉ lẩn quẩn dưới bếp để nghe những lời nhiếc mắng của bà Đá. Khi lớn lên, Thuyền biết thương hại bà ta rồi, vì Thuyền biết chắc chắn bà đã bị quỷ dữ mang về địa ngục. Ít nhất cũng có cả trăm con quỷ rình rập hành hạ bà để lập công với diêm vương. Bà Đá là một người nhà quê hung tợn nhưng làm việc giỏi. Bà kéo hết mấy anh em về phe với bà. Với mấy anh em Thuyền, bà phải hằn hạ đủ thứ. Còn anh Dư, bà đâu phải hằn hạ gì. Bà còn nhờ vả anh là đằng khác. Sai vặt đủ thứ, kể cả rửa bát, nhóm lửa. Ở nhà quê, phải chụm lửa rơm và củi khô. Miệng anh Dư đã trở thành cái ống thổi lửa của bà. Anh quì xuống sát đất, phồng má thổi, bụi bay mù mịt. Anh Dư còn phải đập cho được con chuột núp sau đồng củi, đào giun cho vịt ăn. Coi như anh Dư làm thay cho bà hết một nửa công việc để bà Đá rảnh rỗi, nghĩ đủ mưu kế hành hạ anh. Chuyện cũng dễ hiểu, Thuyền cảm thấy má đối với anh Dư rất xa cách, hầu như không có chút liên hệ ruột thịt nào.

Nhưng tất cả những điều đó, đối với Thuyền cũng không quan trọng lắm. Thuyền cho như thế là vì Thuyền

không về phe kẻ dữ để hà hiếp anh Dư. Năm anh Dư tới, gia đình Thuyền còn ở nhà quê. Ba đưa gia đình về một làng hẻo lánh ở vùng biển. Tuy vậy, gia đình Thuyền vẫn sống cách biệt với làng xóm bên ngoài nhờ được ở trong một khu nhà xưa. Khu nhà nằm trên một ngọn đồi có tường thành bao bọc. Vườn có nhiều cây. Đến bây giờ Thuyền còn nhớ chết người được những cây nhãn mùa hè trái ngọt như đường phèn. Những cây thanh trà, bưởi, những cây chanh tàng xoè rộng, thấp, đưa tay với được. Tới mùa, chanh đậm hoa trắng xóa. Nhớ nhất là hai cây sầu đông ở trước sân, những hoa, những quả là mùa chơi của tụi nhỏ. Khu nhà rộng mênh mông, cả gia đình Thuyền chỉ ở hết một góc nhỏ, còn là bỏ không. Những năm đó, tình thế chưa yên ổn để các công sở tổ chức lại. Tòa nhà gia đình Thuyền ở có từ thời Pháp thuộc, nay được sáp nhập vào ngành Công chánh. Ba Thuyền gần như bị đày về đây để giữ nhà, ông đang tìm đủ mọi cách để được về thành phố. Cả gia đình Thuyền đều chán sống ở đây, không ai có thể hòa hợp với đời sống vùng đồng chua nước mặn này. Và anh Dư xuất hiện trong gia đình không hợp cảnh tí nào. Anh là một đứa bé nhà quê đặc. Thuyền còn lơ mơ trong trí nhớ những hình ảnh ở tỉnh thành, anh Dư thì không. Đối với gia đình Thuyền anh Dư chỉ là một đứa bé tầm thường, ngu độn nữa là đằng khác. Với Thuyền,

lúc đầu, Thuyền cũng nghĩ vậy. Thuyền về hòa với các anh các chị để bắt nạt anh Du.

Thuyền còn nhớ như in, khoảng mười ngày sau khi anh tới, anh Minh và anh Sơn bày nhiều trò chơi nghịch ngợm mà anh là nạn nhân. Anh làm bò cho họ cưỡi. Anh bị bôi nhọ nổi làm mọi da đen cho các anh trối đánh, xẻo thịt, nhéo tai. Anh phải giả chết để các anh kéo ra chôn sau độn cát, chừa cái đầu cho anh có mũi mà thở. Thuyền đã cùng chị Thố đi sau lưng các anh, cười, la hét, cổ vũ. Ba má không thể biết được những trò chơi tai ác đó, và nếu có dịp nào nghi ngờ thì bà Đá cũng tìm cách xí xóa đi. Anh Dư, Thuyền đã tai ác quá phải không ? Và anh hẳn đã có lúc nhìn Thuyền với ánh mắt khinh bỉ, thù hận. Thuyền đã cười đến bể bụng khi thấy anh bị hành hạ, bị đánh đập, chôn sống, và chính Thuyền đã có lúc cầm nắm cát vãi lên mặt anh, khi anh bị chôn chừa đầu ra ngoài. Anh Sơn bắt anh Dư phải mở mắt để những hạt cát rơi vào, anh nhắm mắt lại, anh Sơn banh mắt anh ra. Anh nhỏ nước bọt vào mặt anh Sơn, oằn người chịu đựng. Ôi, cái con bé tai ác, độc địa trong Thuyền, may mắn có lần đã chết đi, vĩnh viễn. Để Thuyền nhắc lại nhé. Hôm đó, các anh bày một trò chơi mới. Anh Minh, anh Sơn đóng vai tráng sĩ, bắt được tên tâu ô là anh Dư. Đánh đập chán, anh Minh, anh Sơn cột anh Dư vào một cành cây. Sau đó, cả bọn

bỏ đi. Nhưng một lát sau, vào buổi trưa, Thuyền tò mò chạy ra xem. Anh Dư đã mệt lả, mặt đen xì, hai mắt như lạc đi vì nắng và đói. Giữa lúc đó, Thuyền nghe bước chân tới gần, Thuyền núp vào một bụi cây. Bà Đá đi ra. Thuyền nghĩ là bà đem cơm cho anh Dư, và chắc bà sẽ mở trời cho anh. Nhưng lạ lùng chưa, bà gọi : Ê, thằng mọi biển. Mày thấy tao không ? Và bà cười sặc sụa, cười như điên dại. - Cho mi chết, mi phải chết. Tao thù mi tận xương tủy mi biết không ? Mi dám nói quỷ ám tao hả ? Ha ha; ừ, tao là quỷ. Và bà cúi xuống lượm đá chọi anh Dư. Thuyền mở lớn mắt nhìn cảnh hãi hùng đó. Phải, lúc đó Thuyền kinh khiếp quá. Bà Đá không có vẻ gì là người mà như một con quỷ sống. Tự nhiên Thuyền cảm thấy sợ hãi. Dám bà này sẽ giết anh Dư lắm. Tim Thuyền càng đập mạnh hơn khi thấy bà Đá tháo đầu giây buộc, vắt một đầu giây lên cành cây cao, kéo tuốt anh Dư lên, rồi lại thả dần anh xuống, xong lại kéo lên. Mỗi lần xuống gần tới đất, anh Dư đều đưa hai chân cố đập vào mặt bà Đá. Bà bị trúng một hai cái và cơn điên của bà bùng lên dữ dội. Bỗng dưng, trong tâm hồn non nớt của Thuyền đau nhói, xót xa. Và bất thành linh, Thuyền nhảy ra, bá vào cổ bà Đá, Thuyền đánh đu, cắn mạnh vào tay bà. Thuyền nghiền răng, cố hết sức nhay mạnh. Bà Đá rú lên, buông tay. Sợi dây tuột xuống và anh Dư rơi đánh bịch. Thuyền đã bị bà Đá hất

ra, nhưng cứ xông bữa tới. Bà Đá nhìn Thuyền, ánh mắt vừa giận, vừa lạ lùng, rồi cút mất.

Khi quay lại, Thuyền còn nhớ mãi khuôn mặt anh Dư lúc đó. Anh nhìn Thuyền. Chao ơi là mắt. Mắt nghi ngờ, mắt đề phòng, mắt sợ hãi. Thuyền muốn tiến tới gần anh, mở dây cho anh nhưng sao Thuyền sợ quá. Và vì sợ, Thuyền đã run lẩy bẩy. Cuối cùng, Thuyền chảy nước mắt. Anh Dư có vẻ dịu đi. Lúc đó, anh đã hết ghét Thuyền rồi phải không ? Anh để yên cho Thuyền mở dây trói, nhưng anh không nói với Thuyền một lời nào. Xong xuôi, anh ném cho Thuyền một cái nhìn không tình cảm, bỏ chạy mất.

Thú thật với anh Dư. Lúc đó, Thuyền thương anh kinh khủng. Thuyền tự hứa sẽ không bao giờ nghịch ác với anh, làm hại anh. Thuyền sẽ bình vực anh. Nhưng loay hoay mãi mấy ngày, Thuyền không có dịp nào để gặp anh, nói chuyện với anh được. Mãi sau, Thuyền rình anh, thấy anh chui ra khỏi khu vườn bằng một cái ngách nhỏ kín đáo trong một bụi cây rậm. Ở nhà ta, cổng luôn luôn khóa, Anh Minh, anh Sơn có thể trèo cửa sau để ra bãi cát, rồi ra mấy cái đầm nước phía sau vịnh. Chị Thỏ cũng theo các anh được, còn Thuyền thì không. Chân Thuyền quá bé. Nhưng khi khám phá ra cái ngách của anh thì thế giới bên ngoài không còn xa lạ với Thuyền

nữa rồi. Thuyền đi theo anh, cách một khoảng xa, và thấy anh hẹn với một thằng bạn nhỏ chẵn trâu. Thuyền biết tên thằng bạn của anh. Thằng Nghiệp. Anh với nó có nhiều trò chơi vui quá. Bắt cá, đào khoai. Thuyền mê món khoai nướng của anh. Anh đào trộm khoai, vùi xuống cát và đốt lửa ở trên. Khoai chín thơm phức. Lúc đầu, anh không thèm để ý tới Thuyền. Anh biết Thuyền đi theo mà làm như không biết. Khi thằng Nghiệp phác giác, báo động với anh, anh lặng thinh. Thuyền còn nhớ như in lời thằng Nghiệp : Đuổi con nhỏ này đi. Nó cũng độc ác như anh chị nó. Và thằng Nghiệp cầm que xua đuổi Thuyền. Thuyền òa khóc. Anh đứng dậy nắm tay Thuyền dắt lại chỗ nướng khoai. Có lẽ chưa bao giờ Thuyền được ăn củ khoai ngon tới như thế.

Buổi tối hôm đó, Thuyền nấu một cái bánh ngọt đi tìm anh Dư để đưa. Vất vả lắm, Thuyền mới tìm ra anh. Anh đang rình giở ở sau đồng củi. Thuyền chết khiếp được khi thấy anh bắt một lô chuột mới sinh còn đỏ hồng. Suýt nữa thì Thuyền đã hét lên. Anh Dư làm dấu :

- Suyt.

Thuyền vẫn bung lấy mặt.

Anh Dư làm dấu Thuyền đi theo.

Anh đi ra góc vườn.

Vườn tối thui. Anh Dư có một hộp quẹt, anh quẹt một cây soi đường. Đi được một đoạn nhỏ lửa tắt, cả hai dừng lại. Anh quẹt tiếp. Thuyền vấp rễ cây, vấp mô đất, đá, nhưng Thuyền không dám đi gần anh, níu anh vì quá sợ những con chuột đỏ hỏn. Cuối cùng anh dừng lại. Thuyền mở lớn mắt nhìn những hang hốc anh làm bằng gạch, bằng đá, bằng ngói. Lần đầu tiên Thuyền thấy anh cười với Thuyền. Nụ cười của anh làm xóa hết những nét dữ dằn trên mặt. Anh ra dấu cho Thuyền ngồi xuống.

- Anh làm gì đó anh Dư ?

- Làm hang nhốt chuột.

- Nhốt chi vậy ?

- Chơi.

- Anh nuôi chuột hả ?

- Ừa.

Anh bỏ những con chuột đỏ hỏn vào miếng vải lót ở trong hang rồi quẹt diêm thắp vào một cái tim đèn nhúng trong đĩa dầu. Anh ngồi che về phía gió cho tim đèn khỏi tắt, rồi anh xoa hai tay, ngó lữ chuột lúc nhúc.

39 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

Thuyền cũng lần mò tới gần, ngồi chồm hồm bên anh. Thuyền đã thấy bớt sợ hãi, và dưới ánh đèn đỏ mù mờ, cô chăm chú ngắm những chiếc mõm chuột nhỏ xíu, những thân hình non nớt trong suốt, da căng một màu hồng đỏ, mắt nhắm kín. Mấy chú chuột con bò lồm chồm, đụng vào nhau té lăn quay. Bỗng nhiên Thuyền cười thành tiếng.

- Thích không ?

- Anh không gớm hả ?

- Có gì mà gớm.

- Anh để thế này lỡ con Mimi bắt ăn tội chết.

Anh Dư tỏ vẻ khinh bỉ.

- Con đó lười thôi thôi. Với lại còn lâu nó mới biết có chuột ở đây.

Anh lấy một viên gạch lớn đập miệng hang lại. Thuyền kêu :

- Nó chết ngạt.

- Nó có chỗ thở đây này.

Anh Dư chỉ trên nóc hang, có chừa lỗ thông hơi nhỏ. Thuyền lấy cái bánh ngọt ra dúi vào tay anh Dư. Anh dẩy nẩy, suýt nữa cái bánh rơi xuống đất.

- Chi ?

- Bánh.

Anh Dư làm tỉnh, Thuyền nói mau :

- Anh ăn đi. Thuyền để dành cho anh đó.

Anh Dư lắc đầu. Thuyền buồn ghê. Không có dấu hiệu nào chứng tỏ anh Dư muốn thân thiện với Thuyền. Thuyền nhét vào tay anh lần nữa.

- Ăn đi mà.

- Không.

- Không thì thôi vất đi vậy. Anh vất đi.

Câu nói hờn dỗi của Thuyền làm anh ngán ngại. Rồi anh cười nữa.

- Thôi, cho chuột ăn ghen.

Thuyền không nói gì. Anh lật viên gạch ra, soi đèn vào hang. Anh bẻ từng miếng bánh bỏ vào. Lũ chuột vẫn bò lúc nhúc, bò lên cả bánh mà không biết. Anh

41 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

nói:

- Để mai một nó mở mắt được nó ăn.

Anh lại chồm hồm ngắm bầy chuột một cách thích thú. Thuyền hỏi :

- Anh mới nuôi hả ?

- Nuôi lâu rồi.

Thầy Thuyền có vẻ không hiểu, anh giải thích :

- Máy lần trước làm hang không kỹ, chuột mẹ tới tha đi hết tron.

- Lần này nó cũng tha cho coi.

- Sức. Lần này làm hang kỹ lắm.

- Anh Minh, anh Sơn có biết anh nuôi chuột không ?

- Không.

- Biết mấy anh phá cho coi.

Anh Dư làm thỉnh, như không muốn nghe chuyện mấy người đó. Thuyền tiếp :

- Chị Thố sợ chuột.

Anh vẫn chăm chăm nhìn vào hang. Thuyền tức giận. Giận lắm chứ, khi anh chỉ chú ý tới mấy con chuột mà không nghe Thuyền nói. Tính ác trong lòng Thuyền nổi dậy. Được rồi, sáng mai đem con Mimi cho nó ăn thịt hết. Không cần, chỉ cho các anh biết để phá chơi. Thuyền bậm môi :

- Mai mét anh Minh. Anh ấy tới phá cho coi.

- Hừ !

Anh đứng dậy, nhanh như cắt. Để làm gì ? Thuyền hồi hận ghê đi. Thuyền không hiểu Thuyền có ý định đó hay nói chơi cho hả giận vậy. Anh ngó Thuyền ánh mắt tối sầm. Tối thui luôn. Anh Dư đá ngọn đèn tắt cầm. Thuyền nghe tiếng chân anh bỏ đi. Hoảng hốt, Thuyền đưa tay chụp, nhưng Thuyền chỉ chụp khoảng không. Trong khi đó, gió như đưa tay ai tới chồn vờn trên cổ, trên tóc, Thuyền bật khóc lớn.

Một que diêm loé lên. Anh Dư trở lại. Anh nắm lấy tay Thuyền lôi đi. Cây diêm le lói rồi tắt. Thuyền chìm chìm trong bóng đêm dày. Thuyền không biết đường lối, tay bị kéo đi, chân dẫm bừa trên đá, trên rễ cây. Nhưng Thuyền không có sợ nữa. Thuyền biết chắc anh Dư sẽ đưa Thuyền vào tận nhà. Nếu anh không đưa Thuyền đi, nếu anh giận Thuyền, bỏ luôn Thuyền ngoài

vườn chắc Thuyền sẽ sợ tới chết đứng. Trong đêm biết bao nhiêu ma quỷ. Trong vườn lại có nhiều rắn, nhiều con sâu đóm đầy lông đen thui. Đụng phải nó ngứa gãi chết được. Anh Dư đâu có thù ghét gì Thuyền đâu nào. Thuyền không thể không nói ra những ý nghĩ đang dẫu ở trong đầu.

- Anh Dư. Thuyền không mét ai hết.

Anh không nói gì.

- Anh cho Thuyền chơi với anh nghe, nghe.

Vẫn im lặng. Thuyền độc thoại :

- Chơi nướng khoai. Chơi đánh giặc. Đi biển. Đi bắt coòng. Nghe, nghe. Thuyền nghĩ chơi anh Minh, anh Sơn đi. Chị Thổ cũng ác.

Thuyền nhớ chuyện chị Thổ đồ lỗi cho anh Dư ăn vụng chuối. Anh Dư bị đòn. Thuyền tiết lộ.

- Hôm nọ chị Thổ ăn chuối vứt vỏ sau vườn đổ cho anh. Chị Thổ nói anh cắt râu con Mimi để nó khỏi bắt chuột được.

Anh Dư. Chuyện cắt râu con mèo Mimi có phải không? Anh cắt râu con Mimi là vì lũ chuột. Sau này anh thú thật với Thuyền điều đó, và Thuyền đồng ý. Từ

nay, loại con Mimi cho rồi, nó đã mất râu, trở thành một con vật vô dụng.

Anh bỏ Thuyền ở hàng hiên, nói : Đó, có đèn sáng rồi, vô nhà đi. Nhưng Thuyền còn nín lầy anh, xin thêm một chuyện.

- Sáng mai, cho Thuyền đi thăm chuột với nhé. Nhé. Thuyền sẽ để dành một quả chuối.

Sáng hôm sau, tưởng anh Dư không nhớ. Nhưng anh đã kéo Thuyền ra góc vườn. Hang hốc bị phá tung. Lũ chuột đã được chuột mẹ tha đi mất. Những mẫu bánh cũng không còn. Anh Dư ngẩn ngơ : Kỳ thiệt. Kỳ thiệt. Hang chắc vậy mà nó cũng tha đi được. Chán chuột chưa ? Thuyền trả lời cho anh là chưa. Trò chơi bắt chuột con còn lâu lắm, cho tới khi trong nhà khám phá và cấm. Nhưng ăn thua gì anh Dư nhỉ ? Còn cả trăm nghìn trò chơi vui hơn. Chỉ lo không đủ thì giờ thì có.

Anh Dư. Từ hôm đó, anh đã hết ghét bỏ Thuyền. Còn Thuyền, Thuyền dám nói Thuyền đeo anh còn hơn đeo mẹ nữa. Sao Thuyền dám nói thế nhỉ ? Vì sao hả anh Dư ? Vì anh, vì anh đó, vì anh và những ngày thơ dại tươi vui, triền miên không bao giờ dứt. Thật đó. Thuyền còn tiếp tục chuyện anh nữa.

Ôi biển, thuyền nhớ biển ghê đi. Hãy quên đi hiện tại để nhớ tới anh Dư, như cô Hiền trong Trống Mái nhớ anh chàng Vội. Buồn cười quá, anh Dư của Thuyền, anh chàng Vội mười bốn tuổi.

Đúng mười bốn tuổi, Thuyền không có anh Dư nữa. Nhưng chuyện đó, để hồi sau. Quá khứ, ngọn đèn thấp mãi trong hồn Thuyền những đốm lửa ngũ sắc, rực rỡ, sáng láng. Phải nhắc tới những hồ cá mặt trăng lẩn trong rừng dương. Phải nói tới mặt biển mênh mông như ước vọng của thời thơ ấu. Nhớ không anh Dư ? Những sáng những chiều dễ thương biết mấy. Thương hoài những dấu chân nhỏ nhoi in trên cát. Mình đã ao ước gì nhỉ ? Ước chỉ có một con thuyền, mình ra khơi rồi đi mãi. Anh nói khi nghe Thuyền kể một chuyện lạc ngoài hoang đảo. Thuyền cùng anh nhìn ra ngoài mặt biển xa.

- Nhưng biển của mình có đảo không ?

- Chắc chắn có. Máy người đi biển nói họ đi xa lắm. Đôi khi nghe gà gáy. Họ nói gà gáy ở bên Tàu.

- Ghê lắm. Nhỡ mình lạc ra ngoài đảo của Tàu, họ bắt mình. Mình lây ghê.

Anh Du vung tay lên :

- Đảo làm gì có người Tàu.
- Có mọi.
- Ủa.
- Anh làm nhà được không ?
- Dư sức.

Rồi mình cũng đi bắt cá. Đi hái trái cây trong rừng.
Em biết làm cơm.

- Mình không cần ăn cơm. Anh thích ổi. Ngoài đảo chắc có nhiều ổi.

- Ăn ổi sót bụng lắm... A... a... ồ rù rì.

Ít khi chuyện ước mơ về hoang đảo được bàn cãi lâu. Biển có nhiều thứ quá, cho chúng ta có nhiều trò chơi quá. Nhanh như cắt, anh nhào đi, vục tay xuống cát, hất mạnh lên. Một chú rù rì nằm tênh hênh trên cát cứng. Anh giỏi hơn Thuyền về những vụ bắt coong, bắt rù rì. Anh lặn xuống biển lúc nào cũng lâu. Mấy con rùm rùm, vọ vọ, chắc chúng ghét anh ghê lắm. Chỉ một con cá chết, anh cột vào cái que nhỏ lặn xuống cắm dưới nước, lát sau anh đã tóm được cả một que dài toàn lữ

47 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

ngu này bám chặt, lên tới cát vẫn chưa chịu nhả ra.

Thuyền nhớ lần đầu theo anh đi biển. Buổi trưa nắng chết được. Hai đứa chui qua cái lỗ rào nhỏ, ra khỏi bờ tường. Thằng Nghiệp đã đợi sẵn ở đập nước. Tay nó cầm cái nón rách. Trông thấy Thuyền, nó nhăn nhó :

- Đem con nhỏ này theo chi ?

Anh Dư không trả lời, hỏi nó chuyện khác :

- Mà y để trâu ở đâu ?

- Tao gửi mấy đứa rồi. Hôm nay ông chỉ cho đem đi chăn có hai con.

Nó đưa cái nón cho anh Dư :

- Mà y đội đi. Nắng quá hả ?

Anh lắc đầu. Rồi anh bỗng giật cái nón chụp lên đầu Thuyền.

- Cho nó đội.

Cái nón rách bươm, hôi toàn mùi phân trâu. Thuyền buồn mửa. Muốn quẳng đi, sợ thằng Nghiệp nó giận. Thằng Nghiệp có vẻ không thích Thuyền, miễn cưỡng để Thuyền đi theo. Nó nói nhỏ với anh mà Thuyền nghe

hết :

- Tao ghét con nhỏ này.

- Kệ nó.

- Mấy thằng anh nó làm phách. Hôm trước lấy đá chọi tao, tao chưa hỏi thăm à nghe.

Nó quay lại Thuyền, hăm dọa :

- Mày đi theo đừng có làm rộn. Mày khóc tụi tao bỏ trong rừng dương, lạc đường, ma bắt rần chịu.

Chưa hết :

- Mau lên mày. Đi như mày còn lâu mới tới biển.

Thuyền muốn chết vì cát nóng rồi. Anh Dư đã dặn mai cho đi biển nhưng không được đi guốc. Đi giày càng khó hơn, cát sẽ vào đầy giày, không nhấc giày lên nổi. Đi chân không cũng quá khổ. Da dẻ của Thuyền làm sao chịu được cát nóng. Một lúc nào đó, chịu hết thấu, Thuyền nhảy chơi chơi, không dám khóc mà nước mắt cứ ràn rụa. Thằng Nghiệp nhăn nhó :

- Mày thấy chưa. Tao ghét bọn con gái.

Anh Dư làm thinh. Anh tới, nhắc bổng Thuyền đặt Thuyền đứng vào một đám cỏ cháy. Nhưng Thuyền không thể đi được nữa. Thằng Nghiệp lại càu nhàu. Anh Dư cúi người xuống :

- Leo lên đi.
- Bộ mày công nó.
- Ủa.
- Công con gái. Dơ.

Anh Dư lặng thinh. Anh công Thuyền nhẹ tênh và chạy nhanh tới trước. Thằng Nghiệp vui thích :

- Ủa. Mau hơn. Chờ nó đi dám tới chiều lắm.

Tới chiều. Thuyền đang run trên vai anh mà anh đâu có biết. Hôm nay, buổi trốn học đầu tiên. Thế nào anh Sơn, anh Minh và chị Thổ cũng biết.

Nhưng mặc kệ. Mỗi lo âu đã tan biến khi Thuyền trông thấy biển xanh. Thuyền reo, Thuyền cười. Nhờ biển, Thuyền biết mơ mộng, biết thương yêu. Thiệt đó, anh Dư. Anh nhớ không. Thằng Nghiệp quái ác, đã cố tình nhận chìm Thuyền. Thuyền biết chắc chính nó đã lặn xuống kéo chân Thuyền lôi ra xa cho Thuyền sặc nước tới ngát ngư. Thuyền kêu, Thuyền khóc. Nước

mắt của Thuyền làm anh nổi cục.

Khi anh lười Thuyền lên bờ, bắt ngồi nghỉ. Anh đâm thẳng Nghiệp mấy đám và nghỉ chơi với nó. Anh làm nhà bằng cát cho Thuyền chơi. Anh bảo Thuyền đưa bàn chân nhỏ xịu ra, anh đắp cát ướt lên, rồi giúp Thuyền nhẹ nhàng kéo cái chân ra. Có một hang nhỏ xịu làm Thuyền nhớ tới đàn chuột ở nhà. Nhưng thà đàn chuột bị mẹ nó tha đi ngày hôm sau còn hơn là được giữ lại. Lớn lên, chúng nó gớm ghiếc quá chừng. Chính anh cũng chán, phải thả cho chúng sống rong trong đám củi, tha hồ qua mặt con mèo Mi Mi đã bị cắt râu.

Nói chuyện thẳng Nghiệp. Lúc đầu nó giận anh. Dĩ nhiên vì anh đã coi Thuyền hơn nó. Nó bỏ đi. Chừng mười phút sau nó trở lại. Anh còn nhớ trên tay nó có gì không ? Nó cầm mấy con ốc biển còn tươi. Thuyền kéo tay anh :

- Thằng Nghiệp.
- Kệ nó.
- Nghỉ chơi nó luôn hả anh.
- Ừ
- Sao vậy ?

- Nó ác.

- Anh giận nó hả ?

- Ừ.

Thuyền sướng mê người. Thuyền đâm ra thương hại thằng Nghiệp. Ban đầu, nó bấu môi ra điều ta cóc cần. Rồi thấy anh xây cái tháp cao quá, nó tò mò ngồi coi. Và nó buột miệng :

- Để tao đi lượm vỏ ốc gắp nghe. Ui cha...

Cái tháp đổ sụm. Anh Dư cúi kính, thằng Nghiệp cười :

- Thôi bỏ đi. Mình làm lại cái khác.

Nhưng anh đạp chân lên đồng cát vừa đổ :

- Xì. Làm làm gì nữa, đạp đi luôn.

Thằng Nghiệp cười toe, đưa mày con ốc ra :

- Đi. Tao vừa ăn cắp được mấy con này ở đằng ghe. Giờ đi lặn ốc gạo, lát luộc ăn. Đi.

Thấy anh Dư làm thỉnh, nó hích tay :

- Giận tao thiệt hả ?

- Ủ, giận mày. Tao không muốn mày ác với con này.
- Bộ mày bênh nó ?
- Ủ. Nó là em tao.
- Ủa, bộ mày không ghét nó nữa.
- Tao hết ghét rồi.
- Tao ghét mấy thằng anh nó. Tao ghét nhà nó. Nhưng mày không ghét nó thì tao cũng không ghét nữa.

Nó liền thoảng :

- Nó theo phe mình há, há ?

Anh gạt đầu. Thuyền quá sung sướng. Thằng Nghiệp đi gần Thuyền :

- Từ nay tao không bắt nạt mày nữa.

Thuyền vui vẻ :

- Ồ. Mày đừng bắt nạt tao. Bữa nào đi hoang đảo, tao với anh Dư cho mày đi theo. Mày làm bố già trung thành... Ủy không được, mày con nít mà.

- Kệ, cho tao theo đi. Tao làm được.

Nó còn cầu cứu Thuyền :

- Nhé. Tao làm gì cũng được. Để tao tập cho mày lặn. Lặn khoái lắm, xuống dưới biển, mở mắt thấy đẹp lắm. Đôi khi tao thấy con trâu của tao, nó ăn rong dưới đó. Đôi khi tao thấy cây cối, thấy cái nhà. Thấy con cá to bằng cái nhà. À, để tao tập cho mày cưỡi trâu.

Thuyền ném cái nón rách xuống bờ. Sóng liếm lên, đem cái nón xuống, rồi giỡn đùa mãi với cái nón. Thằng Nghiệp tiếc rẻ :

- Mày không giữ mà đội. Mai một cưỡi trâu nắng cháy đầu.

- Tao có mũ.

Thuyền dễ thân mật với thằng Nghiệp và bỏ anh Dư đi đằng sau. Thuyền đang mơ đủ thứ. Phải lặn xuống biển để thấy con trâu ăn rong, thấy nhà cửa. Hay là thằng Nghiệp đã lặn tới Thủy Cung. Thuyền mà lặn được, chắc Thuyền sẽ trông thấy Công Chúa.

Nhớ tới lần được thằng Nghiệp dạy cho lặn, Thuyền còn thấy tối tăm mặt mũi. Khóa huấn luyện mở ngay trong buổi chiều đó. Trước hết, nó bắt Thuyền bịt mũi lại. Nước biển chỉ ngang ngực, nhưng đôi khi, sóng lớn băng ngang đầu Thuyền làm Thuyền té sấp.

- Mày ngồi xuống đi.

- Tao...

- Mày đừng có sợ. Nè...

Nó bỗng vụt đưa hai tay ra ấn đầu Thuyền xuống. Thuyền nhắm chặt mắt lại. Nước tràn vào tai. Bóng tối xô đầy. Nước tràn vào miệng ngộp thở. Thuyền thả tay. Nước tràn vào mũi, và Thuyền bị sặc, cổ nhoai đầu lên chói với. Trước mắt Thuyền, nước đen ngòm, từng tảng màu lớn. Không có con trâu, không có nhà cửa gì hết trơn. Khi ngoi dậy được thì Thuyền đã muốn xỉu, nước như căng phồng cả người Thuyền, đang bị dòn ra ở mắt, ở tai, ở miệng. Cả anh Dư và Nghiệp kéo Thuyền lên bãi.

- Nhảy đi, nhảy cho nước trong tai ra hết. Mày ngu quá, bảo bịt mũi lại, ai mượn thả tay ra làm chi.

Sự khô nhọc cũng cần thiết cho con người. Thuyền nhất định không chịu thua. Chỉ vài buổi sau, Thuyền thấy lặn dưới biển dễ òm. Và Thuyền có thể tưởng tượng mọi thứ khi lặn dưới biển. Con trâu. Nhà cửa. Bà Tiên. Gì cũng có hết, miễn là đừng có mở mắt ra. Khi mở mắt, chỉ có cát và những con ốc gạo đủ màu, di chuyển. Thuyền lặn thì được với anh Dư, với thằng

Nghiệp. Thuyền biết bắt rù rì, biết câu vọ vọ, rùm rùm. Chơi đi trốn đi tìm, cút bắt nhau trong những chiếc ghe úp trên cát, cũng thú vị quá. Xuống tắm xong, lên chôn người trên cát, người mát mềm. Chị Thố không thể biết những trò chơi này. Chị chỉ mơ mộng được trở về thành phố, làm một tiểu thư. Còn Thuyền, Thuyền muốn ở đây đời đời. Sống với biển. Chết với biển.

Buổi đi biển lần đầu, vui thích vậy đó. Nhưng còn buổi chiều, lúc trở về ? Anh Dư nhớ ra chưa ? Không có cơm ăn, không được tắm rửa. Anh Dư bị một trận đòn tả tơi. Thuyền cũng năm roi quần dít. Kệ. Tối hai anh em gặp nhau ngoài vườn, người còn đầy mùi biển, tay chân còn mặn như muối. Không có cơm ăn ? Cần gì. Mặc bóng đêm, anh Dư leo thoăn thoắt lên cây nhãn. Trúng mùa nhãn lông mà. Bẻ vài lông nhãn là đủ no. Chúng mình làm rộn những con dơi, ăn tranh với loài dơi. Thì đó, tụi nó thù mình, một con bám vào cổ Thuyền làm Thuyền hét lên. Tiếng hét thất thanh của Thuyền làm bà Đá biết được. Nhưng ăn nhằm gì. Thuyền đã nhe răng ra. Bà vẫn chưa hoàn hồn vì những dấu răng của Thuyền :

- Mét tui cắn đứt cổ chết liền.
- Cô mà đi chơi với thằng con hoang. Cô...

Mấy cái hột nhãn ném tới tấp vào mặt mụ. Cầu sao Diêm Vương tìm ra mụ sớm. Có ngày sẽ trối mụ lại, bắt chuột, bắt dơi bỏ vào người mụ. Thuyền bàn với anh như vậy, và Thuyền dám cam đoan khi nhà biết, Thuyền sẽ lãnh hết tội. Anh Dư, chuyện đó anh lãnh hết một mình phải không ?

- Tao cầu cho thằng chết tiệt kia bị cá voi ăn.

Mụ chỉ vào mặt Thuyền :

- Cô đại nghe lời nó cô còn bị đòn, bị chết đuối làm con ốc ma.

Lời dọa của mụ không có giá trị gì. Anh Dư, biển như mẹ hiền. Biển đã nuôi dưỡng cho chúng ta biết bao giấc mơ suốt thời thơ ấu. Mặc những trận đòn, mặc những lời đe dọa, anh em mình vẫn nhào ra với biển. Cũng có những lần thằng Nghiệp không thể bỏ bầy trâu nên chỉ có anh Dư và Thuyền với biển. Anh làm hai cái chong chóng. Gió lộng, chân trẻ con bé nhưng chạy nhanh. Chong chóng quay vù vù. Trời xanh, biển xanh, rừng thông xanh. Thuyền gọi tên anh. Anh Dư. Anh Dư. Rừng thông lập lại. Gió lộng đuổi theo, biển hòa tên anh, tên Thuyền với sóng nước. Anh Dư. Nhớ lại, sao Thuyền muốn khóc quá. Mà Thuyền khóc rồi đây. Thuyền nhớ tới buổi học cuối cùng của anh. Hôm đó vì

công Thuyền lội xuống mé ao hái một bông hoa súng, anh trượt chân, cả hai anh em té nhào. Thuyền được vớt lên trước, còn anh, suýt nữa bị anh Minh nhận chìm luôn. Trận đòn đó tưởng anh trở thành kẻ tàn tật. Anh Dư ới. Nhưng tâm hồn anh đã tàn tật rồi. Cái gì mà kinh khủng quá. Roi quất như mưa. Má đánh, anh Minh đá. Má rít như nổi cơn điên :

Thằng này nó muốn giết người. Nó mà ngã gì. Nó muốn cho con bé rớt xuống ao chết đi để trả thù.

Ba công bằng hơn :

- Đừng có giận mà nói quá. Làm gì đến nổi thế. Thôi đánh vậy vừa rồi.

- Ông biết gì. Cái đồ con hoang này mà. Nó dám làm mọi chuyện. Dư, mày không có bà con gì trong nhà này hết. Mày là con hoang, con ông chồng trước của dì mày. Tao vì thương tình mà nuôi mày, nuôi giặc trong nhà.

- Bà...

Ba định cản, nhưng má vẫn tiếp tục :

- Từ nay mày là kẻ ăn người ở trong nhà. Con Thố, con Thuyền không đứa nào được gọi nó là anh, nghe chưa. Tao tưởng nuôi mày làm phúc. Tao chẳng làm

phúc nữa, làm phúc gặp oan. Từ nay mày xuống bếp, không được đi học nữa.

Trận đòn đối với anh hình như không thấm thía gì hết. Nhưng vết đau trong lòng anh mới lớn lao. Thuyền biết chứ. Anh bỏ đi biệt một đêm, một ngày. Thuyền khóc, Thuyền nhớ anh, sợ anh không bao giờ trở về gặp Thuyền nữa. Ngày hôm sau, Thuyền đi tìm thằng Nghiệp, thằng Nghiệp nói tối hôm trước anh ngủ ở chuồng trâu với nó, rồi anh đi từ sáng nó kiếm cũng chưa ra. Buổi chiều, Thuyền bỏ học. Thuyền ra hồ, ra sông, ra độn cát, cũng không có anh. Thuyền lo sợ. Thuyền nghĩ là anh đã bỏ đi rồi. Anh đã đánh cắp một con thuyền nhỏ nào đó, một mình ra khơi, tìm hoang đảo sống. Sao anh không chờ Thuyền. Thuyền đi với anh nữa. Còn kịp không ? Thuyền sẽ đi với anh. Người lớn tàn ác quá. Chỉ có những tâm hồn non nớt thơ dại như Thuyền với anh mới có tình người, mới biết thương nhau. Phải tìm anh gấp. Phải đi cùng anh ra đảo sống với nhau. Thuyền chạy băng băng ra biển. Cát đã bớt nóng dưới chân Thuyền, mặt trời đã xế bóng rồi. Mà dù cát có nóng như lửa, Thuyền cũng chẳng sợ đâu. Miễn là còn kịp để theo anh. Hoang đảo sao hấp dẫn quá.

Đứng trên đê, Thuyền đã gọi anh. Rừng lập lại, biển lập lại. Không có tiếng anh trả lời. Những lần trước,

Thuyền gọi : Anh Dư ơi. Oi anh Dư. Tiếng anh được dội lại bằng rừng, bằng biển : Oi... Anh ở đây. Thôi vậy là anh đã đi rồi. Thuyền nhỏ đang lênh đênh ngoài biển. Không, không thể như thế được. Anh phải gặp Thuyền, phải nói gì với Thuyền chứ. Thuyền vừa khóc vừa chạy ào xuống bờ biển, hy vọng còn trông thấy con thuyền của anh ở ngoài xa. Thuyền sẽ lội xuống nước đầy. Mặc kệ, cho chết đi.

Tất cả chỉ là sự tưởng tượng. Anh Dư đang ngồi ở bờ biển. Tóc anh rối bù. Anh nhìn gì ở ngoài khơi ? Thuyền bước thật nhẹ, tới bên anh. Bỗng nhiên Thuyền lo sợ quá. Anh không nhìn Thuyền nhưng Thuyền trông thấy mặt anh rồi. Mắt anh đỏ những gân máu. Môi anh lợt lạt, mím chặt nổi hờn căm. Anh gầy đủ. Buồn, mệt, đói. Thuyền không dám gọi lớn :

- Anh Dư.

Anh vẫn không quay lại. Thuyền nhớ lúc đó Thuyền khổ vô cùng. Thuyền là con của kẻ thù phải không ? Ngang trái chưa, anh đã trót thương mến con của kẻ thù. Thuyền khóc :

- Anh Dư.

Anh quay lại. Thuyền chờ đợi anh sẽ nói gì với Thuyền. Nhưng anh chỉ nhìn Thuyền bằng ánh mắt câm nín. Rồi anh vụt đứng dậy, hần học :

- Cút đi.

Anh bỏ chạy. Khinh thường, ghét bỏ. Thuyền òa khóc lớn. Và không hiểu sao, Thuyền căm cổ đuổi theo anh. Thuyền vừa chạy, vừa khóc, vừa kêu. Anh chạy mãi. Thuyền chạy mãi. Chạy cho tới khi trời đất quay cuồng, Thuyền mệt ngất. Hét lên một tiếng khiếp đảm, Thuyền ngã sấp xuống cát.

Anh nghe. Chắc chắn vậy. Anh trở lại, vội vã đỡ Thuyền lên. Hai anh em ôm lấy nhau, cùng ngã xuống cát. Một lượn sóng xô lên tẩm đẫm cả hai anh em. Môi Thuyền mặn chát. Tóc Thuyền ướt nhẹp, nước, cát dính đầy mắt mũi. Anh kéo Thuyền tránh bờ nước. Thuyền vẫn níu lấy anh.

- Kiếm thuyền đi, anh Dư. Kiếm một con thuyền.

Thuyền khóc vui, Anh Dư ngơ ngác :

- Làm gì.

- Đi. Mình ra hoang đảo. Thuyền không về nhà nữa đâu. Thuyền ghét người lớn. Đi. Mình đi...

...

Không có con thuyền. Không có hoang đảo. Người lớn đã làm vỡ giấc mơ thần tiên của tuổi thơ. Tiếng người đi tìm gọi Thuyền ơi ơi. Anh Dư bỏ chạy. Thuyền được tìm thấy trên cát ướt.

Được nhặt về hơi khô. Nhưng Thuyền không khô được nổi khổ trong tâm hồn. Thuyền chỉ còn một giấc mơ duy nhất : Tìm ra ngoài hoang đảo. Sống xa loài người. Chỉ có anh Dư, có Thuyền, với trời xanh, biển rộng, nhưng không bao giờ cô đơn.

Đêm ngày, Thuyền thiếp trong cơn mơ. Thuyền trôi trên biển, rất nhẹ nhàng, thanh thoát. Thuyền ngụp lặn dưới lòng biển, với con trâu, nhà cửa, với cô công chúa Thủy Cung. Thuyền không nhìn thấy khuôn mặt ba, không thấy những giọt nước mắt của mẹ. Thuyền mỉm cười trong khi chạy đuổi với anh Dư ở hang đảo, và gọi rầm rĩ với nụ cười : Anh Dư. Anh Dư. Đợi Thuyền với.

Anh Dư. Khi tỉnh rồi, muốn chết. Không có anh Dư. Không có anh, Thuyền không ăn cháo, không uống sữa. Cuối cùng anh được tìm về. Anh đứng bên giường Thuyền, như một đứa bé bị nhúng xuống bùn mới được vớt lên. Giọng má, nặng như trời sắp sụp :

- Thằng quỷ. Mày giết con tao.

Thuyền đưa tay với anh. Thuyền cười trong khi nước mắt ràn rụa.

- Anh Dư.

Anh đứng im như tượng. Sao lúc đó anh không khóc, anh Dư ? Giấc mơ ra hoang đảo chấm dứt. Tội nghiệp anh, anh còn lại toàn những giấc mộng dữ.

Anh Dư. Trong giọt nước mắt của Thuyền có biển, và trên lông mày của Thuyền có vết sẹo nhỏ. Mỗi lúc soi gương, kỷ niệm xốn xao. Vì vết sẹo, ở trường Thuyền có thêm một biệt danh : Thuyền sẹo. A, Thuyền vui vẻ nhận. Sung sướng mà nhận. Tụi bạn của Thuyền, chúng đâu có nổi một thời ấu thơ ngất ngất như Thuyền. Tuổi thơ của chúng chỉ quanh quẩn với thành phố ngọt ngào. Thành phố nghèo hay giàu, tuổi thơ cũng chỉ tù túng trên mấy con đường ngập bụi, trong rạp ciné, trong những nhà ống chật ních. Chúng chỉ biết biển qua bãi tắm bẩn thỉu. Biết đồng quê theo trong sách giáo khoa. Còn mình, anh Dư, mình đã được nuôi lớn lên bằng chính linh hồn của đồng quê, của biển.

Phải đó anh. Gió đồng đã căng đầy buồng phổi. Đồng lúa chín vàng dưới ánh mắt ngợp nắng. Giấc mơ hoang đảo không thành, nhưng chúng ta có một giấc mơ khác. Những lãng tử tí hon, cười trâu dong chơi với hoa đồng cỏ nội. Để Thuyền nhớ lại nhé. Nhớ thật rõ ràng, từng con đường làng đất ẩm, từng ngọn cỏ, từng giọt sương. Còn nữa, những hơi thở mặn nồng của biển, những hương thơm của lúa, cả mùi tanh còn nồng nàn của cá mắm; ghe chài.

Chừng một năm sau, kể từ ngày anh tới. Thuyền đã lây hết tính nết của anh và thằng Nghiệp. Thuyền hoàn toàn như một đứa con trai ngỗ ngáo, nghịch ngợm, và chai lì. Chuyện bắt đầu từ buổi tối hôm trước. Thuyền đang ở góc bếp, nghịch với anh mấy cái chân con nhện và mấy cái đuôi con thạch sùng nhúng trong vôi ăn trầu đánh cắp của bà Đá, thì anh Sơn xuất hiện. Ban đầu anh Sơn định đưa chân đá đổ hết, nhưng kịp trông thấy mấy cái đuôi thạch sùng đang ngoe nguẩy trong cái lon đựng vôi nước, anh hoảng quá, lùi lại :

- Ê, thằng mọi biển. Mi chơi gì gớm vậy ?

Anh kéo Thuyền thật mạnh :

- Còn con quỷ này nữa. Có lên nhà học bài không ? Anh Minh tìm mày đó.

Anh không tha cho anh Dư :

- Bà Đá. Bà Đá đâu. Coi thằng mọi biển nè. Anh Minh, xuống coi...

Tức thì bà Đá, anh Minh, cả chị Thổ xuất hiện. Anh Minh nhú mày, nhổ nước bọt. Còn chị Thổ, chị rú lên, nín lấy anh Minh, chui vào giữa anh Minh, anh Sơn.

- Ý, cha. Khiếp. Khiếp.

Bà Đá tru tréo :

- Cái thằng này nghịch ác lắm mà, Thạch sùng mà nó dám rút đuôi để chơi thì hết nói. A, nó còn dám lấy vôi của bà già nữa thì... trời đất ơi, rõ ràng vôi... là vôi nè... Đây nữa, để tui lấy ra cho cậu Minh coi...

Bà Đá mặt mày tím bầm, le te chạy đi rồi chạy lại. Trên tay bà có cái lon sữa bò nữa. Bà đưa cho anh Minh:

- Cậu mở ra coi. Gớm lắm.

Nghe gớm chẳng ai dám mở. Rồi chính chị Thổ giằng lấy cái lon : - Đưa đây. Chị giựt miếng giấy thùng từng lỗ nhỏ bịt ở trên ra. Cho bõ ghét phải không anh Dư. Bây giờ nhớ lại, lòng Thuyền còn hể hả. Cái lon trên tay chị rơi xuống. Mọi người cùng kêu lên, nhảy chơi chơi. Cả chục con thạch sùng đỏ hỏn rơi ra, bò lúc nhúc. Chị Thổ đeo trên lưng anh Minh. Anh Sơn nhảy chồm hồm trên bếp. Vì vôi vãi, anh đá cái lò than, cái lò rơi tòm, vỡ vụn. Những con thạch sùng lúc nhúc đó là của anh và Thuyền. Công trình bao ngày đi tìm kiếm, nhặt từng cái trứng nhỏ, trắng hồng trong kẽ đá, trong hốc cây, bỏ vào lon, chờ đến ngày trứng nở.

Không biết Thuyền có nhớ lắm không. Mặt anh bỗng tái mét. Vì sợ hay vì bà Đá đang cầm thanh củi, dí chết từng con thạch sùng đỏ hồng, non nớt. Những tiếng la hét làm má nghe được, bà vừa búi tóc vừa đi xuống. Và rừng rợn quá, anh Dur. Nhưng chuyện đã qua rồi, sợ gì Thuyền không nhắc lại. Chưa bao giờ Thuyền thấy má ác tới thế. Má tát anh tới mấy chục cái mà chưa đã giận. Má ra lệnh cho bà Đá bắt hai con thạch sùng còn sống bỏ vào miệng bắt anh nuốt. Anh đã nuốt vì không cách nào hơn. Và đêm đó, suốt đêm Thuyền không ngủ được. Thuyền khóc vì sự đổ vỡ trong tâm hồn. Làm sao Thuyền không đau đớn được. Vì mẹ bao giờ cũng là bà tiên đẹp, cao quý nhất, thiêng liêng nhất. Vậy, tại sao mẹ lại nở xử với anh như vậy ?

Chưa hết. Sáng hôm sau, ở trong vườn, anh Minh bắt anh làm ngựa cho anh cưỡi, khom người cho anh Minh anh Sơn tập thể thao. Anh Sơn còn ra lệnh :

- Từ nay mày làm chó giữ nhà nghe chưa, Dur ?

- Cấm nó lên nhà trên nữa.

- Ủ. Cấm nó mở miệng nói chuyện với con Thuyền. Bộ nó là mẹ mìn sao ưa dỗ con nít. Con Thuyền nó ngu quá, cứ đeo đẳng chó này.

67 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

Thuyền biết cái tật của anh Minh anh Sơn, ưa khoe khoang, nói phách đủ thứ.

- Ê, mày không được đi học. Lớn lên mày đi ăn xin ngoài chợ.

- Còn tụi tao. Lớn tụi tao đi Tây học.

- Bằng ở bên đó to lắm nghe mày.

- Tao còn đi học võ nữa. Mày có chịu được một cú đá của tao không ?

Mặc các anh nói gì thì nói, anh vẫn lằm lì. Đến giờ đi học, chị Thố không chịu cho anh cồng. Nói anh dơ, anh ăn thạch sùng, da anh đã hóa ra da thạch sùng rồi. Anh Minh ra lệnh :

- Mày cồng con Thuyền đi học. Con đó chì mà. Cho nó lây, da nhám xì như da thạch sùng luôn.

- Đâu có sợ. Thuyền đeo lên vai anh liền.

Anh Minh, anh Sơn chị Thố bỏ chạy trước. Anh Sơn quay lại đưa tay đe :

- Tao tới trường mà mày chưa đem nó tới là tao ỳnh chết cha, nghe chưa.

- Cứ thủng thỉnh đi anh Dư. Đừng sợ. Đố cây đồng bắt nạt.

Anh vẫn làm thỉnh. Thuyền bỗng loé ra một ý định cho anh Minh, anh Sơn và chị Thố tức điên lên.

- Anh Dư.

- Hử ?

- Đừng đi học nữa.

- Thôi, để bị đòn à.

- Sợ gì.

- Thuyền đâu có bị đòn nhiều mà lo.

Giọng anh có vẻ hờn dỗi làm Thuyền càng nức lòng.

- Bị đòn Thuyền cũng không sợ. Bây giờ, anh bị đòn, Thuyền chịu với anh.

- Xí. Thuyền con nhà giàu. Người ta đâu có đánh con mình, chỉ đánh con người khác.

Anh là thánh cũng không thể làm ngơ với Thuyền lâu mà. Thuyền rủ rê anh dễ ợt. Mười phút sau, thay vì tới trường, mình đã chạy như bay ra đồng. Thằng Nghiệp hơn hớ tiếp đón mình như tiếp đón hai tiểu đồng từ nhà

trời mới xuống. Khoai lùi, cá nướng, con dung ¹ đánh bầy được nướng tro rồi lột da, ăn thơm như có pha quế. Thằng Nghiệp vui quá thả lỏng bầy trâu cho rề rà bên đám ruộng. Thuyền chạy theo trên bờ ruộng khi anh với thằng Nghiệp chơi trốn tìm trong những lùm lúa. Trò chơi này Thuyền chịu thôi. Dưới ruộng, đĩa nhiều ơ là nhiều, Thuyền đã thấy nó đeo cứng trên mình trâu, con nào con nấy to bằng ngón tay người lớn. Cũng có trò chơi Thuyền tham dự chứ. Như bơi lội, tìm bắt cua đồng ở đập, tát nước bắt cá ở mấy khe nước nhỏ. Những con cua lì ơ là lì, chui tọt vào hang, nhưng làm sao qua mặt được sự tinh ranh của anh và thằng Nghiệp. Thường thường, các chú đành bỏ lại trong hang vài cái chân, hay một cái càng. Hôm đó, thằng Nghiệp bắt được một chú cua cái đang sức chú cua đực trong thời kỳ chú cua đực đang lột vỏ. Thuyền còn cười mãi với câu phê phán của thằng Nghiệp : - Cua cái ác, cua đực nuôi cho nó sanh đẻ, rồi khi lột vỏ nó sức luôn ông chồng. Nướng cái con của cái này cho chín vàng mới được.

Ăn nứt bụng nhưng chơi không bao giờ thỏa thuê. Chán trò bơi lội, bắt cua, lừa cá, anh Dư bày trò chơi chạy đuổi nhau trên cát, hoặc đào giếng nước. Cát thật mềm, miếng sắt nhỏ, đào một lúc nước đã ứa lên, mức

1 Một con thú tương tự như tắc kè ở miền biển, rất được dân miền biển ưa thích

uống ngọt lịm. Cả buổi sáng đó, anh vất hết quần áo, theo thằng Nghiệp mặc độc chiếc quần xà lỏn. Còn Thuyền, quần áo đi học đã tả tơi. Sách vở bị gió thổi bay hết xuống ruộng lem luốc. Thằng Nghiệp lúc đó phát giác ra mấy con trâu đã đớp hết một góc ruộng lúa. Thôi chết rồi. Thế nào chủ nó cũng bị đền. Nó hốt hoảng, nước mắt chảy ròng :

- Tôi nay về tới là không sống được nữa.

- Bộ ông giết chết sao ?

-Tôi bây chưa thấy cái đuôi ông đánh, to bằng cái chân tao này. Ông có roi bằng đuôi cá đuối. Chắc tao chết quá.

- Làm sao bây giờ ?

Anh Dư cũng hoảng. Chơi đã, bây giờ mới sực nhớ tới thân phận của hai anh em. Anh Dư và Thuyền, nếu trở về nhà thì cũng chết. Không hiểu sao đầu óc Thuyền kỳ cục, cứ những lúc thế này lại nghĩ tới chuyện phiêu lưu.

- Mình trốn đi, anh Dư.

Thằng Nghiệp ỉu xiu :

- Trốn đi đâu. Đi mà chết đói à.

- Không chết đâu. Mình hái trái cây ăn. Hái ổi ăn.

Anh Dư trầm ngâm tìm cách chạy tội dùm thằng Nghiệp.

- Hay là mình lừa trâu xuống làng dưới. Chối biến vụ trâu ăn lúa đi. Chán gì trâu, đâu phải chỉ có mày giữ trâu.

Thuyền vỗ tay :

- Hay.

Đu lên mình trâu, lòng phơi phới. Bỏ quên ngay mọi phiền lụy lúc về nhà. Cần gì nhà. Nhà chúng ta là trời, giường là thảm cỏ, ghế ngồi là lưng trâu. A, phắc, phắc. Anh Dư nhấp nhồm, thằng Nghiệp dơ cao ngọn roi. Phắc. Phắc. Con trâu thằng Nghiệp cười là con đầu đàn, lao nhanh như điên. Con trâu anh Dư cười là con trâu cái lại chậm rề. Còn Thuyền, tẻ hại hơn, chỉ cười con ghé con, ngu ngơ không tưởng được. Thằng Nghiệp cho trâu vọt một đoạn xa, quay lại. Tức thì nó hô : *Hò rì. Hò rì.* Con trâu đực chậm bước. Nó hô nữa : *Hò rì. Hò rì.* Con trâu đứng hẳn lại. *Hò rì.* Tiếng hô mộc mạc đó, đến bây giờ, thỉnh thoảng Thuyền còn nghe vang trong gió, giữa thành phố này.

Ba con trâu xếp hàng đều. Phắc. Phắc. Anh Dư hô trước, cả ba con cùng bước theo nhau. Thằng Nghiệp cố ghì con đầu đàn lại : *Ghìm, ghìm*. Nhưng tệ nhất là Thuyền, con nghe con, cố theo hoài mà vẫn bị bỏ lại xa lắc.

Theo bờ cỏ, xuôi giòng sông. Mặt nắng thiêu đốt, cả ba đưa chín như với mặt trời. Thằng Nghiệp khôn ngoan đã thủ sẵn khoai nướng bọc trong chiếc áo rách. Nó biểu diễn đủ trò trên lưng trâu. Trâu đang chạy nhanh, nó nhảy tới trước đầu trâu, hai tay cầm hai cái sừng, đu người vắt vèo, hay ôm sát dưới bụng trâu. Anh Dư cũng biểu diễn một vài lần, anh không thành thạo, bị rơi. Một chút máu ở các vết sước, thằng Nghiệp bảo : - Mày liếm đi, nước miếng làm chỗ bị thương mau lành lắm. Đến bây giờ, nhớ lại, Thuyền còn giật mình, môn thuốc đó nguy hiểm quá chừng.

Thuyền cưỡi con nghe, cứ bị bỏ rơi đằng sau hoài. Cuối cùng, Thuyền cưỡi chung với anh một con. Thằng Nghiệp đề nghị Thuyền ngồi chung với nó nhưng anh không chịu : Mày lắc xắc, nó ngồi với mày để té chết à. Thằng Nghiệp chuyên môn nhe hàm răng từ thừa lọt lòng tới chết không bao giờ súc miệng : Súc, tao nhà nghề mà. Té tao đỡ được. Tao là hiệp sĩ.

Một lúc nào đó, đầu nóng đến nường chín củ khoai được, cả bọn buộc trâu ngồi dưới những gốc cây. Khoai đem theo đã hết, thằng Nghiệp đề nghị bắt cá, nhưng anh Dư bảo ăn trái cây. Cả ba đưa lần mò vào vườn ổi hái trộm. Thuyền canh ở ngoài. Lúc nghe tiếng động, Thuyền báo hiệu, anh Dư và thằng Nghiệp đu theo ngọn ổi mà bắn xuống đất, Thuyền phục tới suýt vỡ tay. Lúc thoát hiểm rồi, mỗi người một túi ổi. Sóng chín gì cũng ngon ngất người. Anh Dư ạ, thiệt đó, sau này lớn lên, Thuyền ăn đủ thứ ổi, cả xá lị đặc ruột, không có hột, dòn tan, Thuyền cũng không thể nào thấy ngon bằng trái ổi non nhai tới muốn gãy răng lúc đó.

Khi mặt trời bắt đầu dịu, chúng ta đã bỏ làng đi quá xa, nhưng không ai nhớ. Chỉ có Thuyền nhớ mà Thuyền không thềm nói ra thôi. Thuyền chưa thể quên được má, lúc bắt anh nuốt hai con thạch sùng đỏ hồng vào bụng.

Thuyền không dám oán má, nhưng có cái gì trục trặc trong tình mẫu tử rồi. Sự thắc mắc dần vật cỗi lòng non nớt của Thuyền, và sao cứ nhìn anh Dư, nhìn sự cam lạng của anh, Thuyền muốn khóc. Lúc thằng Nghiệp hô : Phắc, phắc, cho trâu chạy như điên ở phía trước, Thuyền lay tay anh :

- Anh Dư. Con thạch sùng có cắn gì trong bụng anh không ?

Anh lắc đầu. Thuyền ái ngại :

- Mai một nó lớn lên, nó cắn đau lắm.

Thuyền bỗng nảy ra một ý nghĩ mới :

- Mình đầu độc nó đi anh. Cho nó uống thuốc độc.

- Làm sao cho nó uống ?

- Thì anh uống vô, nó ăn nó chết.

Anh lớn hơn Thuyền, hiểu nhiều chuyện hơn.

- Xì, uống thuốc vô rồi mình cũng chết, còn chi.

- Anh ghét má Thuyền không ?

Hỏi xong Thuyền hồi hận ghê. Nếu anh bảo ghét Thuyền sẽ khổ tâm vô cùng. Thuyền cầu trời anh đừng nói điều đó ra. Và may; anh không nói gì hết. Vậy mà Thuyền còn ngu, còn hỏi nữa :

- Má Thuyền có ác không ?

Anh trả lời cộc cằn :

- Còn gì nữa.

Thuyền chết điếng. Nhưng Thuyền làm sao trách anh. Gió lúc đó thật nhiều, Thuyền vẫn thấy nóng. Và

có một cơn giận lúc đầu thiệt nhỏ, bỗng tràn như sóng, bùng bùng trong người. Thuyền giận anh mà không dám giận anh, giận má mà không dám giận má. Thuyền chỉ còn biết khóc, nhưng Thuyền chùi nhanh giọt lệ.

Bỗng anh mở miệng nói, giọng vẫn cộc cằn như trước:

- Tao không thèm về nhà mày nữa.

Thuyền ngạc nhiên :

- Ủa, sao vậy ?

- Vì tao không có bà con với mày. Tao không phải con của dì mày đâu. Tao biết rồi. Mụ Đá kể cho tao nghe nè. Tao là con riêng chồng trước của dì mày. Dì mày nuôi làm phúc. Tao không cần ai nuôi làm phúc.

Thuyền ngơ ngác :

- Ủa, anh không có má ?

- Tao không cần má. Má là cái quái gì.

- Má đẻ mình ra. Cha mẹ là người sinh ra ta, nuôi ta khôn lớn. Bài học của em nói vậy.

- Tao không tin. Tại mày có cha mẹ nuôi mày khôn lớn. Còn tao, tao không cần cha mẹ, bữa nào tao cũng

khôn lớn vậy. Mà coi thằng Nghiệp có cha mẹ đâu ?

Anh «mày tao» làm Thuyền buồn quá. Thuyền năn nỉ :

- Nhưng anh đừng gọi mày tao, Thuyền có làm gì anh đâu. Đừng mày tao nữa anh nhé.

- Ủa.

Thuyền hết buồn ngay. Con nít mà.

Và Thuyền lại náo nức :

- Anh không về nhà nữa hả ?

- Không.

- Anh cho Thuyền theo với nhé ?

- Để coi đã. Ê, Nghiệp. Nghiệp.

Thằng Nghiệp đang đứng trên mình trâu, con trâu chạy thục mạng và nó cũng la hét thục mạng. Vất vả lắm anh Dư mới làm nó quay trở lại được. Nó hất cái mặt đen ngòm lên :

- Chi nữa mày ?

- Mày về không ?

- Về. Hả ? Thôi chết cha tao rồi.

Nó nhón người trên mình trâu, nhìn quanh, rồi mặt tái mét

- Chết cha rồi mà ới. Tội mình đi lạc rồi. Xa làng lắm nghe. Tao chưa bao giờ tới đây hết.

Anh Dư khoát tay :

- Mày đừng sợ nữa. Ngồi xuống tao nói cho nghe.

- Bộ mày...

- Ủa, tội mình bỏ nhà đi luôn.

- Bỏ nhà, đem theo mấy con trâu này... Ý, thôi, không được đâu mà ới. Đem trâu có mà chết với ông.

- Ông đâu tìm ra mà nữa mà chết. Bỏ trốn đi. Mình vô làng xin ngủ nhờ. Mai mình bán trâu, mình mua chiếc thuyền. Mình dựng căn nhà ở ngoài biển, tội mình đi đánh cá. Chán gì. Bán cá dư xài mà mà.

Tuổi nhỏ thật thơ ngây. Có vậy mà đứa nào cũng phấn khởi, vui như tết rồi. Nhất là Thuyền, thiếu điều Thuyền hét lên :

- Hay. Cho em theo với. Em biết nấu cơm. Em nấu cơm cho ăn, may áo cho mặc. Em giỏi lắm.

Thằng Nghiệp bĩu môi :

- Có con gái không được. Đuổi nó về. À, mà sao mày không dám về hả Dư. Tao thấy mày đâu có sợ đòn.

- Ừ. Sợ đòn thì tao không sợ. Nhưng tao không muốn về đó nữa. Bây giờ tao hiểu rồi. Tao không có cha sinh mẹ dưỡng. Má con nhỏ này không bà con gì với tao hết. Tao ghét cả nhà nó.

Thuyền tái người. Thằng Nghiệp thêm vào :

- Tao nghĩ ra rồi. Mày muốn báo thù không ? Tao với mày bán trâu, mua thuyền đi biển. Rồi mình bắt con nhỏ này đi theo mình, nó hầu hạ mình cho bõ ghét. Chắc ba má nó khóc ghê lắm.

Thằng Nghiệp, thỉnh thoảng vẫn không dấu được tính nết nham hiểm của nó. Nhưng anh Dư lắc đầu. Không, tao thương nó. Tao cho nó theo vì nó là em tao.

- Mày đâu có bà con với nó nữa.

- Kệ, tao cứ bà con với nó.

Vậy là giấc mơ đẹp quá. Từ chuyện để trâu ăn lúa, tới chuyện ham chơi đi lạc qua làng khác, chúng ta đã tạo thêm một giấc mơ nữa. Căn nhà ven biển, với ba đứa nhỏ sống đời thần tiên. Cả ba đứa tranh nhau nói đến nỗi quên khuấy cả mặt trời đã lặn mất. Thằng Nghiệp, ba hoa một lúc, bỗng rầu rĩ :

- Không được đâu mà ời.
- Cái gì không được.
- Bán trâu đó.
- Mình đi biển cần gì trâu.

Thằng Nghiệp, chưa chi đã làm như xa cách đàn trâu rồi. Nó ôm lấy cổ con trâu đực.

- Không được. Tao đã thề không xa nó. Không bao giờ xa nó. Nó nói như nó muốn khóc, làm Thuyền tức cười. Nhưng anh Dư càu nhàu :

- Vậy thôi mà trở về làng đi. Tao không chơi với mà ời nữa.

Thuyền thêm vào.

- Nó quý con trâu hơn anh em mình. Anh Dư, đừng cho nó theo. Có em, em đi với anh là đủ rồi.

Thằng Nghiệp hốt hoảng. Nó trở lại năn nỉ. Thôi, bán đi hai con, cho nó giữ lại một con. Một ngày không ngồi trên mình trâu nó chịu gì nổi. Không ở trên mình trâu, trời xanh hết cao, cỏ đồng hết tươi tốt, ruộng lúa, bờ đê vô tích sự. Kể ra, anh Dư hay Thuyền cũng khoái cưỡi trâu nữa.

Thì được rồi. Cả bọn đồng ý để tính sau. Vì lúc đó, cả ba đứa mới nhận ra ánh mặt trời đã tắt lịm, và bóng tối tràn lấn rất nhanh. Làm sao bây giờ ? Thằng Nghiệp, đi chăn trâu đã quen cảnh ngủ đồng ngủ bụi, vững lòng :

- Giờ tụi mình kiếm chỗ ngủ. Sáng mai vô làng bán trâu.

- Có nhiều tiền không ta ?

Thuyền láu táu :

- Chắc được một đồng.

- Ngu. Một con trâu cả mấy ngàn chớ một đồng. Biết gì mà mày nói.

Chưa chi thằng Nghiệp tỏ ra muốn bắt nạt Thuyền rồi. Nhưng Thuyền không sợ. Bên cạnh Thuyền có anh Dư. Anh Dư bao bọc, che chở cho Thuyền là đủ. Chớ sao. Lúc này trời tối, đang ở ngoài đồng trống mà Thuyền

khỏi sợ ma đi. Thằng Nghiệp đã kể đủ chuyện ma. Ở sông có ma rà. Ma rà xõa tóc, bơi lên bờ ngồi khóc tỉ tê. Ở đồng có ma trôi, hóa thành đóm lửa bay chập chờn. Thằng Nghiệp còn có lần quả quyết : - Tao thấy này. Con ma trôi nó hóa thành ông già. Tối đó tao bị ông chủ đuổi khỏi nhà. Tao ra đồng ngủ. Tao còn nhớ trời đêm ấy sao nhiều ời là nhiều. Tao đang nằm đếm mấy ông sao chơi thì như có ai vuốt mặt tao. Ngoảnh lại tao thấy một ông già đang cúi xuống nhìn mặt tao. Ông cúi mãi, tới gần sát. Tao biết chắc là ma. Ủ, tao biết vì người ta nói ma đi chân không sát đất. Tao thấy hai chân ông lơ lửng. Tao bèn lấy thanh sắt thủ sẵn đập một cái. Ông già biến mất. Ngó lại, chỉ thấy một con cua đang bò vội xuống mé đồng...

Thuyền rùng mình, đưa tay bấu chặt anh Dư. Anh Dư hỏi :

- Gì ? Mày đói bụng hả ?

- Không.

- Thả ra. Đừng có níu tao.

Thuyền thả tay. Con sợ đã qua rồi. Có anh Dư thì đừng sợ gì hết.

Thằng Nghiệp xếp đặt :

- Tụi mình buộc trâu lại ở đặng đám cây kia kìa. Rồi ra bờ ruộng ngủ. Tao cá thể nào cũng nhặt được ít rom.

Trời tối đó cũng nhiều sao ghê. Cả ba đứa nằm đếm mãi. Chòm sao Bắc Đẩu, chòm sao kẻ chài. Có cả sông ngân hà nữa. Thuyền nằm giữa, sát cạnh anh Dư. Thuyền bắt chước anh Dư và thằng Nghiệp : *Một ông sao sáng, hai ông sáng sao, ba ông sao sáng, bốn ông sáng sao...* Cả bọn cứ đếm lầm hoai và cười rộ, chế riễu nhau. Nhưng đôi khi tâm trí non nớt của Thuyền quên khuấy tiếng cười mà nghĩ mông lung đầu đầu. Ngày mai, khi ngủ dậy, mọi thứ sẽ thay đổi. Không còn nhà trường, biệt ông giáo già khó tính đi. Chỉ có anh Dư, thằng Nghiệp, những cảnh xa lạ và đời sống mới, Đứng ở gần làng mạc, xa người lớn ra. Ba đứa. Ôi vui biết bao... Nhưng mình sẽ có lúc nhớ nhà. Khi nhớ nhà, mình ra đứng ngõ sau, trông về quê mẹ ruột đau chín chiu... Ba ơi. Má ơi, anh Sơn ơi, chị Thố nữa. Tha tội cho con, cho em nhé. Thuyền khóc sục sùi.

- Con nhỏ này khóc hoai. Cho nó về. Ừ, mai cho nó về.

- Nó khóc kệt nó mày.

- Mày mà khóc, con ma trời nó hóa thành bà già tới bắt mày đi.

Thuyền sợ co rúm người lại. Thuyền nép vào người anh Dư. Anh dỗ :

- Đừng sợ. Đếm sao đi. Còn nhiều lắm.

- Em hết thấy sao rồi.

- Tại mày khóc. Lau mắt đi, mày sẽ thấy nhiều lắm.

Nếu hồi đó mình trốn nhà đi được thì giờ mình ra sao rồi hả anh Dư. Thuyền không tưởng tượng ra nổi. Nhưng không có chuyện đó. Cả nhà đã đổ xô đi tìm. Một nhóm đi đường bộ, một nhóm thuê thuyền thả xuôi theo sông. Lúc nghe tiếng gọi ới ới từ xa. Anh Dư đã biết. Cũng chẳng đối phó gì kịp nữa. Ba bốn chiếc thuyền đốt đuốc đỏ rực. Thằng Nghiệp chạy vội tới mở giầy cho đàn trâu. Nhưng ban đêm, đàn trâu ham ngủ không chịu biết chuyện gì hết. Còn tai hại hơn nữa là chúng nó kêu rầm rĩ. Mọi người đổ xô lại.

- Chúng nó đây. Bắt lại. Bắt chúng nó lại.

- Con Thuyền đâu ? Nó đâu ?

Thuyền bị kéo ngược người lại. Rồi hai bàn tay to lớn nhấc bổng Thuyền lên, chạy vội về mé sông. Giọng ba sang sảng :

- Nó đâu ? Con nhỏ có đó không ?

Lúc đó, Thuyền mới thấy sợ hãi tới tột độ. Không cần đánh đập gì hết. Chỉ cần đụng khễ vào Thuyền là Thuyền cũng đủ ngất đi. Thuyền không bị đòn lúc đó. Nhưng Thuyền còn đau đớn hơn bị đòn nhiều. Thằng Nghiệp bị trói gô lại, giao cho ông chủ của nó, còn anh Dur, anh bị nhốt dưới hầm thuyền. Dưới đó chỉ có nước và những con giun nước nhờn nhót, những con cá thối vì bỏ quên. Tội nghiệp anh Dur. Anh không có cha sinh mẹ dưỡng. Còn Thuyền, đêm đó, khi về tới nhà, Thuyền được tắm rửa, thay quần áo sạch sẽ, được bọc trong chăn ấm.

Ngày mai lại, khi Thuyền hiểu ra thì Thuyền mất anh Dur rồi. Anh đã bị ba gửi cho một người chủ chài. Anh bị kèm giữ ngày đêm. Mà anh cũng chẳng còn thì giờ đâu nữa. Anh bắt đầu đi theo ghe chài, suốt ngày đêm lang thang trên biển.

Anh Dur. Từ đó, biết đã bao lần Thuyền tự hỏi : khi nhìn trời, nhìn biển, anh có nghe thấy tiếng Thuyền vẫn kêu réo theo anh không ? Anh còn nhớ giấc mơ hoang

85 | Ngày Đôi Ta Mới Lớn

đảo thần tiên của mình không ? Anh Dư. Anh phải nghe, phải nhớ !

6

Anh Dur ơi, đêm qua, Thuyền mơ một giấc mơ lạ lắm. Trong giấc mơ, Thuyền nhớ rõ ràng đang ở trong ngôi nhà hai tầng ở đô thị ồn ào, xa khu làng xưa cả hơn nghìn cây số. Vậy mà, tự nhiên vừa nghĩ tới biển, Thuyền đã thấy mình đứng ngay trên bãi biển. Lúc đó, Thuyền nghe có ai gọi tên Thuyền lớn lắm. Tiếng gọi từ biển, và hình như phát ra từ hàng triệu triệu vỏ ốc to nhỏ. Lúc đầu, Thuyền tưởng là Tiệp gọi. A, anh Dur đâu biết Tiệp là ai nhỉ ? Tiệp, người bạn trai đầu tiên ở ngoài cuộc đời của Thuyền đó. «Đầu tiên ngoài cuộc đời» vì anh đã ở trong cuộc đời của Thuyền rồi. Quên, Thuyền đang nói tới giấc mơ kia mà. Ban đầu, Thuyền tưởng Tiệp. Tại sao lại có chuyện tưởng tượng kỳ lạ thế nhỉ ? Anh Dur, anh đừng giận Thuyền. Chỉ tích tắc, Thuyền nhận ra tiếng anh ngay. Lúc đó, hình như là buổi chiều. Nắng đã tắt. Biển phẳng lặng một màu tím nhợt nhạt. Thuyền quay bốn phía, phía nào cũng có tiếng gọi, nhưng Thuyền không trông thấy anh. Ở phía rừng dương, còn một vùng ánh sáng thật mờ trên những đọt cây, thứ ánh sáng chùng chùng như phai ra từ một màu đỏ ửng, buồn phiền. Rồi bỗng nhiên tiếng gọi tắt hẳn. Thuyền đứng một chỗ, gầy gò, và như cao hơn lên. Tóc Thuyền cũng như dài hơn ra khi có cơn gió thổi tới. Cả

bãi cát trống trơn, không có một con thuyền nào. Thuyền còn nhớ như in, hồi bé thơ, dù tất cả thuyền đã ra khơi, vẫn còn những chiếc hư, bị chảy chái hay hỏng mái chèo, bị bỏ lại trên bãi với thế nằm úp lòng xuống cát. Hồi nhỏ có nhiều hoa chân vịt mọc gần bờ đê. Bây giờ, tất cả như hoang vu. Bãi như chưa có chân người đặt tới. Phía ngoài xa, đường chân trời nối liền mặt biển sắp bị xóa bởi màu tím đang xâm dần. Thoáng chốc, Thuyền bị bóng tối nuốt trửng. Không còn thấy biển. Không còn thấy rừng dương. Và bỗng nhiên, cái màn đen đặc trước mặt đầy âm thanh xô bồ, sóng biển bỗng gào dữ dội. Phía sau lưng nơi rừng dương, gió bắt đầu lồng lộn la hét. Thuyền lấy làm lạ sao mình không sợ gì hết. Thuyền còn biết rõ là mình đang ở trong cơn mơ. Minh mơ mà sợ gì. Thuyền còn tự nhủ vậy. Tuy nhiên, Thuyền hoang mang ghê lắm. Rõ ràng lúc này Thuyền nghe tiếng anh. Chắc chắn Thuyền sẽ gặp anh. Thuyền cương quyết đứng đợi. Và Thuyền đợi cho tới lúc trăng lên. Ánh trăng vàng ánh quét hết cái màn đêm đặc quánh, và mặt biển nạm vàng với những đợt sóng lượn lờ, dào dạt thơ mộng...

Thuyền hít một hơi đầy buồng phổi cái chất mặn, nồng một thời thân thiết. Rồi tâm hồn bỗng sỉnh tỉnh lâng lâng, Thuyền nghĩ tới một bài thơ. Thuyền còn nhớ lúc đó, Thuyền cảm thấy hay vô cùng, và còn tự

bảo rằng : Làm sao để khi ra khỏi cơn mơ, còn nhớ mà ghi lại. Thuyền không còn nhớ gì nữa hết. Mà nhớ làm sao nổi khi trên mặt biển ràn rụa một ánh trắng dịu dàng. Những làn sóng chói như vàng ròng đang xô vào bờ một vật gì tròn trĩnh, đen thui. Thuyền mở lớn mắt. Vật tròn trôi vào dần. Thuyền nhận ra đó là cái thùng lớn trét chai mà ngư dân ở vùng biển hay dùng để thay con thuyền độc mộc. Còn ghê hơn là cái thùng như chở một vật gì. Không chờ đợi lâu, sóng đã đưa vật lạ dật dờ vào gần bờ. Thuyền bước đại xuống nước. Sóng nhiều muốn hất Thuyền té sấp, nhưng Thuyền cũng nhìn thấy gì ở bên trong rồi. Anh Dư. Thuyền kêu lên sung sướng. Anh ngủ chẳng. Không, anh phải thức dậy để chia niềm vui với Thuyền chớ. Anh ở đâu ngoài biển khơi về. Thuyền hét bên tai anh. Thuyền đập vào người anh. Anh vẫn không thèm mở mắt. Thuyền nắm tay anh kéo mạnh. Trời ơi, đâu còn anh Dư nữa, tay anh lạnh ngắt. Anh không còn sống.

Lúc này Thuyền sợ thật, dù vẫn biết là mộng mị. Nhưng Thuyền sợ tới tóc dựng ngược, lạnh gáy và nổi da gà. Thuyền bịt mắt nhắm mắt. Vẫn không thoát hình ảnh anh. Mặt anh tím bầm, to dần, và mắt anh mở lớn, lòi ra. Miệng anh há hốc để thè ra cái lưỡi dài, đỏ lôm như máu. Thuyền rú lên. Tay chân rời rã. Rồi Thuyền té sấp xuống bờ biển. Trong lúc té, Thuyền chắc là Thuyền

sẽ chết. Thế nào Thuyền cũng rơi vào người anh, và hai cái răng nhọn hoắt của anh sẽ cắn vào cổ Thuyền, Thuyền thấy một màu máu đỏ loang trước mắt, loang đầy mặt biển. Nhưng không có gì hết. Thuyền té xuống mặt nước và sóng dồi Thuyền lên bãi. Thuyền mở bừng mắt. Sóng đã đưa chiếc thùng anh Dư ra xa, thật xa. Lúc này mặt trăng bỗng héo úa một màu tím ngắt. Cả mặt biển cũng tím ngắt. Và từ ngoài xa, Thuyền thấy một cánh tay dơ lên, rồi một người đứng dậy. Anh Dư vừa vẫy vừa gọi : Thuyền ơi Thuyền. Cứu anh. Thuyền ơi Thuyền... Thuyền ơi Thuyền. Cứu anh. Không biết sao Thuyền tỉnh dậy lúc đó. Tiếng kêu của anh lớn quá, phá vỡ giấc mơ của Thuyền chẳng ? Hay vì sợ hãi ? Sợ hãi? Không, Thuyền biết là Thuyền nằm mơ, không sợ cơ mà. Dù vậy, lúc tỉnh, Thuyền cũng toát mồ hôi đầy trán, đầy thái dương. Anh Dư. Tại sao có giấc mơ đó hả anh? Có phải vì khi Thuyền có một người bạn trai khác thì anh Dư đã bị khai tử ?

Đừng. Đừng bao giờ có vậy. Không bao giờ Thuyền muốn giết chết hình ảnh anh đâu. Giết một hình ảnh ở trong chính đời sống của mình thì mình coi như cũng đã chết. Anh Dư. Bộ anh tưởng khi anh bị gửi đi nhà khác, bị đày đoạ ngoài biển khơi là mình đã mất nhau rồi chẳng ? Đâu có. Anh phải biết và anh phải nhớ. Thuyền đâu có quên và anh đâu có quên. Ôi, tới bây

giờ, Thuyền không cách gì quên được tiếng kêu thảng thốt, mừng tủi của anh dành cho Thuyền khi mình gặp lại nhau hồi đó. Một lần, trong lúc thơ thần ở gần cái lỗ hồng trước đây mình vẫn hay trốn ra ngoài, Thuyền nghe tiếng kêu. Không đợi tiếng thứ hai, Thuyền cũng đã biết là anh gọi. Thuyền chui ra liền. Trời ơi, anh Dư chớ ai nữa. Anh đứng như trời trồng. Phải trời trồng anh không ? Thuyền chụp nhanh tay anh lay mạnh. Cả người anh toát ra mùi muối, tóc anh khô như muối. Môi anh, giọng nói của anh cũng đầy muối.

- Sao anh biết có Thuyền ở đây mà đợi.

- Biết chớ.

- Anh Dư.

- Hử.

- Xì, anh không mừng sao ? Gặp Thuyền mà không mừng sao ?

- Mừng.

- Anh mừng mà mặt mày chầu bậu. Anh Dư, sao anh không cười ? Anh cười đi.

- Hì... hì...

Thuyền cáu quá. Thuyền tưởng tượng khác kia. Anh không đúng như ý Thuyền.

- Cười gì mà như khóc vậy. Anh Dur.

Anh ngó Thuyền. Đôi mắt anh cũng đã khác rồi. Mắt anh đỏ kè, mi mắt hấp hèm, tròng mắt vô hồn. Chẳng thà anh nói gì đi. Nói gì đi chứ nhìn Thuyền như vậy thì không khác chi chọc vào cơn giận của Thuyền. Thuyền cắn môi :

- Anh vừa ở đâu vậy ?

Anh chỉ tay :

- Biển. Anh...

Thuyền không muốn nói nữa. Thuyền vừa chán vừa giận anh. Nhưng rồi Thuyền cũng chợt nhận ra là cơn giận của mình vô lý quá. Thuyền dịu giọng

- Lâu nay anh làm gì mà không tới thăm Thuyền ?

Anh mấp máy môi. Tiếng nói của anh sao mà phải chờ đợi khó nhọc thế.

- Đi biển.

- Bộ đi biển rồi không tới thăm được sao ?

- Bận lắm. Ở ngoài biển, tới đây đâu có được.

- Xi. Bộ không có lúc vô bờ há ?

- Vô thì phải gánh cá, phải vác cánh buồm, phơi lưới. Ông chủ chài bắt làm việc chết bỏ.

Thuyền khựng lại. Anh đổi khác quá rồi. Mới có ba bốn tuần lễ gì thôi. Làm sao bây giờ ? Anh Dư ới. Anh đâu biết Thuyền khổ sở quay quắt đến thế nào vì thấy anh bắt đầu khác lạ.

- Anh mới tới hả ?

- Lâu rồi. Có một lần nữa, nhưng chờ hoài không gặp.

Đáng lẽ khi nghe vậy, Thuyền phải thương anh mới đúng, Thuyền lại thấy giận :

- Anh ngu. Bộ không biết cách để gặp Thuyền sao?

Anh cúi đầu; nhận sự ngu muội, Thuyền biết làm gì hơn. Rủ anh ra biển chơi trò chơi cũ anh không dám. Hỏi dò coi anh còn thương mình như xưa không, anh trả lời ngu ngơ, Thuyền không thể hiểu nổi. Cuối cùng, chuyện đáng tiếc ghê đi.

- Thì anh đi đi cho rồi.

Anh vẫn đứng.

- Đi đi.

Anh rụt rè :

- Thuyền thích chơi vỏ ốc không ? Thích con sao biển không ? Có nhiều lắm.

- Không thèm.

- Bộ...

Thuyền chỉ thích anh. Anh ngu lắm. Chị Thố, anh Minh gọi anh là mọi biển. Anh còn ngu hơn mọi nữa. Thuyền hỏi anh có gặp thằng Nghiệp không, anh lắc đầu. Thuyền cũng không bao giờ gặp lại nó. Nó ra làm sao nhỉ ?

Thuyền vẫn cứ thắc mắc hoài.

- Sao anh không tìm nó ?

- Tìm làm gì ?

- Vậy tìm Thuyền làm gì ?

- Tìm vì... vì... vì... Thuyền là em của tui...

- Ai thèm làm em anh.

- Không hả. Không thì thôi. Thèm vào.

Anh quay phắt đi. Thuyền muốn kêu quá. Nhưng Thuyền không thèm kêu đâu. Kêu để anh thấy Thuyền đang khóc à ? Không bao giờ. Thuyền đang tiếc tới điên lên. Mới đây, anh còn gan lì, nhanh nhẹn, nghĩ ra bao nhiêu trò chơi lạ. Vậy mà chỉ vài tuần lễ, anh đổi khác đi, dần độn đi. Anh Dục. Thuyền giận anh. Giận anh tới chết.

Năm đó, Thuyền lên chín rồi, anh cũng đã mười mấy. Cứ càng lớn, Thuyền càng thấy Thuyền khôn mau hơn anh. Khôn lắm, Thuyền mới dò ra giờ giấc của anh đi biển về, tìm cách chuồn ra khỏi nhà để gặp anh. Ghe cá thường về khoảng bốn giờ chiều. Mà giờ đó Thuyền bận học. Sáng học ở trường ông giáo già, chiều anh Minh dạy kèm. Thuyền phải học gấp như thế vì ba biết đã sắp được đổi về thành phố. Kỳ hạn của ba ở đây sắp mãn. Theo ba, Thuyền phải thay đổi, phải học hành đàng hoàng, theo kịp trẻ con thành thị. Thuyền biết cứ hai ngày ghe chài anh về tới một lần. Thuyền để tâm tìm cách gặp anh. Thuyền nhớ lần đầu, Thuyền đánh lừa anh Minh để ọt. Bốn giờ bắt đầu học tới năm giờ rưỡi. Lúc ba giờ Thuyền kêu đau bụng rằm trời. Rồi Thuyền nằm vùi trong phòng, lấy có phải có cái gối chèn ở bụng mới dịu cơn đau. Sau đó. Thuyền làm như

cơn đau đã được thoa dịu, Thuyền ngủ ngon lành. Ở ngoài, anh Sơn, chị Thố tới giờ học. Ba má bận rộn công việc, Thuyền trèo qua cửa sổ, chui qua cái lỗ hồng ở bờ tường ra ngoài không ai biết. Thuyền cũng nhảy trên những bụi cỏ cháy để khỏi nóng chân. Khoảng gần bốn giờ, lúc mặt trời còn nung nấu. Thuyền không cần nón, không cần dép. Đi dép cho cát kéo trể bước chân lại à ? Thuyền đã kinh nghiệm quá nhiều. Lúc Thuyền đứng trên đê thì đoàn thuyền đánh cá ở ngoài cũng đang sửa soạn ghé bến. Không cần biết anh ở ghe chài nào Thuyền cứ chạy nhào tới. Thuyền nhớ mãi anh lần đó. Anh cầm cái cái que dài xua xua tụi con nít đang xúm lại để đánh hôi cá tươi. Anh giăng được một cái rổ nhỏ trong đựng mấy con cá của một tên ăn cắp, liệng xuống mé nước. Anh sừng sộ, chửi bới. Thuyền đứng lặng một góc nhìn anh, sung sướng vì cuộc gặp gỡ và cũng đau lòng vì thấy cử chỉ của anh lãng xảng, hung tợn. Lát sau, người chủ hô anh gánh một gánh cá nặng. Anh thoăn thoắt theo đoàn người gánh cá vào làng. Sao anh không đi đằng sau cùng nhỉ ? Thuyền lúp xúp chạy theo. Anh cố đi nhanh nhưng chân ngắn, sau cùng cũng chậm lại, Thuyền chạy tới gọi :

- Anh Dư.

Anh trông thấy Thuyền. Tưởng anh còn giận Thuyền chó. Anh không cười, nhưng Thuyền nhận ra vẻ tươi vui :

- Anh gánh nặng không ?

Anh gật đầu. Thuyền hỏi thừa quá. Gánh nặng đang đè trên lưng anh, đang làm anh lùn người xuống. Cứ như thế này anh lớn không nổi. Thuyền hỏi nữa :

- Anh có giận Thuyền không ?

Anh lại lắc đầu. Những sợi tóc vàng cháy của anh chưa khô nước mặn, bê bết dính từng chùm vì hơi muối, vì nơh bản.

- Anh tới gặp Thuyền đi. Ở nhà ông giáo già.

Anh tính nhảm.

- Chiều ngày mốt. Chiều ngày mốt nghe.

Và anh thoăn thoắt bước đi. Thuyền quay về nhà, chui qua lỗ tường, trèo qua cửa sổ vào nằm chèo queo trong phòng một mình. Tuy vậy lòng Thuyền vui vô cùng. Ngày mốt, chắc phải có điều gì làm cho Thuyền ngạc nhiên.

Thuyền đã đoán đúng. Đến buổi hẹn, Thuyền lên ra khỏi chỗ học đợi anh ở sau vườn nhà ông giáo. Anh chui từ một bụi cây ra. Hai anh em mình nói đủ chuyện, anh hẹn sẽ tìm cách gặp thằng Nghiệp, trốn đi chơi một buổi nữa. Trước khi về, anh đưa cho Thuyền một con dung anh bắt được, còn treo ở cổ tòn ten sợi dây, và đầu giây kia, cột chặt vào cái ống tre dùng để bẫy :

- Cho Thuyền luôn đó.

Cái ống tre về sau anh Minh và anh Sơn tịch thu để đi bẫy. Suốt bao nhiêu ngày, các anh ấy chẳng bẫy được con dung nào tốt, mà có một lần bẫy được con tắc kè. Để Thuyền nói về con dung của anh cho. Lúc vào lớp Thuyền để nó trong cặp. Anh hẹn khoảng tám giờ tối, anh sẽ lên vào vườn, Thuyền đem con dung ra anh nướng cho mà ăn. Anh hứa sẽ xây cho Thuyền một ổ chuột và bắt cho Thuyền mấy con dế Thuyền nuôi. Thuyền đâu cần nghe giảng bài, chỉ mong cho chóng trở về nhà, trời chóng tối.

Tuổi nhỏ vụng dại quá, mình không tính trước mọi chuyện gì hết anh Dư nhỉ. Đêm đến, Thuyền ra vườn đã có anh đợi sẵn. Anh có đem theo cây đèn bão đi biển được che bớt ba phía bằng giấy đen. Một hang chuột được xây vôi vàng nhưng khá chắc chắn. Trước khi Thuyền ra, anh đã bắt được bốn chú chuột con bỏ trong

áo, Thuyền đem con dung đã ngất ngư vì ngạt hơi ra. Anh nhóm củi để nướng. Tai hại thay, mùi thịt nướng thơm lừng đã báo động cho bà Đá biết. Bà Đá, người ma quỷ còn ngán, bà đâu sợ gì đêm tối. Bà phát giác ra anh và Thuyền liền. Chỉ cần bà la bai bai mấy tiếng, đã đánh thức cả nhà dậy.

- Bắt thằng ăn trộm. Bớ người ta, ăn trộm. Bớ làng nước, ăn trộm.

Thuyền đã dục anh chạy đi. Anh không chạy. Mọi người từ trong nhà ủa ra. Anh Minh đưa cao gậy lên vụt mạnh vào người anh Dư : Nó đây hả. Thằng ăn trộm nào đây ? Anh làm bộ như chưa nhìn ra anh, dơ cao gậy nữa. Thuyền nhào lại ôm lấy anh Dư. Chiếc gậy không thể thu về. Thuyền lão đảo muốn té, đầu Thuyền tê điếng và nếu không có anh giữ thật chặt, Thuyền đã té xuống đồng lửa đang thui con dung cháy đen. Cây gậy anh Minh cầm bằng tre chưa róc mắt. Một móc tre gây một vết thương trên đầu Thuyền và máu đang rỉ rả chảy xuống mặt. Thuyền bị giăng ra khỏi tay anh Dư. Má ôm chặt lấy Thuyền rên rỉ :

- Trời đất ơi. Nó còn trở về hại con tôi. Nó làm sao mà máu me tùm lum thế này. Chết con tôi rồi. Nó giết con tôi. Trói nó lại.

Ba đã nhìn thấy hết từ đầu. Ông giữ lấy má khi má xông tới định đánh anh. Má được bà Đá trợ lực bằng những lời chửi rửa, xúi dục. Phải giết nó đi. Nó là con quỷ sống. Nếu không có ba, sự thể sẽ ra thế nào anh Dư nhỉ ? Ba kéo anh lại gần. Ba đặt tay trên vai anh. Thuyền biết những cử chỉ dịu dàng của ba lúc đó, về sau này, đã xóa cho anh hết thù hận.

- Lần sau, cháu về thăm cậu, cháu cứ vào nhà bằng cổng trước làng hoàng nghe chưa. Lúc nào cậu cũng coi cháu như con.

Ba hỏi nữa :

- Con đi biển có khổ lắm không ? Con rón đi, cậu đã cố gắng lo cho con, nhưng cuối cùng, cậu thấy con không thích hợp với đời sống thành thị. Con chỉ có thể trưởng thành được ở đây, vì vậy, cậu phải gửi con cho chủ chài để con có một nghề hợp với biển.

Thuyền chắc chắn rằng anh không nghe gì hết. Nhưng anh cúi mặt cảm động. Lúc này, anh chỉ biết có điều duy nhất là tay ba đang đặt trên vai anh. Suốt đời anh, chưa bao giờ được một bàn tay thân ái như thế. Về sau, ba nói Thuyền rằng, khi ba đưa anh ra cổng, anh đưa cao cái đèn bão lên giã từ. Ba thấy mắt anh long lanh lệ. Lần đầu tiên, anh khóc được ở nhà Thuyền.

Anh Dư. Vết thương chóng lành lắm, chỉ để một vết sẹo nhỏ phía lông mày. Vết sẹo cũng là kỷ niệm cuối cùng của Thuyền và anh, nơi vùng biển quê với tuổi thơ ngây ngất.

Bởi vì, Anh Dư. Anh chẳng còn cơ hội nào để đến thăm Thuyền làng hoang bằng cửa trước. Cổng đã đóng. Nhà đã bỏ hoang. Chỉ một tuần, sau buổi tối đó ba đã được dời về lại thành phố và con bé Ngọc Thuyền của anh đã mất biệt. Biển còn gì vui với anh không, anh Dư ?

Chị Thố mười sáu, trở thành cô gái yêu điệu, thì Thuyền mười ba, với đôi mắt mở to nhìn cuộc đời đôi mới. Trả về cho biển hết. Trả mái tóc nắng cháy rồi bù. Trả làn da căng nước mặn. Trả đôi mắt ngơ ngác đỏ lửa mặt trời. Tay chân rong biển đã trở thành búp cánh ngọc lan. Thuyền lớn lên, nhưng anh Dư, anh bị nhốt trong kỷ niệm của Thuyền, anh bé bỏng hoài với biển. Biển còn vui không anh Dư ?

Anh trả lời không. Thì đó, anh đã bỏ biển.

Tại sao thế anh Dư ? Thuyền đâu bị thành phố quyến rũ mà anh bị quyến rũ ? Ôi, Thuyền đã ngạc nhiên tới sững sốt khi thấy anh xuất hiện. Anh xuất hiện vào đúng lúc Thuyền đang nhớ biển ngây ngất, nhớ anh ngây ngất.

Chiều hôm đó, nghỉ giờ cuối. Quên nói với anh Thuyền đã lên trung học, mặc áo dài, tóc rẽ đôi buộc nơ. Nghỉ một giờ, Thuyền không về nhà mà ra bờ sông ngồi. Bờ sông cũng đẹp, nhưng làm sao so với biển. Sông cạn nhìn thấu đáy. Lòng người ở thành phố cũng nông cạn như sông, nhưng Thuyền khác, vì tâm hồn của Thuyền là của biển. Biển bao la đâu có bến bờ. Không cần nhắm mắt, Thuyền cũng trông thấy biển, trông thấy

anh. Trời ơi, Thuyền đang sống trong một giấc mơ kỳ diệu. Mùa hè này, Thuyền có tới ba tháng nghỉ ngơi. Tại sao Thuyền không về biển nhỉ ? Thuyền sẽ xin ba má cản lại. Má thường nhìn Thuyền lắc đầu : Con này mãi không gọi hết mùi nước mặn. Nó như con mán. Bà nhất định xóa hết kỷ niệm tuổi ấu thơ của anh em mình. Nhất định bắt Thuyền phải thay đổi. Làm sao bà dám cho Thuyền về biển để gặp anh ? Nhưng ba khác. Thuyền tin vậy. Nghỉ hè mà ở thành phố, chỉ để thêm mệt mỏi, lười biếng, để chán ghét hết mọi thứ ở đời.

Không, Thuyền về biển với anh đây ? Anh Dur, anh dám cho Thuyền đi biển với anh không ? Đi ra biển. Đi bắt con dung nướng ăn. Đi hái ổi, ra ruộng lúa bắt cua, lùa cá. Thuyền bỏ cái lót tiểu thư này dễ dàng để hòa hợp với đồng quê. Chỉ ba hôm, Thuyền sẽ đen thui, cháy nắng, Thuyền gặp lại con bé ngày nào. Ôi, Thuyền nhớ một miếng khoai nướng, một con cua lù, một miếng thịt dung ngát người. Làm sao ăn một miếng kỷ niệm. Cắn vào kỷ niệm, cho một vết thương êm ái. Một miếng thềm. Một miếng nhớ. Anh Dur ơi. Cả buổi chiều Thuyền nao nức, tưởng như mùa hè đã là ngày mai, và đêm nay, bà tiên hiền dịu sẽ chấp cho Thuyền đôi cánh. Thuyền muốn nhỏ lại ngày lên bảy lên tám. Thuyền ước ao gặp lại anh, cả thằng Nghiệp, cả bầy trâu gồm một gia đình, trâu cái, trâu đực và trâu con. Mây ở biển đang

dồn về phố quá nhiều. Mây lên phố thì tìm Thuyền phải không ? Anh nhấn gì đó. Thuyền sắp về. Sắp về.

Thuyền nghĩ tới một món quà cho anh mà nghĩ hoài không ra. Biết anh thích gì ? Những thứ anh thích là những thứ Thuyền thích và chỉ có ở biển. Nhưng từ giờ tới ngày hè, thế nào Thuyền cũng tìm ra một món. Thuyền hình dung anh bằng những hình ảnh lạ kỳ. Đôi lúc anh đứng trước mặt Thuyền, mạnh khỏe, hiên ngang. Anh đen láng, nổi bật giữa biển xanh, trời xanh, và ghe chài đang rẽ sóng vào bờ. Đôi lúc, anh ủ ê ngồi bên đồng ruộng, lẻ loi, cô độc vì không còn ai để bày trò chơi. Thuyền sẽ về ba tháng hè, mình chơi lại trò cũ thỏa thuê anh Dư nhé.

Thuyền ôm giấc mơ đó về nhà. Bữa cơm chiều chẳng còn chút gì hấp dẫn. Thuyền uể cải ăn cơm. Và, anh Dư, anh biết không, Thuyền suýt đánh rơi chén cơm khi chị ở báo tin có một người tên Dư tới thăm, đang ngồi ở phòng khách. Bữa cơm được dọn dẹp rất nhanh vì tin anh Dư tới. Chị Thỏ mở lớn mắt nhìn anh Sơn : Ủa. Nó tới làm chi ? Anh Sơn càu nhàu : Đi đâu cũng còn bị thằng mọi biển nó tới phá thôi. Má lạng thỉnh. Các con phê phán đã đủ ý má rồi. Nhưng ba, tươi cười :

- Các con đừng có nói những điều như thế. Dù sao nó cũng có tình. Có tình mới tới thăm. Lâu không gặp nó,

không biết nó ra sao. Để ba nói chuyện với nó.

Ba ra phòng khách. Anh Minh, anh Sơn, chị Thố ra theo vì tò mò. Còn Thuyền, Thuyền xúc động quá. Thuyền còn đứng lặng đi ở bức màn ngăn. Thuyền níu tấm màn ngăn thật chặt. Thuyền nghe tiếng ba cười :
Dur đây con. A, trông lớn quá, rần rỏi quá. Cậu không ngờ đấy nhé. Đứng cho cậu ngắm chút nào.

Thuyền nghe tiếng chị Thố cười rúc rích. Rồi chị chạy vào, chị tông vào người Thuyền. Chị cười, úp mặt vào hai tay, chị cười nữa.

- Hi... hi... cười chết được... hi hi... bẻ bụng luôn... hi hi... ha ha ha...

Thuyền nhìn chị. Tự nhiên phát run. Thuyền xúc động quá đấy mà. Vừa cảm động, vừa giận. Sao Thuyền không nghe anh nói gì hết ? Hình như anh nói rất nhỏ mà giọng ba thì quá lớn, và ba cười hơi nhiều.

- Minh, Sơn. Các con ra đây. Ngồi xuống. Các con thấy Dur khoẻ mạnh, lực sĩ hay không nào. Tóc tai cắt như vậy trông hiên ngang, các con thì yếu đuối quá.

Ồi chao. Anh Dur. Anh ra làm sao mà ba ca dữ vậy? Thôi, Thuyền chưa muốn nhìn thấy anh đâu. Thuyền còn muốn kéo dài nỗi hồi hộp. Trái tim của Thuyền

đập rộn rã, ủa đầy sóng, đầy nắng. Anh mang tới một bãi biển vàng, một hoàng hôn ngào ngạt mùi lúa chín, một nụ cười trong kỷ niệm. Anh Dư. Khi trông thấy Thuyền, anh ra làm sao ? Còn Thuyền, tay Thuyền đang run đây này. Anh cầm tay Thuyền chứ. Cầm tay và siết thật mạnh. Cười với nhau. Phải, mừng chết được. Mình tự nhiên như ngày còn thơ dại nghe anh Dư. Mặc ba, mặc má, mặc các anh chị. Lòng mình là biển, tâm hồn nhẹ như mây trời, tinh khiết như nắng sớm. Anh Dư, chắc tay anh cũng đang chờ, đang run chứ ?

- Con ngồi nói chuyện với mấy đứa nghe. Cậu phải đưa mợ đi công chuyện một chút. Ở lại được không ? Ở lại đây đi.

Ba đi vào, tươi vui :

- Ủa Thuyền. Dư nó ở ngoài sao con không ra ?

- Dạ, con ra ngay.

Thuyền mạnh bạo bước. Anh Dư. Anh Dư. Thuyền réo gọi tên anh từ bước chân thứ nhất. Đưa tay ra. Đứng dậy mừng Thuyền. Dám không ? Thuyền đu người lên vai anh nhé. Nhưng Thuyền bị kéo rì lại. Chị Thỏ, vẫn cười rữ :

- Làm gì mặt mày của mày tức cười vậy. Ra mà coi...
mán.

Thuyền hát tay chị, quày quả bước để trông thấy anh. Anh Dư. Anh Dư đó sao ? Anh không đứng dậy, không chào mừng Thuyền. Thuyền cũng không bước tới, không đưa tay. Ai đã thổi phồng anh lên vậy ? Ai đã kéo cao khỗ người anh lên, làm khác hẳn đi hình ảnh trong tưởng tượng của Thuyền.

Anh ngồi sững, cứng nhắc trong bộ đồ lính. Tóc anh cắt ngắn để lộ lộ một khuôn mặt lớn, hai tai vĩnh và đen ơ là đen. Cả đời anh bị biển ăn mòn, hết thuốc cứu gỡ. Nhưng nét mặt bừng bừng, lì lợm ngày nào đâu mất tiêu ? Anh đã lớn lên, lớn quá rồi. Anh đã thay đổi, còn thay đổi gấp trăm lần sự thay đổi, lột xác của Thuyền nữa. Tự nhiên anh Sơn cười tủm tỉm :

- Kia Thuyền, anh Dư của mày đó. Sao trở mặt ra mà ngó vậy ?

Vẻ hí hửng trên mặt anh Sơn làm Thuyền cáu. A, anh vẫn không chừa tính ác. Thì đó, anh Dư bối rối ra mặt. Anh lúng túng không biết để hai tay vào đâu. Anh cũng không dám ngó Thuyền. Lòng Thuyền mê đi trong sự tuyệt vọng. Kia. Anh Minh cũng cười nữa. Anh Dư; đừng để họ cười vào mặt chúng ta. Mạnh dạn lên. Anh

Dư của biển ngày nào vẫn hiên ngang như thường. Thì anh đã chả hiên ngang tới thăm Thuyền là gì.

- Anh Dư.

- À... Thuyền.

Anh đứng dậy, ngượng ngập. Chị Thố đứng dựa bên anh Sơn, che miệng :

- Ha... coi, lễ phép chưa. Chào theo kiểu nhà binh sao ta..

Thuyền quắc mắt nhìn chị. Chị im đi. Chị là người ngoài cuộc. Nhưng Thuyền hết giận chị ngay, khi chị vui vẻ :

- Ngồi xuống đi anh Dư. Từ nãy giờ con Thuyền nó như ngủ mơ vì nó thấy anh lạ hoắc đó.

Chị cố nói cho tự nhiên, cố trấn áp cơn cười. Rồi chị ngồi xuống, chị kéo Thuyền ngồi xuống nữa.

- Anh mới đi lính à ?

Anh Dư gật đầu. Anh Sơn hỏi :

- Tình nguyện hả ?

Anh gật đầu nữa.

- Sao không đi biển. Đi biển có phải thú hơn đi lính không ?

Anh không trả lời câu hỏi này. Thuyền cũng thắc mắc. Ừ, tại sao anh không đi biển. Anh phải ở với biển. Ở với biển anh mới là anh Dư. Bất cứ một nơi nào khác, đều không phải là chỗ của anh và anh sẽ chỉ thêm lạc lõng, tức cười, ngô nghê.

Buổi gặp gỡ đầu tiên hoàn toàn thất bại. Anh ít nói, ít nói vì vụng về. Nhưng Thuyền vẫn một lòng bên anh. Anh không thể nói chuyện gì được với anh Minh, anh Sơn và chị Thố. Anh chỉ nói chuyện với riêng Thuyền thôi. Câu chuyện lạt lẽo dần và đến lúc anh phải đứng dậy từ giã. Các anh lui ngay, còn chị Thố đứng tựa cửa nhìn. Thuyền đưa anh ra ngõ. Anh đi vội vàng. Sao thế anh Dư ? Minh chưa nói riêng được lời nào. Anh không biết gì cả, Thuyền đang âm ứ vì sự ừ lý của anh. Bộ anh không biết Thuyền thất vọng, đau đớn, vì vẫn còn thương anh như xưa sao ? Như xưa. Anh thay đổi nhưng kỷ niệm đâu có thay đổi gì. Thuyền kêu lên :

- Anh Dư.

Anh dừng lại. Dừng lại để nói gì chớ để trở mặt ngó Thuyền như mán về kinh à. Chị Thố đã dùng tiếng ác, nhưng khổ cho Thuyền vì tiếng đó đúng quá.

- Bộ anh đi luôn hả ? Không nói gì với người ta hả ?
Hả ?

Thuyền run giọng. Nước mắt đã muốn ứa ra. Anh Dư hốt hoảng :

- Tôi... tôi... về... về....

- Không tôi gì hết. Xưng anh. Anh. ba, tươi cười :

- Anh... anh về....

Thuyền mím môi. Đừng có khóc chó. Sửa giọng phát mệt :

- Anh không tới thăm Thuyền à ?

- Hồi nãy... tới thăm Thuyền.

Thuyền nuốt được cơn ảm ức xuống, thở ra.

- Sao anh không ở dưới biển. Ai mượn anh đi lính.

Anh thật thà :

- Ở biển buồn lắm.

- Bộ lên đây anh vui hơn ?

- Tôi cũng không biết nữa.

- Xì, không biết.

Thuyền muốn nói anh một câu gì thật nặng nề. Tiếng nặng nề đó, phải xúc phạm cả anh và cả Thuyền nữa. Cho hai đứa thật đau, đau tới độ suốt đời không bao giờ còn có thể quên được. Nhưng Thuyền tìm không ra. Những tiếng tìm ra thì không nỡ nói. Chọc vào sự đau đớn của Thuyền, Thuyền chịu gì thấu.

- Thôi anh về đi.

Đuổi anh. Nhưng khi anh đi thì Thuyền lại nổi giận. Anh ngu quá. Anh không hiểu gì hết. Người ta đang muốn anh đừng đi gần chết mà anh cứ dợm bước.

- Anh Dư.

Nước mắt Thuyền muốn rơi. Thuyền quay đi, nuốt vội.

- Anh ở đâu ?

- Ở đồn lính trên này này.

- Trên này là đâu mới được chứ ?

- Đường này lên, rồi nghẹo bên trái, rồi đi thẳng, có cái đồn lính.

Anh diễn tả lộn xộn nhưng Thuyền cũng hiểu. Thôi, anh đi đi. Lần này Thuyền muốn đuổi thật rồi đó. Chị Thố đang cất tiếng gọi Thuyền ơi ới.

- Tui... tui về.

- Ừ. Anh về đi.

Anh hơi cứ đầu phía trước và bước nhanh. Thuyền bước theo, nói với :

- Thuyền sẽ lên thăm anh, nghe.

Và Thuyền hét lên :

- Anh cút đi. Đồ ngu. Ngu lắm.

Thuyền chùi sạch nước mắt, chạy trở vào. Chị Thố, bung chặt miệng, cố giữ tiếng cười :

- Nói gì mà lâu vậy ?

- Kệ người ta.

Và không biết sao, Thuyền trút nỗi bức dọc vào chị :

- Việc gì mà chị dòm vào. Vô duyên.

- Tao mà vô duyên. Tao có duyên.

Và chị quay mặt, vừa cười vừa nói :

- Tiếc quá hả ? Hết hy vọng thân thánh anh Dư chưa?
Còn anh Dư nữa thôi.

Thuyền không thềm trả lời. Không thềm chấp. Chỉ có chị mới bội bạc. Còn Thuyền, Thuyền không bao giờ quay mặt với kỷ niệm. Thuyền sẽ làm cho họ sáng mắt ra. Chờ coi.

Anh Dư.

Mãi tới hai ba lần, trở lại thăm gia đình Thuyền, anh mới bớt lạ lùng, bờ ngỡ. Ba rất tử tế với anh. Anh Minh, anh Sơn, chị Thố cũng hết tò mò. Và có lúc anh tới chỉ để ngồi, đi ra đi vô, hay má nhờ anh một vài việc lật vật. Cái chốt cửa hư, hàng rào bong đinh... Cổng nước bị nghẹt. Anh làm một cách hăm hở. Anh đến không ai biết, anh đi không ai hay. Anh Minh, anh Sơn nhờ anh làm sân thể dục. Chị Thố bắt anh sửa xe đạp. Anh cặm cụi làm. Anh sai lệch hết trước mắt Thuyền. Sự sai lệch đó làm Thuyền buồn chết được. Và Thuyền gây với anh:

- Đừng có tới nhà nữa.

- Sao vậy ?

- Tới ít đi. Thuyền cầm đó.

Anh không tới. Khoảng chừng một tuần lễ, chính Thuyền lại không chịu nổi. Thuyền đi tìm anh ở đồn lính. Trời ơi, lúc ở ngoài cổng trông thấy ông lính gác mắt đỏ kè, Thuyền đã tái người rồi. Khi ông hỏi, Thuyền càng run hơn.

- Nhỏ đứng ngó chi vậy ?

- Dạ thưa ông, tui tìm anh Dư.

- Dư nào ?

Thôi chết. Hỏi Dư nào thì Thuyền chịu. Thấy Thuyền lúng túng, ông lính nhỏ nhẹ hơn :

- Có hai Dư, Dư cao và Dư đen. Dư cò hay Dư củ súng ?

Chắc củ súng đúng hơn. Thuyền đáp lại :

- Dạ anh Dư đen.

- Kìa. Hử kìa.

Anh đang đi ngang qua cái sân rộng, phía cột cờ. Ông lính gọi lớn. Anh ngó ra, ngờ ngác. Rồi anh cũng trông thấy Thuyền. Biết anh mừng mà. Anh đâu có đi. Anh

chạy.

- Có ai tìm mày kia, Dư.

Ông lính nói và tò mò nhìn Thuyền, hắt hàm với anh Dư.

- Em gái tao đó.

Anh đáp một cách hãnh diện. Thuyền cũng hãnh diện thầm nói : Chứ sao, và mặt muốn vênh với ông lính. Thuyền kéo tay anh. Đâu phải ở nhà mà sợ các anh chị trêu chọc, sợ má la. Giây phút này thật sung sướng. Anh Dư, nhớ đóng vai trò của kỷ niệm nhé.

Hai anh em đi ra khỏi cổng gác. Anh bỗng vỗ tay vào túi :

- Anh mới lĩnh tiền.

Tiền mà làm gì. Anh Dư dùng tiền làm gì nhỉ. Thuyền hỏi anh :

- Anh thích có tiền à ? Thích có tiền nên đi lính phải không ?

Anh không biết trả lời sao. Lát sau, anh lại nói :

- Thuyền thích mua gì không ? Ăn gì không ?

Thuyền kéo anh băng qua đường. Thuyền đâu muốn anh hỏi Thuyền câu đó. Xe cộ có bao nhiêu mà anh cứ lóng ngóng. Thuyền giật đại tay anh, kéo bừa.

- Làm gì vậy ? Bộ anh sợ cái gì.

- Thì sợ xe cộ. Xe ở đây chạy ghê quá.

Thuyền gắt :

- Sao biển anh không sợ mà mấy cái xe này anh sợ. Hừm.

Trông anh cúi đầu, tội nghiệp, Thuyền không nỡ nói nữa. Hai anh em đi về phía phố. Anh Dư rủ Thuyền đi uống nước. Nhưng Thuyền từ chối. Anh hỏi Thuyền lên gặp anh có chuyện gì không. Thuyền nói thì nhớ anh, lên thăm. Có được không ? Sao hôm đó Thuyền cứ gắt anh hoài thế. Mà nào anh có làm gì đâu. Thuyền còn giận anh nữa :

- Xì, tại sao cả tuần anh không ghé nhà ?

- Thì Thuyền cấm không cho anh xuống.

- Cấm... xì, chỉ cấm đừng xuống hoài, chớ lâu phải thăm Thuyền chớ. Thuyền ghét anh.

- Làm gì mà Thuyền ghét ?

- Anh không cần làm gì trông cũng thấy ghét rồi.

Anh cười. Nụ cười vu vơ, ngượng ngập. Đó, lúc đó Thuyền thấy biển, thấy nắng, thấy anh Dư của những năm về trước. Anh Dư ơi, anh sẽ không bao giờ thay đổi khi anh chỉ cười, chỉ im lặng, đừng bao giờ nói. Anh cảm đi đẹp hơn.

- Anh có nhớ biển không ?

- Có.

- Anh nhớ hồi nhỏ mình nuôi chuột không ?

- Ừa.

- Mình cưỡi trâu.

- Ừm.

- Ha... anh Dư. Anh nhớ mình mơ ra hoang đảo, rồi mình cưỡi trâu với thằng Nghiệp định bỏ nhà không ? Thuyền nhớ con nghe.... Ừa, anh có nghe Thuyền nói không ?

Anh gật đầu. Gật cho có ấy mà. Chớ anh đang lơ ngơ ngó cái xe hơi chạy qua. Cái xe hơi thì ra gì mà anh ngó mãi. Tức thiệt. Thuyền đập vào tay anh.

- Ngó hoài.

Anh giật mình. Mặt ngổ ra. Cái vẻ mặt của anh chỉ xoáy sâu vào cơn giận. Người ta đang nhắc tới kỷ niệm. Kỷ niệm thiêng liêng một đời người ta tưởng nhớ. Thuyền xô anh suýt ngã chúi, rồi bỏ chạy. Thuyền vừa chạy vừa ngoái cổ la hét như điên :

- Anh về đi. Cấm bước theo tui.

Thuyền.

- Đừng có bao giờ gặp tui nữa.

Chưa hả. Thuyền trở lại, cấu vào vai anh, đập vào người anh loạn xạ.

- Anh ác. Đồ ác.

Và Thuyền phải chạy gấp. Lần này không quay lại. Quay lại, Thuyền sẽ giận anh tới phát khóc thôi. Và sẽ bù lu bù loa giữa đường như con mẹ đại. Thuyền giận anh ghê. Giận tưởng không bao giờ còn nhìn mặt anh nữa.

Nhưng anh Dư. Nếu như thế thì nói làm gì ? Thuyền giận anh lúc đó để lúc sau, khi bình tĩnh lại, Thuyền thương anh hơn. Càng thương nhiều hơn. Thì đó, chỉ buổi trưa hôm sau, đúng giờ tan học, Thuyền đã chạy

ào tới khi thấy anh đứng đợi bên kia cổng trường. Anh Dur. Thuyền cầm tay anh lay lay. Anh có gì cho Thuyền đó ? Trên tay anh, có một trái táo xanh. Không đợi anh đưa, Thuyền chụp lấy :

- Anh mua cho Thuyền hả ?

- Thuyền thích không ?

Thích. Thích lắm. Thích mê tơi. Trước mặt anh, Thuyền cắn ngáp vào trái táo và nhai ngon lành. Và cười. Và muốn ràn rụa nước mắt. Anh vẫn mặc bộ đồ lính. Đúng bộ đồ hôm trước đây mà. Anh còn đội cái mũ đầu chim chụp mào nữa. Trông anh ngộ nghĩnh, tức cười. Mán hơn, biền hơn. Mặc kệ lũ học trò dòm ngó, chỉ trở, Thuyền cầm tay anh, lôi đi.

Trước mặt trường của Thuyền là giòng sông. Giòng sông thật nông, trong suốt. Thuyền chỉ cho anh coi : Đâu bằng biển của mình. Hả, anh hả ?

- Nhất định.

Thuyền chịu câu trả lời của anh quá. Thuyền đưa trái táo lên :

- Anh cắn đi.

Anh ngượng ngập, cười, lắc đầu. Ôi, anh dễ thương. Thật dễ thương. Thuyền đâu có chịu. Thuyền nài nỉ :

- Cấn đi. Không chịu đâu.

Anh chịu Thuyền, cấn một tí. Y hết ngày nào mình ăn chung ổi, ăn chung khoai. Thuyền kéo anh chạy một tí. Thuyền phá ra cười khi thấy anh chạy lệt bệt như vịt. Anh nặng nề quá, đâu còn nhanh nhẹn như ngày xưa. Anh cũng cười. Chúng ta trẻ thơ được mấy giây phút rồi thôi. Tụi bạn của Thuyền ở đằng sau cười rúc rích, ngó anh như ngó con kỳ đà, con cú dị hình dị tướng.

- Đi anh.

Cái tụi trẻ con thành phố, đêm xía làm gì. Nhưng dù sao, cũng mất vui rồi. Mất vui nhiều rồi, phải không anh. Ở thành phố, cả anh và Thuyền không còn thích hợp. Lạc lõng, đầy mặc cảm. Còn tệ hơn, khi Thuyền về nhà, chị Thố kéo ra một góc, trợn mắt :

- Thuyền. Mà đi chơi với cái thằng Dur ấy à.

- Thằng, người ta lớn hơn mình

- Mà mà đi chơi với nó ?

- Ủ. Làm sao đâu ?

- Làm sao. Làm sao. Mày có ưa tao mét má không ?
Ngu.

Thôi đừng mét má. Thuyền hốt hoảng. Thuyền năn nỉ chị Thố quá trời. Ủ, thì không mách. Mà mày coi chừng. Mai một mày lớn rồi mày sẽ thấy mày hổ.

Thuyền muốn ưỡn ngực ra cho chị thấy : Còn lâu mới nhỏ. Nhưng để làm gì chứ. Kệ, để cho chị thấy Thuyền nhỏ. Thuyền lớn với anh đủ rồi. Thuyền lớn đến độ Thuyền biết mơ mộng, Thuyền cũng có máu lãng mạn trong người. Ủ, có một chút tình gì khác lạ đối với anh. Nhưng Thuyền không muốn tìm hiểu đâu. Kệ, tình gì thì tình. Anh Dư, Thuyền thương anh, Thuyền còn thương anh.

Anh chờ Thuyền ở cổng trường nhiều lần khác nữa. Với trái lê, trái táo, chùm nho, gói kẹo. Đôi khi anh dúm cho Thuyền tiền nữa : Cầm đi, để mua kẹo ăn. Cầm chứ. Thì đó, thỉnh thoảng Thuyền tìm lên đồn lính chờ anh. Thuyền đứng ngoài, nghe tiếng kèn thổi trong đồn lính. Tiếng kèn ngộ nghĩnh, nhưng đối với Thuyền đã thân mật. Thuyền cần tiền mua một cuốn an-bum, Anh cho không ? Vì anh bao giờ cũng sẵn tiền. Sao anh không chịu tiêu với một mình hết hủ anh Dư.

- Mày có ông lính nào tới đón vậy ?

- Anh tao.

- Anh mày ?

Tụi bạn Thuyền cười rúc rích, Chắc nó xầm xì ghê lắm. Thuyền vênh mặt lên. Tụi nó còn lâu mới có một anh Dư như Thuyền.

Anh Dư. Anh có ghét cái giòng thời gian không ? Anh có biết giòng thời gian là gì không ? Đó, nó là cái thứ bội bạc kéo Thuyền xa anh.

Và lần này, xa xôi ghê quá.

8

Có một thi sỹ đã pha màu cho thời gian : *Màu thời gian tím ngắt*. Có đúng không nhĩ ? Không đâu. Đối với Thuyền, thời gian đổi màu xoành xoạch như tắc kè, khi xanh khi đỏ tùy theo sự đổi thay của cảnh vật. Thời gian ngoài cổng trường của năm mười ba hoàn toàn khác với thời gian ngoài cổng trường năm mười lăm. Kỷ niệm với anh Dư như một giấc mơ qua, để lại vài giọt lệ nuối tiếc. Giấc mơ nào cũng cũ đi, nhường cho những giấc mơ mới mẻ.

Năm mười ba, tình cảm của Thuyền với anh Dư vẫn còn nguyên vẹn. Nhưng năm mười lăm, bây giờ, thì chưa chắc. Thuyền cũng chưa bao giờ gặp lại anh ấy. Từ một thành phố miền Trung, gia đình Thuyền đã đổi vô sông Sài gòn. Mấy năm qua, còn gì là Thuyền của thành phố nhỏ nữa !

Phải nói Thuyền lớn như thổi. Ba làm chứng chuyện này : Cui, con Thuyền chóng lớn thật, nó cao vượt con Thố rồi. Chị Thố, chắc chẳng ghét gì về vụ cao thấp này đâu, nhưng cũng bĩu môi cho có chuyện : Cao chỉ thêm tốn vải chớ hay ho gì. Nhưng Thuyền biết chắc khi ba bắt đứng đo với Thuyền, chị hơi nhón chân lên. Nhón thì nhón, cũng thua như thường.

Không những Thuyền hơn chị Thô về chiều cao, mà còn hơn chị về sự mơ mộng nữa. Sau khi giận anh Tiệp, chị Thô, rồi xé bài thơ, Thuyền tiếc quay quắt. Nhớ anh Dur để ghét anh Tiệp, Thuyền cũng không ghét được anh lâu. Ghét làm sao được, khi ngày hôm sau, vừa ra tới cổng trường, đã thấy anh đứng mọc rễ ở đó.

Thuyền đã tính quay bước đi. Nhưng nghĩ sao, Thuyền bước tới phía anh. Thuyền có nụ cười tươi tắn rồi. Mây mận cám nặn hôm qua đã lặn, nghĩa là không bị đình râu như chị Thô dọa. Mặt mày Thuyền nhẹ nhõm.

- Ô... anh đón Thuyền hả ?

Tiệp bạo dạn hơn một chút :

- Bộ cấm không cho anh đi đón nữa sao ?

- Quyền anh, anh muốn đón ai thì đón.

- Đón Thuyền.

- Chớ không phải đón chị Thê.

Tiệp trợn mắt :

- Nói tầm bậy.

- Ê. Ngọc Thuyền.

Thuyền giật mình quay lại. Con Ái Minh, bạn học, khá thân với Thuyền, ngó Thuyền nháy mắt, rồi che miệng cười. Thuyền lầu bầu :

- Đó anh thấy không. Ai biểu anh đi đón.

- Muốn đuổi anh trở lại Đà Lạt cho rồi hả ?

Cũng chẳng đến nỗi vậy đâu. Nhưng Thuyền mím môi :

- Thì gì nữa. Khi không anh làm rộn người ta... người ta...

- Người ta còn nhỏ mà. Tội hông.

Thuyền bật cười. Hôm nay lém lỉnh hơn nhiều. Tiến bộ hơn nhiều. Được đi. Thuyền qua đường. Anh Tiếp vội vã bước theo. Qua bên kia đường, đi một vài bước rồi, Thuyền chậm chân lại :

- Thôi để cho Thuyền về. Còn gì nữa.

- Thuyền à ?

- Thuyền à Thuyền í hoài. Chi ?

- Hôm qua giận anh hả ? Đâu có gì mà giận ? Oan nghe.

Thuyền làm thình. Kể ra thì cũng oan cho Tiệp. Buổi gặp hôm trước hồng chỉ tại một nguyên do rất nhỏ. Mấy cái mụn cám trên sống mũi của Thuyền. Thay vì thù mấy mụn cám, mình đã thù anh Tiệp. Thôi thì huề đi. Huề nhé. Thuyền nhoén miệng cười.

- Còn cười nữa. Này, Thuyền.
- Anh nói đi.
- Chịu không ?
- Chịu cái gì. Ồ...
- Lá thư của anh đó. Anh hồi hộp ghê lắm.

Thuyền cúi đầu. Chuyện quan trọng như vậy mà đem ra nói giữa đường. Chuyện tình nói dọc đường là chuyện tình lông bông. À, thôi được rồi, lông bông một tý cho cuộc đời thêm màu xanh.

- Cười nữa. Anh nói chuyện đứng đắn mà Thuyền cười hoài.

- Xời ơi, chuyện đứng đắn. Đứng đắn mà nói ở ngay giữa phố.

- Lên xe nói tiếp nhé.

- Xe gì ? Đi tắc xi hả ? Nhiều tiền ghê.

Đôi lúc Thuyền ăn nói hơi vô duyên, phát ngôn bừa bãi. Tại Thuyền không được huấn luyện kỹ như chị Thố. Thuyền vẫn còn giữ được cái tính nét man rợ của người biển. Mặc kệ, Thuyền thích thế.

- Không đi tắc xi. Hôm nay anh có xế hộp hẳn hoi. Mất công năn nỉ mãi mới mượn được của thằng bạn. Mời cô lên xe.

Thì ra, Tiệp cũng hào huê phong nhã chán. Nghe tới xe hơi, Thuyền thay lòng vui rồi. Con gái mà, đứa nào không thích dượt le. Mới đây này, Thuyền có đọc một câu của nữ sĩ Sagan, Thuyền không nhớ y nguyên, nhưng đại để là : *«Đồng ý sự giàu có không hẳn đã mang lại hạnh phúc, nhưng thà ngồi khóc trên xe hơi riêng còn hơn ngồi khóc trên xe buýt ?»* Có lý lắm chứ ?

- Đâu, xe đâu ?

- Đây.

Tiệp chỉ chiếc xe nhỏ láng bóng, màu cá vàng hợp thời trang. Anh mở cửa nhẹ nhàng : Mời cô nương. Thuyền mỉm cười hơi điệu một tí khi chui vào xe. Ừ cô nương đây. Tí cô nương không điệu sao được ! Thuyền có cảm tưởng nhiều đôi mắt đang nhìn mình. Ồ, cái con nhỏ

mới ngày nào tụi nó trêu chọc là mán về chợ, bây giờ le lói ác. Không biết con Ái Minh có nhìn thấy không ? Cái mặt con người ta kỳ cục thật, Thuyền hơi ngượng khi nghĩ cái mặt của mình hơi vênh lên, mắt mũi, mồm miệng toát ra sự hân hoan quá lố. Chắc là vì chiếc xe, Thuyền không cưỡng lại được lời mời của Tiệp ra phố, vào tiệm kem. Thuyền đã nói hơi nhiều, cười hơi nhiều. Dù sao cũng thoải mái hơn lúc ngồi với Tiệp ở phòng khách, rồi bị chị Thố làm kỳ đà cản mũi.

- Nhỏ chưa trả lời anh về.....

- Gì ?

- Vụ tụi mình.

- Ê, không được gọi nhỏ. Cô nương.

- Cũng gần đúng.

- Xin cô nương...

- Tí cô nương sẽ trả lời cho Tí Diệu hay Tí thi sĩ đây ?

Tiệp ngó người ra. Anh chàng không «Xì trum» chút nào. Trong chuyện lông bông, Thuyền muốn có chút tếu, mà Tiệp chẳng biết tếu là gì. Tuy vậy, chuyện cũng nói lan man, chẳng đầu chẳng đuôi. Đến nỗi, ngay sau đó, Thuyền chẳng biết đã nói gì, chỉ nhớ cười hơi nhiều,

đại để có nói về tình yêu, tình bạn. À, Thuyền làm Tiệp buồn năm phút :

- Chắc còn lâu Thuyền mới trả lời anh được. Vì Thuyền chưa nghĩ gì cả.

- Nhưng chắc Thuyền cũng nghĩ về anh như thế nào ?

- Có lẽ hơi cảm tình.

- Còn tình yêu ?

Thuyền chưa dám nghĩ tới. Bây giờ, cứ để như thế này, một chút tình bạn, một chút tình...

Thuyền nói như bà cụ non. Tiệp gật đầu.

- Anh đợi..

- *Thuở chờ đợi, ôi thời gian rét lắm.*

- Thuyền thuộc nhiều thơ quá há. Nhưng không sao, anh ở xứ lạnh, quen rét mướt rồi. Cười à. K3 người ta, sượng lắm hả ?

Thuyền cố nén nụ cười. Con gái chưa nói đã cười; chưa đi đã chạy là người vô duyên. Chưa nói đã cười. Tật của Thuyền. Chưa đi đã chạy, Thuyền vô địch. Đã nói là tật, là sọc thì làm sao chữa cho được. Thuyền cứ

bị các anh các chị mắng mỏ vô duyên suốt ngày. Thế mà, Thuyền vẫn có duyên kinh khủng đối với Tiệp đấy chứ. Không có duyên, sức mấy làm người ta mê.

Buổi trưa, về nhà trễ. Tiệp hách dịch đòi đưa Thuyền vô nhà. Xe đỗ tận trong sân. Chị Thố ngó tới muốn văng con người mắt ra ngoài :

- Ủa, con Thuyền. Mà đi đâu giờ mới về ?

Thuyền tùm tùm cười, chỉ Tiệp. Tiệp đang dơ tay chào anh Minh, Anh Sơn. Chị Thố hỏi nhỏ :

- Anh Tiệp đi đón mà ỉ hả ?

- Chớ sao.

- Rồi.

Chị buông một câu, miệng muốn cười mà không cười, nhưng đôi mắt ngạc nhiên của chị đã biến mất đi, bây giờ hóm hỉnh.

- Mà chết nghe Thuyền.

Chị ghé sát tai Thuyền. Thuyền hát tít về phía sau. Anh Minh kéo Tiệp vô nhà :

- Đang đợi cơm. Vô ăn cơm luôn, Ông giáo.

Ông giáo trẻ măng, và ông giáo hơi ngượng ngập.
Anh Sơn ngó chiếc xe :

- Mới tậu hả ?

Đâu có. Của thằng bạn. Đúng hơn là của thằng anh bà con.

Có chiếc xe hơi, địa vị của Tiệp quan trọng hơn thiệt. Anh bị giữ lại ăn cơm. Rồi sau đó, còn lên phòng anh Minh anh Sơn đàn hát. Các anh ấy còn bắt Tiệp khao một châu kem, Tiệp rồi rít khất hôm khác. Hôm nay kết là cái chắc, buổi chiều, hai đứa hẹn hò. Thuyền sẽ tìm cơ ra khỏi nhà, Tiệp sẽ đón. Có một phim hay đang chờ đợi.

Khổ cho Thuyền trong lúc anh Tiệp bị các anh bắt cóc thì chị Thổ xách gỏi qua đòi nằm chơi với Thuyền. Ít khi tử tế vậy lắm nghe. Người ta đang muốn một mình thì chị phá đám. Nhưng Thuyền cũng gượng cười. Thuyền vốn tốt tính, muốn tốt với tất cả mọi người và với mình nữa. Thuyền xích vô cho chị nằm. Quanh quần dăm điều ba chuyện chị bắt đầu hỏi cung :

- Bộ anh Tiệp tới trường đón hả ?

- Dạ.

- Chắc có chuyện đi qua rồi đón luôn hả ?

- Em đâu có biết.

Nghĩ một chút, chị hỏi tiếp :

- Mà sao về trễ vậy ?

Chị nói luôn :

- Hồi nãy đợi cơm, má cần nhẫn quá. Tưởng về lúa rồi, may thấy anh Tiệp đưa về bà mới bỏ qua đó nghe.

- Chị về trễ hoài. Em mới có một lần.

Chị Thố cười rúc rích :

- Một lần là phiền rồi.

Thuyền nằm yên lặng. Cô bé ôm cái áo gối cho đè lên ngực. Chị Thố nói đúng. Ít nhất, về vấn đề tình yêu, chị cũng kinh nghiệm nhiều hơn mình. Một lần về trễ là phiền rồi. Phiền lắm chứ, sẽ tiếp theo bao nhiêu lần về trễ. Rồi môi biết gian dối, mắt biết đù đưa. Lòng hết bình yên từ lần đi chơi thứ nhất. Thuyền đan những ngón tay vào nhau. Máy ngón tay mỗi rừ, Thuyền không dám bẻ. Khi bẻ ngón tay, người ta thường để trấn an một tâm sự nào đó.

- Tao biết rồi nghe.

Thuyền giật mình. Biết. Chị biết gì ? Nụ cười hóm hỉnh của chị làm Thuyền sốt ruột.

- Chuyện chi, chị Thố ?

- Còn chi nữa. Tao hỏi thiệt, lúc đón mày ở trường xong, anh Tiệp đưa mày đi đâu ?

Thuyền biết dấu chị Thố không nổi. Chị đã dư sức qua cầu mà. Chị qua cầu rồi. Làm sao Thuyền lấy vải thưa che mắt thánh được. Thôi thì cứ nói thật. Thuyền biết chị hay thắc mắc nhưng không ghét Thuyền, làm hại Thuyền.

- Anh Tiệp đưa em đi ăn kem.

- Đó, tao đoán ra liền. Cái màn đầu bao giờ cũng y chang như vậy. Rồi nói gì với nhau ? Ê, mày đừng có dấu. Ngó mày tao biết liền. Hôm qua, tao đã nghi rồi. Tới hồi mày nổi sùng thì tao tin chắc tao đoán đúng. Ủ, Thuyền ơi, mày cũng đã lớn thật rồi. Mày mười lăm mà bằng tụi nó mười sáu mười bảy. Mày lớn xác quá trời.

- Nhưng em chỉ lớn xác thôi.

Chị Thố cốc nhẹ vào đầu Thuyền một cái :

- Mày không những lớn xác mà còn chúa mơ mộng. Tao biết nè. Sáng nay tao đọc được một tờ giấy mày vò vút dưới cửa sổ. Mày viết cho cả thằng Dư nữa phải không ? Chết, mày tí tuổi đầu mà lãng mạn quá trời. Mà nó ở đâu, mày biết chỗ nó ở sao mà viết thư từ. Nó biết đọc đâu mà mày viết cho uổng chữ nghĩa. Điên. Điên nặng.

Tự nhiên, Thuyền muốn trào nước mắt. Lạ chưa, cứ đụng tới anh Dư là Thuyền mủi lòng. Hãy để anh Dư nằm im trong một góc hờn của Thuyền. Anh Dư, anh không phải là sự thật, anh chỉ là giấc mộng. Không bao giờ anh Dư còn ở trong hiện tại của cuộc đời Thuyền mà chỉ là quá khứ. Đã quá khứ, kỷ niệm thì muốn thêu hoa dệt gấm, vẽ rồng vẽ rắn thế nào chẳng được. Hiện tại của Thuyền là Tiệp đây này, và có phải chị Thố đang nói tới Tiệp không ?

- Mày làm gì chăm vằm mặt mũi vậy ?

Chị có áy náy khi làm Thuyền buồn. Đó, chị Thố đâu phải là người xấu xa gì. Chị mỉm cười, kéo Thuyền :

- Xin lỗi nghe. Tao hay nói thật. Nhưng bỏ chuyện đó. Nói chuyện Tiệp cho tao nghe đi.

- Em biết gì đâu mà nói.

Tuy vậy, với sự tra vấn khéo léo của chị Thố, rốt cục Thuyền cũng khai hết. Thì đó, ngay chính hôm nhận lá thư của Tiệp, Thuyền đã muốn cho chị Thố coi rồi. Tại chị làm Thuyền cụt hứng đấy chứ. Dù đã nghĩ từ trước, chị Thố vẫn có vẻ hơi ngạc nhiên về sự việc tán tỉnh của Tiệp. Chị còn hỏi dò lòng Thuyền nữa chứ ! Lòng Thuyền. Trời ơi, Thuyền mù tịt. Nói có cảm tình với anh Tiệp thì chắc chắn rồi. Thích được tán tỉnh cũng có. Đi chơi với anh Tiệp, hẹn hò, lông bông, tại sao không ? Nhưng yêu ? Tình yêu là cái gì Thuyền không thể hiểu. Chính Thuyền cũng đã hỏi han lòng mình bao nhiêu lần rồi : Có yêu không ? Có tình yêu không ? Khi thì Thuyền thấy có, khi thì chẳng mảy may. Như vậy là sao nhỉ ? Chắc phải hỏi chị Thố, phải nhờ chị cố vấn mới được. Nhưng mở miệng ra hỏi đâu phải dễ dàng gì. Mặt Thuyền đã bốc nóng, chắc hai má đang đỏ.

- Mặt mày đỏ rừ kìa. Xấu hổ hả ?

Thuyền rụt rè :

- Chị Thố...

- Sẵn sàng.

Thuyền đập vào tay chị.

- Chị kỳ quá. Chọc hoài. Em hỏi chị chuyện này nhé...

- Ủ.

- Yêu là làm sao hả chị ? Chắc chị yêu rồi chị biết. Bày cho em đi.

- Dễ lắm. Yêu là nói với người yêu : Em yêu anh.

- Trời ơi, đừng có riều. Chị riều trên sự đau khổ của người khác.

- Mà đau khổ à ?

Thật ra, Thuyền đâu có đau khổ gì, nhưng cứ kêu loạn lên vậy thôi. Đã dối, Thuyền dối luôn. Cô bé gặt đầu.

- Đau khổ là yêu rồi đó. Như vậy, kết luận là mà có yêu Tiệp.

- Chị kỳ. Chị chưa trả lời câu em hỏi mà. Em hỏi yêu nó ra làm sao ?

- Thì tao trả lời rồi đó. Yêu là đau khổ. Mà không thấy mấy ông thi sĩ làm thơ *Yêu là chết ở trong lòng một ít*. Vì mấy khi yêu mà đã được yêu. Cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu. Còn bài hát thì có cô ca sỹ gì đó, bữa trước ba cho cả nhà đi phòng trà. Cô lên hát, cái mặt như gà chết, rên rĩ : *Nếu biết rằng, yêu là đau khổ... Thà nhân gian, đừng có đôi mình*. Hi hi. Tao còn nhớ anh Sơn cũng méo mặt theo, ư ử : *Nếu biết rằng, hát là*

đau cổ, thà nhân gian đừng có cô mình...

Thuyền cũng nhớ nữa. Chưa tức cười bằng lúc cô ta run run giọng như khóc *Lau mắt đi em, lệ đã...* Cô đưa tay lên quệt nước mắt nước mũi tùm lum. Thuyền bật cười. Vậy là hai chị em quay qua chuyện ca sĩ, chuyện phòng trà. Nhưng rồi chị Thố vẫn không quên, lát sau, chị trở về chuyện cũ.

- Tao hỏi thiệt, mày có gì với Tiệp không ? Mày còn nhỏ à ghen.

- Thì em còn nhỏ. Em đã nói em không nghĩ gì hết, em chỉ thích đi chơi.

Và Thuyền tỉ tê :

- Em thích như hồi trước. Lúc nào có anh Tiệp cũng vui, cũng cười. Kệ, em không biết, em cứ coi như trước vậy.

- Như trước thế nào được. Giờ khác rồi.

Thuyền bướng :

- Em thấy khác gì đâu.

- Còn không thấy nữa. Để tao hỏi anh Tiệp.

Thuyền hốt hoảng :

- Ý đừng...

- Mà sợ à ?

- Không phải sợ. Nhưng rồi anh ấy ngượng không đến nữa. Anh cho Thuyền không đứng đắn, đem chuyện đó ra mà răn.

- Mà sợ anh Tiếp không đến ?

Thuyền gật đầu. Chị Thố cười nhạt :

- Vậy mà mà bảo mà không có gì nhé. Mà dẫu đầu lòi đuôi.

Thuyền giận chị Thố ghê. Người ta đã tâm sự cho nghe hết vậy mà không tin. Chị còn nói nữa :

- Hồi nãy mà nói mà đau khổ. Như vậy mà có gì.

- Đau khổ vì bị chị nghi ngờ. Đau khổ vì thấy lớn phiền phức chớ đâu phải tại ai. Em ghét lớn ghê. Em thích nhỏ hoài.

- Ừ nhỏ hoài với...

Thuyền biết chị định nói gì rồi. Nhỏ rằng chị, mà lừa chị đi. Thuyền quay mặt vào vách. Lần này đừng

hòng dễ ngọt, đừng hòng cạy răng. Chị Thố cố kéo :

- Thôi cô nương. Người ta về kìa. Nghe gì không, mấy ông ồn ào...

- Kệ.

- Kệ cả Tiệp.

Cóc cần anh Tiệp.

- Ừ há. Không sợ tội người ta há. Người ta mong gặp mặt. Thôi, ra chút đi.

- Để em yên.

Chị Thố bung miệng cười. Thuyền đâu có làm hề gì mà cười chứ. Và chị vùng dậy. Phải rồi, bọn con trai đang đi ngang qua hành lang, phía trước phòng Thuyền, chị không ra sao được. Thuyền nằm sấp nhưng tai vẫn vênh lên nghe ngóng. Giọng chị Thố, to cổ ý hông à.

- Đi hả, anh Tiệp ?

Chị cười nữa, góm con gái gì mà cười như vỡ chợ.

- Bao giờ lên Đà Lạt... Hả. Sáng mai hả ? Sớm thế ? Ở lại chơi đi... Tối nay anh tới không ? Tới ? Không ? Tối bạn đi với cô nào hả ?

Thuyền mỉm cười. Mai Tiệp đi Đà Lạt ? Anh đã biết nói dối. Còn ba ngày nữa cơ. Và chiều hôm nay... cái hẹn đưa nhau đi ciné. Anh Tiệp, Thuyền bắt ghét anh rồi đó. Coi chừng.

Thuyền hé cửa nhìn ra. Cả bọn đã xuống tới dưới sân, và chị Thổ còn vẫy vẫy :

- Tới tới nghe. Tới tới Thổ cho biết chuyện này hay lắm.

Giọng anh Tiệp :

- Có thể.

- Đừng có thể. Coi như chắc chắn đi.

- Ngày mai, nếu chưa đi, sẽ tới.

- Vậy thì nên chưa đi. Nghe, nghe, anh Tiệp.

Chị Thổ vịn vai anh Sơn, thiếu điều đu trên vai anh. Tự nhiên Thuyền thấy ghét chị Thổ. Chị tự nhiên quá đấy thôi, nhưng trong sự tự nhiên có cái gì giả đò khó chịu.

Nhưng thôi, kệ họ. Bây giờ, đóng cửa phòng, nằm nghỉ một lúc. Tiệp hẹn ba giờ rưỡi. Ba giờ rưỡi, nhớ có đúng không ? Mình sẽ đến đó trước hay để anh chàng

đến trước. Ôi, vẽ vời quá. Chết cha, có một câu thơ nào, ngọt như môi hôn.

*Nhớ em ngồi bên nhảm
Ôi tình yêu, vẽ vời...*

Bây giờ, Thuyền bắt đầu ngồi bên nhảm. Như vậy là có tình yêu chẳng ? Một chút tình yêu thôi. Một chút. Thuyền nhắm mắt. Thời gian đang màu gì đây ?

Anh Dư, đừng ngó Thuyền như thế.

9

Thuyền ơi. Oi. sao bước chân mày nhảy nhót vậy ? Vui. Chuyện gì vui ? Không biết. Ê lêu mắc cỡ. Ê, lêu lêu đỏ mặt. Xi. Im đi. Tim Thuyền sao đập nhanh quá, và cả ngày Thuyền cứ lăm bắm gì đâu một mình. Độc thoại như thế chẳng để làm gì hết, ngoài việc giúp cho đầu óc khỏi trống trơn. Luôn luôn Thuyền thích bận rộn. Và thường trực, trong tâm hồn của Thuyền, có một con chim nhỏ ca hát. Thuyền vừa ghét tụi bạn ở trường trêu chọc mà cũng vừa thích được chúng trêu chọc. Buổi sáng, Ái Minh ghé tai Thuyền : - Ê, có chàng nào tới đón vậy, coi được quá. Tiết lộ đi. Con nhỏ làm trò khi, ghé vào tai người ta ra điều thì thầm mà cái miệng cứ bô bô, làm tụi bạn chú ý, bu lại đông nghẹt : - Sao, «chiện» chi ? Nói tóm lại là... «chiện» gì ? Ái tình, lâm li bi đát, rùng rợn há. Hấp dẫn đó. Thuyền tình đã ghé bên lan... Có con bạn ca vọng cổ ngọt lịm, Thuyền xấu hổ bỏ chạy. Mấy con nhỏ xách cặp đuổi theo : Ra coi mặt chàng, tụi bây, mau lên. Tuy vậy, các cô chỉ dám bạo miệng lúc còn trong sân trường. Ra tới cổng, đứa nào cũng phải đóng vai trò tiểu thư khuê các. Đi nhẹ nhàng, rón rén, mắt mơ màng, hồn như bay bổng lên trời xanh. Các tiểu thư phải đóng điệu thế, vì bên kia đường, đối diện với cổng trường là cả một rừng cây si xanh um tươi tốt, cành lá rườm rà. Thuyền chỉ liếc mắt

một cái là đã trông thấy Tiệp lơ ngó bên chiếc xe hơi. Xe mượn gì mà mượn dài hạn thế ? Thuyền làm bộ như chưa trông thấy, băng qua đường mà cứ ngó mặt tới trước, đi thẳng.

- Ngọc Thuyền.

- O... anh...

Thuyền ngừng bước, mở lớn mắt

- Nghe nói hôm nay anh về Đà Lạt sớm kia mà.

- Nói bao giờ mà nghe ?

- Thì hôm qua, nói với chị Thổ đó.

Tiệp ghé hơi sát bên tai Thuyền, Thuyền có cảm tưởng mấy sợi tóc của cô đang chống đỡ, gượng nhẹ với hơi thở của Tiệp.

- Ghê lắm nghe. Thôi, mời cô lên xe.

Thuyền căn dặn :

- Hôm nay không đi đâu hết mà phải về nhà. Phải về đúng giờ.

- Vào quán nước một chút thôi.

- Không được. Bà Thổ bắt đầu nghi ngờ rồi đó. Anh muốn cho cả nhà biết, nhốt Thuyền vô nội trú cho Thuyền chết già ở trong đó với mấy bà sơ.

Tiếp vừa đóng cửa xe, vừa gật đầu :

- Anh thích nhốt Thuyền vô nội trú.

Thuyền bữu môi :

- Ích kỷ. Với Thuyền, không ai cảm đoán được. Thuyền tự do.

- Nên nhốt Thuyền vào nội trú. Anh ở Đà Lạt sẽ yên tâm hơn. Để Thuyền tự do, Thuyền sẽ nhiều bạn mới, Thuyền đi chơi với họ rồi anh sống gì nổi.

Những chuyện qua lại như thế vui quá phải không ? Lớn lên thích hơn nhiều. Vậy mà mới đây, hở một tý Thuyền nhớ tới kỷ niệm, nuôi sống nuôi chết kỷ niệm. Từ mấy ngày qua rồi, những gì viết về anh Dư đã được xếp xó. Hình ảnh anh Dư chỉ còn là cái bóng mờ, sắp sửa chìm khuất rồi. Làm thế nào được. Phải cho Thuyền lớn lên với chứ. Thuyền tự chống chế mỗi khi thấy lòng bứt rứt vì mới đây cô còn níu kéo hình ảnh Dư quay quắt, mà bây giờ, đã quên anh một cách tàn nhẫn.

Tiếp giữ đúng lời, đỗ xe ở xa xa cho Thuyền bước xuống, đi vô nhà để đánh lạc hướng chị Thố. Vậy mà chị đâu có tha, sau khi ăn cơm, lúc hai chị em đứng rửa miệng ở toa-lét, ngó chung trong cùng một tấm kính, chị cười, mắt tinh quái.

- Tao biết anh Tiếp chưa đi Đà Lạt.

Thuyền tỉnh bơ :

- Em đâu có biết.

- Hôm qua, mày đi chơi với Tiếp phải không ?

Thuyền ngó người ra, làm bộ như oan ghê lắm. Cô bé nhú mày, bậm môi, bất mãn :

- Chị chỉ vu oan giá họa.

- Thế mày đi đâu ?

- Em tới nhà Ái Minh. Xời ơi, người ta sắp thi, bài vở ngập đầu, người ta phải lo học nữa chứ. Ở đó mà đi chơi.

- Tao đi guốc trong bụng mày, đừng giả vờ.

- Chị suy bụng ta ra bụng người.

- Em không có thì thôi. Chị đâu có đi guốc, chị đi giày mà. Không sao, đi giày da êm ái lắm.

Chị Thố phì cười. Thuyền đã nói nhiều lần, lúc chị cười chị rất dễ thương, nhưng khi chị bắt nọn, chị không giống ai hết. Chị cứ nín lầy Thuyền mà hỏi đủ chuyện. Thuyền xô chị ra :

- Chị để em đi nằm một lát, em còn học bài.

- Trưa nay ai đưa mày về ?

Tại chị tập Thuyền nói dối đấy nhé. Thuyền vào nghe dễ ợt :

- Có ông tài xế xe Lam. Hôm nay ông tử tế, ga-lăng, chỉ lấy em có mười đồng.

- Hôm nay xe tao hư. Tao phải giả hai mươi đồng.

- Tại ông tài xế xe Lam thấy chị già, bắt nạt.

Chắc chị Thố giận lắm. Nhưng không lý để lộ cơn giận ra. Với chị Thố, chị nhìn rất tài, và lúc nào cũng tự an ủi : Để đó. Thế nào cũng có dịp trả lễ. Chả thế mà anh Minh, anh Sơn không ngót bị chị hành hạ. Tuy vậy, Thuyền biết tổng nhược điểm của chị. Đang giận căm gan, chỉ cần vuốt ve chị, nịnh chị một tí là mọi việc êm xuôi. Thuyền cũng tự nhủ : Để đó, có dịp làm lành,

thiếu gì cơ hội. Và Thuyền bỏ đi lên phòng.

Thuyền nằm thẳng, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ. Nhớ buổi trưa nào, nhận lá thư đầu tiên của Tiệp, Thuyền cũng nằm như thế. Lá xanh, trời xanh, hôm đó Thuyền nhớ biển, nhớ anh Dur. Bây giờ, chỉ có sự xôn xao. Tiệp hẹn sẽ tới vào lúc bốn giờ. Anh chàng đã khôn ngoan hơn, giờ đó, chắc chắn các anh chị đi học hết. Chị Thố, mỗi buổi chiều đi học thêm sinh ngữ. Chị chọn thứ sinh ngữ khó là Pháp văn. Anh Sơn nói từ ngày chị đi học ở trung tâm văn hóa Pháp, chị có cái lười nhún vai như đầm. Chị Thố thích thú lời khen này ra mặt. Quả vậy, càng ngày Thuyền thấy mặt chị càng càng hơn, chị nhún vai nhiều hơn, và mũi quả có lớn thêm ra một tí.

Hình như Thuyền có ngủ được một giấc ngắn, và tỉnh dậy lúc ba giờ. Hầy còn quá sớm, một tiếng nữa Tiệp mới tới. Thuyền đi lui đi tới trong phòng. Rồi Thuyền nghe tiếng xe các anh chị nổ dưới sân. Nhà lúc này vắng hoe, chị ở, giờ này chắc ngát nga ngát ngưỡng với chậu quần áo. Chắc chắn chị đã ngáp cả trăm cái, và ít nhất cũng ba con ruồi trôi vô cổ chị rồi.

Thuyền thay quần áo. Hôm nay, phải diện một tí mới được. Chắc Tiệp sẽ la trời khi thấy Thuyền trong bộ quần áo hợp thời trang, hip-pi ya-ua này.

Thuyền xuống phòng khách. Cũng cần phải chung dọn lại một tí. Bình hoa mới thay hôm qua vẫn còn tươi lắm, nhưng tủ búp-phê đầy bụi. Thuyền vừa lau xong thì có tiếng chuông. Mới khoảng ba giờ rưỡi. Đúng là tình yêu đã làm anh chàng có đôi hia bầy dậm, làm gì nôn thể không biết. Hẹn người ta bốn giờ mà. Cho đứng đợi dài người ra. Cả chị ở nữa, ngủ gà ngủ gật gì mà chuông reo không biết. Thuyền đi xuống bếp, găt gong:

- Chị ngủ gật hả ?

Chị giật mình, cười lơ lảo :

- Đâu có, cô.

- Ra coi ai bằm chuông.

Thuyền ngồi sẵn ở sa-lông. Cô lựa một thể ngồi thoải mái mà gọn ghẽ. Trước mặt Thuyền, trên vách, bức tranh vẽ con thuyền đang trôi trên sóng nước, với cột buồm căng gió. Bức tranh này, Thuyền yêu biết bao nhiêu. Nó gợi cho Thuyền biết bao kỷ niệm về biển. Biển. Có tiếng dội như sóng đang tràn vỡ trong tâm hồn cô. Nhưng kìa, chị ở đã le te chạy vô.

- Cô, kìa, có ai...

Còn ai nữa. Thuyền mỉm cười sẵn, chờ đợi. Chị ở mở lớn cửa. Tiếng chân giày bên ngoài lạo xạo nghe lạ. Thuyền ngó ra, và cô đứng bật dậy, cô chặn một tiếng kêu.

Thôi, Thuyền nhận ra rồi. Anh Dư. Đừng nói gì anh Dư đứng trơ trụi như thế. Anh Dư có đeo mặt nạ, có trá hình, hóa trang, Thuyền cũng nhìn ra anh bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu. Anh có cao hơn, có mập hơn, đẹp hơn hay xấu hơn, gì đi nữa. Ôi anh Dư. Anh không thể không xuất hiện vào lúc này được sao ? Và Thuyền ơi mày có mừng không ? Mày đang chuyển dần từ nụ cười chờ đợi Tiệp để đón tiếp anh Dư. Chuyển đi. Và Thuyền dậm bước :

- A, anh... Dư

Bãi biển, đồng quê, nắng vàng, gió cũ, con trâu, giòng sông, cọng lúa chấp chới trước mắt Thuyền cùng hình ảnh anh Dư. - Vô đi anh. Vô đây. Ủa, anh lạc lõng ở Sài gòn này bao giờ vậy ? Sao anh hay vậy ? Anh Dư đã ngồi xuống và Thuyền hỏi tới tấp. Hỏi và chờ đợi những tia sáng kỷ niệm âm áp trên mặt, trong mắt anh Dư. Còn đợi gì nữa anh Dư. Qua phút ngỡ ngàng, bây giờ, Thuyền mừng vui biết bao. Tay Thuyền muốn nắm tay anh Dư ghê quá.

- Sao anh tìm nhà hay vậy ? Anh ở Sài gòn lâu chưa ?

- Tôi mới vô có mấy ngày. Tôi ở miền Trung.

Anh Dư còn ở gần với kỷ niệm hơn Thuyền. Chắc anh hay về thăm vùng biển cũ lắm. Thuyền tiếp :

- Anh có hay về thăm quê, nơi hồi nhỏ mình sống không ?

- Không.

Câu trả lời của anh làm Thuyền hụt hẫng. Không. Bộ anh không có tiếng nào khác hơn sao.

- Sao anh không về.

- Về làm chi. Dưới đó giờ đánh nhau lớn lắm. Tan tành hết. Có lần tui đóng đồn cách đó có hai làng, tui cũng không về. Giờ là lính tráng, cũng ớn mấy chỗ đó.

Thuyền đâu có chờ đợi những chuyện như thế. Thuyền muốn anh nói những lời khác kia. Đáng ra anh phải ngạc nhiên kêu : Thuyền lớn quá, lớn quá rồi. Anh nhớ hồi xưa Thuyền đen thui, ốm nhom. - Hồi xưa tóc Thuyền vàng khè. - Ủ. Đạo đó tui mình đang nắng cả ngày.

- Cậu mợ có nhà không ?

- Chắc đi vắng hết.

- Cả nhà đi vắng hết hả ?

- Ờ.

- Anh Minh và Sơn cũng đi vắng hả ?

Thuyền hơi mất bình tĩnh :

- Ờ. Còn chị Thố nữa, hỏi luôn.

- Chị Thố cũng không có nhà à ?

Trời đất. Anh Dư làm Thuyền rụng rời. Sao anh ngu thế. Thuyền muốn giận mà không nổi giận. Muốn cười, cười không nổi. Chị ở đã đem ra hai ly đá chanh. Thuyền đẩy ly nước về phía anh :

- Anh uống nước.

Anh lính quýnh đưa tay đựng ly nước, tay chân anh lóng ngóng làm sao mà thay vì chạm tay Thuyền, anh đã đựng cái ly làm cái ly chao nghiêng, tay Thuyền ướt đầm nước chanh. Đáng lẽ rút khăn mùi xoa lau cho Thuyền, anh đưa bàn tay hất nước cho chảy tràn ra mép bàn, rồi chùi tay vào áo lính. Thuyền lặng người đi. Anh Dư đã không còn giống một chút gì trong sự tưởng tượng của Thuyền. Lớn lên, anh thay đổi hoàn toàn. Về

lâm lì, kiên nhẫn của anh dạo bé thơ không còn nữa. Đôi mắt trong sáng, đen láy ngày xưa, bây giờ như nhỏ đi, đục lờ. Vẻ mặt đen tròn, rắn rỏi, giờ bạnh ra, lồi lõm, vàng khè. Ngày xưa, anh ít nói. Bây giờ, lời nói của anh ngớ ngẩn, vô duyên, chẳng gì ăn nhập vào gì. Cả người anh cứng nhắc trong bộ đồ lính. Và Thuyền chán ngắt khi thấy anh, từ lúc vào nhà tới giờ, chưa bỏ cái mũ lính ra khỏi đầu.

- Anh đừng chùi vào áo. Anh ở dơ quá.

Thuyền đưa mùi xoa của mình ra. Nhưng anh Dư không dám đụng vào chiếc khăn mềm mại bằng vải phin trắng nõn. Anh lắc đầu. Rồi hình như anh chẳng biết mình ngồi đây để làm gì nữa. Anh ngó lên tường, ngó lên bức tranh có thuyền buồm, có biển.

- Anh còn ở Sài Gòn lâu không ?

- Vài hôm. Tôi đi lính tù đem ra Trung. Tụi lính đào ngũ ấy mà.

-Kệ lính đào ngũ của anh. Thuyền mím môi.

- Anh tới thăm, còn chuyện gì nữa không ?

Thuyền ngó đồng hồ. Bốn giờ kém mười phút. Tiệp sắp tới rồi. Chết cha, từ trước tới nay, Thuyền đã phong thần phong thánh cho anh Dư. Thuyền đã kể không biết bao nhiêu chuyện của anh Dư trong tuổi thơ ấu cho Tiệp nghe. Bây giờ, họ đối diện nhau, Tiệp nhìn rõ con người thật của anh Dư. Tiệp sẽ nghĩ sao về Thuyền ? Con bé nói phét. Con bé muốn dựng chuyện trong mộng. Ôi, anh Dư, người trong mộng của Thuyền, anh sắp hại Thuyền, anh biết không ?

Trong lòng Thuyền, những ý nghĩ đang ray rứt, dày vò. Thuyền muốn nói anh đi đi ghê gớm. Thôi, thăm vậy đủ rồi, Thuyền cảm ơn, và anh về đi. Nhưng lương tâm của Thuyền nhoi nhói mắng mỏ. Mà y tàn tệ như vậy được sao Thuyền ? Không thể được, phải không ?

- Sao anh biết nhà mà đến.

Anh Dư ngượng ngập :

- Tui biết trường của Thuyền. Đón ở trường, thấy Thuyền mà không dám gọi. Thấy đông quá. Với lại thấy Thuyền có người đi đón.

Thuyền thở phào, nhẹ nhõm. May quá, anh Dư đã không đón gặp Thuyền ở trường. Anh mà đụng đầu với Tiệp ở bên ngoài cổng trường chắc Thuyền xấu hổ đến

độn thổ mất. Anh Dư, anh lớn lên làm gì ? Sao anh không nhỏ hoài như kỷ niệm. Anh chỉ sống trong kỷ niệm, còn ở ngoài đời, anh nên chết đi, chết đi.

Thuyền nắm chặt tay mình lại. Muốn có cái gì trong tay để bóp vỡ ra. Tim Thuyền cũng đang vỡ nát, Thuyền sững sờ vì ý nghĩ của mình, mong anh Dư không bao giờ có thật trong đời sống. Anh chỉ có ở trong kỷ niệm. Con người của Thuyền đâu có tốt lành gì, cũng xấu xa, ghê tởm.

Thuyền rùng mình khi thấy anh Dư cầm ly nước nốc cạn một hơi, không chừa một tý cạn. Anh rút bao thuốc lá quân tiếp vụ ra, mỗi một điều. Mùi thuốc lá nặng nề làm cho Thuyền phát ho. Và Thuyền không nén được sự khó chịu khi anh không gạt tàn vào cái gạt thuốc thủy tinh để trên bàn, mà búng búng cho rơi xuống chân.

- Tui theo mới biết nhà ở đây đó. Tối qua định vô thăm nhưng ngại cậu mợ, nên đi thẳng.

- Ai cản anh mà anh sợ.

Anh Dư trở mặt, có vẻ không hiểu. Suýt nữa Thuyền nói lời nặng nề. May quá, vừa lúc có tiếng chuông reo. Thuyền đứng dậy :

- Anh ngồi đó đi. Chắc bạn Thuyền đến.

Đúng Tiệp đến. Anh lái xe vô cổng và cùng Thuyền vào nhà. Thuyền quyết định rất nhanh. Nhất định không giới thiệu với Tiệp anh Dư. Sẽ nói một người nào đó. Thuyền mà, gian dối đã quen. Thuyền chỉ anh Dư, giới thiệu với Tiệp :

- Một người bà con ở ngoài quê vô ghé thăm.

Tiệp chào, lơ đãng. Anh Dư chăm chăm ngó Tiệp rồi bật ra một câu :

- Thuyền, bữa qua, tui gặp anh này đón Thuyền ở trường.

- Ủa, anh ở đâu mà thấy tôi ?

Thuyền biết Tiệp hỏi cho có chuyện. Nhưng làm sao dấn mồm anh Dư đây.

Anh cười, hí hửng trả lời Tiệp :

- Tui đi đón Thuyền ở trường.

Tiệp đưa mắt ngó Thuyền. Mặt Thuyền đã đỏ rừ vì xấu hổ. Thuyền gượng gượng :

- À, anh ấy quên nhà mới, muốn kiếm Thuyền để về đó mà. Mới ở Trung vô, lơ ngơ lắm.

Thuyền muốn cách nào để đi với Tiệp cho rồi. Nhưng Tiệp không đọc được ý nghĩ của Thuyền. Anh ngồi xuống rút khăn lau mồ hôi :

- Thuyền cho anh nước lọc. Gớm, trời nóng quá. Mình sẽ đi ciné trước, rồi đi uống nước. Giờ này cũng còn sớm, mình nên vô coi ngay đầu xuất. Anh ghét vô phim nửa chừng lắm.

Bất đắc dĩ, Thuyền gọi chị ở lấy nước. Tiệp, vô lẽ ngồi không đành bắt chuyện với Dư.

- Anh mới ở Trung vô ?

Giọng anh Dư chăm bẵm :

- Mới ở Trung vô. Đi cái máy bay ca-ri-bu. Kỳ này tui đi Sài Gòn có việc quan trọng lắm.

- Vậy hả ?

- Đi đón tù. Mấy thằng lính đào ngũ ba gai lắm. Đôi lúc mình phải dùng súng. Lần trước, thằng kia nó đi, giữa đường tụi nó trốn mất năm thằng. Về đơn vị, lãnh đủ.

- Thôi, đủ rồi. Dẹp chuyện tù của anh đi. Tù, tù hoài.

Và Thuyền kéo Tiệp :

- Đi chớ ông. Ngồi đây để đợi bà Thố về, bà biết tổng ông nói dối hả ?

- Nói dối gì ?

- Bao mai sáng đi Đà Lạt. Giờ vác mặt ngồi đây.

- Người ta bảo nếu không đi thì sẽ tới. Người ta tới theo lời mời của chủ nhà mà.

- Xí, ghét.

Câu chuyện của anh Dư bị cắt ngang, mặc dù anh còn muốn nói nhiều về đám tù đã xổng mất. Không. Chắc anh cũng đang quên chuyện tù của anh mà tò mò nghe chuyện đối đáp giữa Thuyền và Tiệp.

- Đi thì đi. Bắt nạt dữ.

Tiệp đưa tay làm bộ dọa Thuyền. Anh Dư, anh có thấy không. Đó là đàn ông. Còn anh, suốt đời làm con nít. Khi lớn, anh bỏ đi, đồ bỏ đi. Chôn anh cùng kỷ niệm. Đắp cho anh một nấm mồ. Thuyền quay lại. Anh Dư đã đứng dậy từ lúc nào. Đứng dậy làm chi ? Hay anh có một phản ứng ngầm ngầm nào mà anh không nhận ra. Một chút hờn ghen chẳng ? Thuyền mím môi. Ước ao có một chút sự thật. Thuyền nói :

- Anh ở nhà, Thuyền đi chơi nhé.

Anh định hỏi, định nói ? Nhưng biết nói gì ? Anh lặng lẽ ngồi xuống. Như thế, chắc anh đã nuốt xong câu nói rồi. Khi sóng đôi Tiệp đi ra, Thuyền không quay lại, nhưng biết rõ có mắt anh nhìn theo.

10

Cái nhìn theo của anh Du lặng lẽ vậy đó mà làm Thuyền xao xuyến. Mà lúc ra khỏi nhà, Thuyền bỗng có cảm tưởng, cái nhìn của anh không phải chiếu ra từ đôi mắt đục ngầu, lơ lơ, mà như sống lại, từ đôi mắt thơ dại, linh động ngày nào, dõi hoài theo Thuyền, ám ảnh Thuyền suốt buổi.

Hai đứa bàn về chuyện phim. Đọc tờ báo, tìm hoài chẳng có rạp nào chiếu thêm một phim tình cảm ngoài phim hôm trước đã coi. Tiếp hỏi

- Thuyền thích phim chương không ?

Tiếp đọc một lô tên. Nào Vương Vũ, nào Khương đại Vệ, Dịch Long. Thuyền không khoái nhìn thấy máu đỏ. Với lại, Thuyền đang bận tâm về việc anh Dư xuất hiện. Cô nghe loáng thoáng gì đó, và chú ý một tên :

- Coi phim *Tướng cướp đa tình* đi.

Chắc anh Tiếp đã nghe rõ, vậy mà anh còn hỏi lại, sợ nghe chưa chắc :

- Phim gì ?

- Tướng cướp đào hoa...

- Tướng cướp đa tình. Không có tướng cướp đào hoa.
- Ủa, đa tình.
- Chọn phim khác đi.
- Coi tướng cướp được rồi.

Thuyền lơ đãng nhìn ra đường phố. Sài gòn buổi chiều trông vui mắt lại. Nhưng đôi khi cảnh vui mà lòng ta không vui. Đôi mắt anh Dư như vẫn theo dõi đằng sau lưng Thuyền. Giờ này, anh Dư làm gì ? Có còn ngồi ở nhà không ? Ngồi làm gì ở trong căn phòng khách đó? Chắc anh đã ra phố, ra phố để tìm Thuyền. Nghĩ tới hình ảnh anh Dư, đi ngu ngơ, lạc loài giữa rừng người ăn diện, thời trang, sao thấy tội nghiệp quá. Liệu sự bỏ rơi của Thuyền lần này có làm anh tủi thân không. Anh có đúng là tên nhà quê đần độn không ? Có cảm tình với Thuyền ? Yêu Thuyền. Ôi ghê rợn quá. Thế tại sao, bao năm, anh cứ lèo đẽo tìm Thuyền. Bao năm, từ ngày bỏ quê lên tỉnh, một thành phố ở miền Trung. Anh Dư xuất hiện ngoài cổng trường. Và Thuyền, Thuyền chẳng lên tận đồn lính để tìm anh, sung sướng chia với anh những đồng tiền lính, nhận những quả cam, quả lê, chùm nho. Đó chẳng là tình yêu đó sao. Trời ơi, sao đi với Tiệp, ngồi bên Tiệp, mà lòng Thuyền cứ lê thê với anh. Làm sao Thuyền có thể phân biệt nổi, giữa Tiệp và anh Dư,

đâu là một cuộc tình thật, đâu là một cuộc tình giả.

Cho tới lúc vào rạp chiếu bóng, Thuyền còn như thấy đôi mắt anh Dư bên ngoài rạp hát chờ Thuyền. Tiệp sẵn sóc :

- Sao Thuyền có vẻ không vui ?
- Thuyền đâu có làm sao ?
- Hôm nay, Thuyền ít nói hẳn.
- Mình nói với nhau quá nhiều rồi, còn gì nữa mà nói.
- Người lớn dữ.

Không, Thuyền không người lớn đâu. Thuyền đang bị thời thơ ấu đại náu kéo hành hạ. Anh Dư của thời thơ ấu đang bị bỏ quên ở nhà, đang lơ ngơ bên ngoài rạp hát. Tất cả các đèn trong rạp bỗng tắt ngúm. Thuyền rùng mình. Hai vai cô cảm thấy lạnh, và tự nhiên, Thuyền nhớ lại rất rõ, lúc anh Dư lơ ngơ đưa tay gạt nước, Thuyền thấy trên cánh tay anh có những sợi lông măng vàng hoe. Nắng biển ở đó, gió biển ở đó, mùi mặn của muối nồng nàn. Cả một vùng tuổi đại kỷ niệm chất ngất. Nhưng anh Dư thì không, anh không còn gì của biển nữa.

Chuyện phim bắt đầu. Tiệp đã hết nói chuyện và chăm chú xem. Cả Thuyền cũng say mê theo dõi. Là quá, chuyện chẳng có gì. Một tướng cướp hung dữ một hôm tìm tới một cảnh lầu xanh, bằng mọi giá đòi mua cho được nàng ca kỹ đẹp nhất, nổi danh nhất. Trong khi đó, nàng ca kỹ lại là tình nhân của một viên tướng triều đình. Viên tướng này đang có nhiệm vụ truy lùng, bắt cho được tên cướp. Tên cướp đa tình bị rơi vào cái bẫy của người đẹp lầu xanh, cuối cùng bị bắt đem về triều. Lúc ra pháp trường, y được chọn một ân huệ cuối cùng. Tướng cướp ngênh ngang nói ra lời yêu cầu của mình. Y xin được nghe nàng ca kỹ gảy một bản đàn trước khi chịu tội. Được hỏi lý do, tướng cướp nhìn vào mắt người đẹp, đắm đuối, và tỏ nỗi lòng. Trước kia, y là một kẻ tội tởm trong gia đình người đẹp. Y chót yêu người đẹp, nhưng thấy không bao giờ xứng đáng với nàng. Y bỏ đi làm tướng cướp, với ý định một ngày nào đó, trở về, bắt cóc người đẹp, về làm áp trại phu nhân. Nhưng sau khi đã trở thành tướng cướp nổi danh, tiền tài có thừa, y biết gia đình chủ cũ đã sa sút, người yêu trở thành ca kỹ. Y tìm cách mua cho được nàng, và bây giờ, vẫn sung sướng được chết trong giọng đàn, tiếng hát của nàng.

Nghe chuyện, nàng ca kỹ lặng lẽ quay đi, nâng đàn và bắt đầu dạo khúc. Tiếng đàn lên cao chót vót. *Điệu cao huyền tuyệt vô tri âm*. Giây đàn bật tung. Tiếng bút khan của giây đàn cùng lúc với tiếng phập của lưỡi dao chém lia đầu tướng cướp đa tình. Giọt nước mắt của người ca kỹ nhoè dần, nhuộm đỏ máu... Giọt nước mắt long lanh trên khoé mắt Thuyền cũng nhuộm đỏ một mặt trời của dĩ vãng. Câu chuyện một tướng cướp tình tiết như trong tuồng cải lương nhưng sao giống một sự mơ mộng của cô hồi nhỏ. Đã bao lần Thuyền nhìn thấy anh Dư bị bạc đãi còn hơn kẻ tôi tớ trong nhà. Đã bao lần Thuyền rủ anh trốn ra hoang đảo. Giấc mơ anh Dư làm tướng cướp trở về cũng có nữa. Chỉ gần đây thôi, trong những năm xa anh, có lần Thuyền tưởng tượng như thế. Một ngày nào đó, anh Dư trở thành một tướng cướp, tổ chức bắt cóc Thuyền ở ngoài cổng trường. Hai đứa đi xa, lập lại một cuộc đời mới, không giống một cuộc sống nào trong thực tế. Và Thuyền đã chờ đợi chuyện đó xảy ra. Chờ mãi. Cho đến hôm nay khi anh Dư trở lại làm giấc mộng tan vỡ.

Thuyền vội đưa tay lên chấm khô giọt nước mắt khi đèn bật sáng, Tiệp cầm tay Thuyền :

- Mình về.

Anh ngó vào mắt Thuyền, tò mò :

- Bộ Thuyền khóc à ?
- Đâu có.
- Thuyền thương tướng cướp há ?

Thuyền nói không suy nghĩ :

- Thuyền thương tướng cướp.

Thì Thuyền đã nói thật. Thuyền thương tên tướng cướp như thương giấc mộng của mình. Thương đời mình. Đời mình, sẵn sàng làm cô ca kỹ, sẵn sàng vào lầu xanh, nếu anh Dư thật sự làm được tướng cướp để đến cứu chuộc Thuyền. Ngày xưa, còn bé tí, Thuyền đã dám mơ cùng anh ra hoang đảo, sống biệt lập với loài người. Loài người hung dữ, chỉ có những tâm hồn thơ dại như Thuyền, như anh Dư mới thánh thiện. Còn Thuyền, khi lớn lên, anh Dư ơi, Thuyền đã độc ác, Thuyền đã hòa mình vào tội ác của loài người rồi. Ước chi mình nhỏ lại để thực hiện những giấc mộng khác; làm lại những cơn điên dại của ấu thơ. Chỉ có được nhỏ lại, Thuyền mới nuôi cho anh ý định trở thành tướng cướp khi lớn lên được.

- Phim chán quá hả Thuyền. Cứ thấy thằng tướng cướp đi ra đi vô, tay chân khuỳnh khuỳnh, nhà quê quá.

Lạ chưa, Tiệp đâu có nói gì anh Dự mà Thuyền thấy như anh bị xúc phạm.

- Bộ nhà quê là xấu hả ? Nhà quê có cái đẹp của nhà quê.

- Anh muốn nói tên tướng cướp thôi. Tuồng tàu tuồng nào cũng giống nhau. Có một chút hiệp sĩ, có một người truân chuyên, và đàn bà lúc nào cũng khóc. Đàn ông lúc nào cũng cười. Chết mà cười hô hô.

- Vậy mới anh hùng.

- Thì anh hùng đứt đi rồi. Chết ở trong phim, chết xong, sống lại nhăn răng, không cười sao được.

- Nói chuyện với anh tức thấy mờ.

- Thôi không nói chuyện tướng cướp. Giờ mời cô nương đi uống nước ngọt đây. Để xe lại, mình đi bộ, quán gần đây thôi. Đưa cho cầm tay một chút.

- No béo gì mà cầm. Vô duyên.

- Cầm tay để dắt qua đường, không xe hơi tông à !

- Nham nhở.

Thuyền làm vẻ giận. Chỉ có chút xúu đó mà Tiệp cuồng lên. Nhưng Thuyền làm bộ đầy thôi, chớ thực ra, Thuyền đang thắc mắc về tên cướp, về giấc mộng, về anh Dur. Tự nhiên, Thuyền có cảm tưởng như anh Dur đang theo dõi ở đằng sau. Có lúc, Thuyền giật mình, nhìn lui lại với hy vọng trông thấy anh thực. Nhưng không có anh Dur. Không có anh, mà mắt anh vẫn theo dõi, ám ảnh.

Cánh cửa quán nước mở nhẹ nhàng. Bàn tay Tiệp đặt hờ bên bờ vai Thuyền. Ở ciné ra, phần đông bọn trẻ đổ vào đây. Quanh quất một lúc, Tiệp mới tìm thấy một bàn trống dành cho hai chỗ ngồi. Một cặp vừa đứng dậy, cô gái, nhón hơn Thuyền một tí, hất mái tóc rồi bám vào bên vai người thanh niên, đi ra.

Thuyền quay mặt đi, không muốn ngó cái cảnh nhăng cuội đó. Với Thuyền, con gái tỏ cử chỉ trước đám đông như vậy là trơ trẽn, nhăng cuội. Cho nên khi Tiệp kéo ghế hơi cúi người vào Thuyền, Thuyền cau mày.

- Anh để Thuyền.

- Hôm nay, gây anh quá à nghe.

Thuyền không cười. Ai biết tâm sự Thuyền đâu, Thuyền đang buồn. Buồn ghê lắm. Chả thà đừng coi phim tướng cướp đa tình. Coi rồi, gọi lại con mộng cũ, thấy chuyện người ta sao giống sự mơ ước của mình. Coi rồi buồn vì thấy anh Dư không được như tên tướng cướp. Tiếp hỏi Thuyền uống nước ngọt hay ăn kem. Thuyền chọn nước ngọt, Tiếp nói anh muốn uống một bia 33, được không ? Thuyền không trả lời, Tiếp gọi cà phê sữa.

- Mình chỉ còn ngày mai. Ngày kia anh về Đà Lạt.

Thuyền không biết nói gì.

- Thuyền buồn há. Anh về khoảng hai tuần, anh xuống lại. À, Thuyền có thích chơi hoa ép không ? Có thích gì ở Đà Lạt không ?

Thuyền lắc đầu.

- Thuyền. Đừng buồn. Hay anh xuống Sài gòn sớm hơn nhé.

Thuyền lại lắc đầu. Tiếp ngạc nhiên :

- Ủa, sao cái gì cũng lắc đầu cả vậy ? Thuyền khó hiểu thực.

Giọng Thuyền tự nhiên nhỏ nhẹ dễ thương ghê :

- Tại Thuyền buồn.

- Buồn.

- Dạ Buồn lắm.

- Anh có làm gì Thuyền giận không ? Thuyền buồn anh ?

- Không, không phải.

Tiếp lắc đầu nhè nhẹ. Mắt nhìn Thuyền xót thương như muốn nói : Thôi anh hiểu rồi. Thuyền cũng yêu anh chứ gì. Yêu ghê lắm mà không muốn nói ra, không cho anh biết. Thuyền muốn anh hồi hộp, chờ đợi, muốn anh khô héo mới rưới cho giọt nước thánh. Anh sẵn sàng chờ tới bao giờ... bao giờ cũng được. Tiếp chớp mắt, đôi môi cười khờ khạo. Như bình thường, Thuyền cũng cảm động lắm. Nhưng lúc này, không phải lúc để Thuyền cảm động vì ánh mắt này. Thuyền đang thương Tiếp, tội nghiệp cho Tiếp nữa. Vì trong đầu Thuyền, đang có một sự tưởng tượng ghê gớm lắm. Ghê gớm nhưng thơ mộng, tuyệt vời. Tưởng tượng ra anh Dư, thất tình, bỏ đi làm tướng cướp. Thuyền ở nhà, chờ đợi mỗi mòn. Gia đình bắt ép lấy chồng. Thuyền lấy anh Tiếp. Đám cưới đông ời là đông, vui ời là vui. Nhưng

Thuyền dẫu tâm sự. Như mấy câu thơ của T.T.KH, mà Thuyền thuộc lòng :

*Nếu biết rằng tôi đã có chồng,
Trời ơi, người ấy có buồn không ?
Có thâm nghĩ tới loài hoa vỡ,
Tựa trái tim phai tựa màu hồng...*

Rồi anh Dư có về kịp ? Lúc nào cũng còn sớm hết. Kể cả khi đang làm lễ cưới, anh Dư xuất hiện, Thuyền cũng bỏ hết, theo anh. Nhưng Thuyền còn muốn tưởng tượng ra thêm nhiều điều gay cấn, rắc rối kia. Lúc lễ cưới xong, Thuyền vào phòng đã thấy anh Dư đứng ở đó. Anh bỗng Thuyền nhảy qua cửa sổ. Ở dưới đã chực một con ngựa hồng. Chuyện gì mà như tuồng cải lương. Nhưng dù cải lương, cũng làm cho Thuyền mủi lòng, thộn ra một đồng.

Bất giác, Thuyền thở dài. Rồi thấy mặt mày, cử chỉ của mình có vẻ mát quá, Thuyền giật mình sửa đổi lại dáng điệu. Tiệp, vẫn như còn chìm trong xúc động. Giọng anh, như rơi từng tiếng :

- Thuyền à. Anh thương Thuyền ghê.

Và giọng Tiệp thành khẩn :

- Hay anh ở lại thêm vài ngày nữa ?

Thuyền ngược mắt lên nhìn Tiệp. Thuyền hiểu lắm. Tiệp thương yêu Thuyền thật. Thuyền cũng muốn làm một người tình bé bỏng của anh. Người tình dễ thương, mong manh. Thuyền hiểu về tình yêu rồi. Đâu có gì phải học hỏi, phải nhờ vả chị Ngọc Thố. Vậy mà trước đây, Thuyền thấy tình yêu ghê lắm, cần phải có một cô vắn như chị Thố. Sai nặng. Tim Thuyền rung động nhẹ nhẹ, nhưng trong sự rung động, vẫn còn một chút gì ray rứt, nức nở, không dành cho Tiệp. Đúng rồi, sự xuất hiện của anh Dư làm cho niềm vui của mình không trọn vẹn nữa. Thuyền ngồi đây, một nửa hồn xao xuyến với Tiệp, một nửa hồn lủi thủi ở đâu. Mắt Thuyền, không định mà vẫn ngóng ra ngoài cửa. Thuyền hy vọng anh Dư sẽ đi ngang qua, ngờ ngạc nhiên, vụng dại. Cần gì, miễn là Thuyền biết anh đi lang thang như vậy là vì Thuyền.

Làm sao đánh chết, giết chết cái con bé mơ mộng, cái tâm hồn lãng mạn, mê muội của Thuyền đi. Giết chết nó đi. Ôi Thuyền đau đớn quá. Thuyền muốn quên anh, muốn cười cợt, đùa bỡn với sự ngượng ngùng của anh mà không được. Tại sao thế anh Dư ?

- Thuyền à. Thuyền uống nước đi.

Và Tiệp hứa hẹn :

- Lên trên đó anh sẽ gửi thư về liền. Anh sẽ viết nhật ký dày cộm gửi về cho Thuyền đọc. Thuyền có viết nhật ký không ?

Thuyền định trả lời có. Nhưng rồi ngập ngừng. Nhật ký, mình đã từng viết cho anh Dư. Viết cho một người không biết đọc biết viết. Thôi, chỉ cho một người thôi. Thuyền lắc đầu.

- Anh hy vọng sẽ nhờ tình yêu, làm được ít bài thơ cho Thuyền.

Thơ với thần cóc khô gì. Lúc này, Thuyền chỉ thích im lặng. Mà Tiệp đâu có cho Thuyền im lặng hoài. Tiệp đang sung sướng, đang mở cò trong bụng. Đòi toàn một màu hồng non, một màu xanh cốm. Tiệp không muốn thì giờ trôi qua chút nào. Trong lúc đó, lòng Thuyền bỗng nóng như lửa đốt.

- Thuyền ăn bánh ngọt nhé.

- Thôi anh.

- Ăn thêm cà rem đi.

Tiệp làm như sành lâm lý con gái :

- Ủ. Con gái ghét ngọt. Con gái thích ăn chua, thích ô mai mơ. Phải không ? Thuyền có biết tại sao con gái

ưa thích vị chua không ?

- Con gái chanh chua mà.

- Thuyền có chua không ?

- Đắng.

Tiếp nhận mặt. Thuyền cười. Cô bỗng giật mình, nhóng mắt ra phía máy cửa kính. Chết rồi, mãi đối đáp với Tiếp, Thuyền để lỡ mất một dịp. Ai như anh

Dư vừa đi qua ? Đúng là anh Dư mà Khi Thuyền nhìn ra, hình ảnh bên ngoài chỉ loáng cái rồi khuất. Nhưng Thuyền đoán chắc là anh. Rõ ràng anh Dư. Bộ đồ lính, cái mũ, dáng người. Và nhất là cánh tay khuỳnh khuỳnh, như ôm một gói gì nhỏ. Chắc cái gói anh ôm là mấy quả cam, quả táo. Thuyền đỏ mặt : Sao anh có thể mở ra khoe với mình những thứ lắm cảm đó được nhỉ ? Anh làm mình như cũng ở lính lâu đời, có thể chia xẻ những vui buồn với anh trong cuộc đời lính được.

Chân Thuyền cử động, muốn đứng bật dậy, đuổi theo xem có phải là anh Dư không. Nên hay không nên ? Cỗ Thuyền như dài ra, dài ra mãi.

- Thuyền nhìn gì ? Ai vậy ?

Tiếp cũng ngó ra. Có ba cô gái đang cười nói vui vẻ ngang qua, rồi một tốp con trai, qua theo, cười nói, ngắm nghía, chỉ trỏ. Một ông Mỹ cầm cái đầu về phía trước. Một bà bán quà rong gánh đã nhẹ, thông dong. Thôi, anh Dư đã đi quá xa rồi. Thuyền thờ thẫn nhìn xuống ly nước.

- Bạn Thuyền hả ?

- Anh nói ai ? Ông Mỹ hay bà bán hàng rong ?

- Nói bậy nữa đi.

Thuyền ỉu xiu :

- Chắc Thuyền phải về. Thuyền phải về ngay.

- O... kia, Thuyền nói mình có thể đi ăn cơm chiều kia mà. Thuyền, Thuyền làm sao vậy ?

- Thuyền mệt.

Và tự thấy mình quấy nhiễu Tiếp quá, Thuyền bịa chuyện :

- Anh không biết đó. Tại bị Thuyền đau tim. Hay lên cơn bất tử lắm. Tim Thuyền yếu ghê lắm, xỉu hoài. Hồi nhỏ, Thuyền bị té, sợ quá đau tim luôn.

Tiếp có vẻ bán tin bán nghi. Té mà đau tim. Tiếp chắc rành về y học hơn Thuyền, và chưa thấy trường hợp té nào mà đau tim cả. Nhưng Thuyền quả thật, Thuyền đang đau tim. Tim cô nhói lên. Đau tim. Không, chính lương tâm cắn rứt. Không thể để anh Dư đi lang thang, vì mình. Anh Dư, anh phải biết anh khổ một thì Thuyền khổ mười. Anh đi lang thang, Thuyền sẽ tự giam mình trong phòng để hối hận. Mặc kệ, Thuyền không cần tình yêu nữa. Thuyền chưa cần tình yêu. Hãy để Tiếp đó. Tháng ngày còn dài, mà với đôi ta thì còn quá ít ỏi, phải không anh Dư.

- Được, anh đưa Thuyền về.

- Cảm ơn anh.

Thuyền nói, nhẹ nhõm, thành thực. Lúc lên xe, Thuyền vẫn còn nói dối ngon ngọt :

- Em đau tim. Em sẽ chết sớm.

- Anh không cho Thuyền chết. Có anh, Thuyền không thể chết được.

Thuyền mơ màng :

- Em muốn chết khi còn thật trẻ, anh Tiếp ạ. Em muốn được tiếc thương.

Tiếp đặt nhẹ tay lên vai Thuyền, Thuyền có cảm tưởng là bàn tay anh Dur. Và lời nói vừa rồi, Thuyền chỉ nói với anh Dur. Chúng mình chỉ còn nhau khi đã chết.

Thuyền lại tưởng tượng. Bây giờ vẫn còn kịp để anh làm tướng cướp. Anh đi lang thang, suy nghĩ kỹ đi. Thuyền sẽ trở về, chờ đợi. Anh tới cướp Thuyền mang đi nhé.

Nhưng khi vô tới nhà, Thuyền thất vọng ê chề. Anh Dur, kẻ tướng cướp trong mộng của Thuyền, đang ở trần, loay hoay sửa xe cho anh Minh. Cả người anh, tay chân anh đầy dầu mỡ. Đã thế, anh còn ngược nhìn Thuyền bằng đôi mắt hãnh diện. Anh hãnh diện gì. Ôi kẻ tôi tớ tàn tệ kia. Suốt đời, anh chỉ là kẻ tôi tớ, khổ sở, ngu dốt, vô học.

Thì ra, trong suốt thời gian Thuyền nghĩ tới anh, nghĩ về anh với bao hình ảnh mơ mộng, thì anh Dur, như bất cứ một tên đầy tớ trung thành nào, đã không ngừng làm việc hết mình vì chủ.

Thuyền chẳng thèm chào anh, dấn mạnh gót giày bỏ lên gác. Không thay quần áo, cô ngấm mình trong gương, mặt mũi thê thảm. Những giọt lệ bắt đầu lăn ướt má. Thuyền khóc. Khóc cho giấc mơ của mình.

Đến giờ cơm tối thì Thuyền tỉnh táo lại. Bắt buộc cô phải có mặt trong bữa ăn. Chị Thố, về sau cùng. Khi thấy Thuyền, chị nín vai Thuyền :

- Tao biết rồi. Tiệp chưa đi Đà Lạt. Mà nói dối với tao nghe. Tao mới bắt gặp, ảnh đưa tao về nhà chó ai.

Thuyền hơi hoảng, nhưng cố trấn tĩnh :

- Vậy hả ?

- Mà còn làm bộ. Tao mét anh Minh.

Thuyền định nín chị lại, tưởng chị đi mách anh Minh thật, nhưng chị lại cười rĩ, chị lên phòng khách :

- Chàng của mà. Lỡ ngớ hoài chưa chịu đi. Chắc còn muốn từ già.

- Chị đừng có ác.

- Ác gì. Ba mời ăn cơm, cứ nhất định ăn rồi. Cứ khư khư ôm cái gói ngồi hoài. Mà lên đi.

- Thôi. Để em ăn cơm.

Thuyền không ăn được gì. Những miếng cơm đắng nghét ở cổ họng. Trong bữa cơm, mọi người vui vẻ nói chuyện anh Dư. Riêng Thuyền im lặng. Ăn cơm xong,

Thuyền vội vã lên phòng. Thuyền không muốn nhìn thấy anh Dư nữa.

Thuyền có cảm tưởng như mình đau đến nơi. Sắp lên cơn sốt. Chắc anh còn ngồi một đống ở phòng khách và mọi người đang muốn đuổi anh đi. Đúng mà, lát sau, Thuyền nghe tiếng lao xao dưới sân. Rồi giọng anh Minh :

- Con Thuyền hả ? Chắc nó ở trên lầu.

Giọng chị Thố :

- Nó không xuống đâu. Thôi anh Dư về đi, để tui nói lại cho.

Nó không xuống đâu. Giọng chị Thố chắc nịch. Thôi chết rồi. Giọng nói đó sẽ để một vết chém trong trái tim của anh Dư. Lại thêm một lỗi lầm nữa. Anh Dư đang mang vết thương đau đớn đó ra đi. Khổ cho Thuyền, cho sự tưởng tượng của Thuyền. Sự tưởng tượng giết chết Thuyền mà Thuyền không biết.

Nó không xuống đâu. Nó không xuống đâu. Tiếng nói, giọng cười của chị Thố, lần này, vang dội trong đầu Thuyền. Thuyền ôm lấy đầu, ngó trân trên khuôn mặt mình. Khuôn mặt đẹp đẽ, đáng yêu, ngây thơ, nhưng tâm hồn đã bị cuộc đời đục phá. Anh Dư. Thuyền muốn

đắm vào mặt mình. Tay đưa lên nhưng không dám được,
Thuyền ôm lấy mặt, khóc tức tưởi.

11

*Nhớ anh, ngồi biên nhảm
 Ôi, tình yêu, vẽ vờl...*

Trong vở nháp của Thuyền, hôm nay chép đầy thơ, Những câu thơ ngang dọc, những chữ ký, những tên người viết chồng lập, xóa bỏ. Vở nháp lồi thoi giống học trò. Nhất là học trò ở cái tuổi mười bốn, mười lăm. Ông thi sĩ Tế Hanh, bộ đàn ông, con trai mới biết thơ thần, mơ mộng với cuốn vở nháp thoi sao ? Xin lỗi ông. Con gái như Thuyền, mơ mộng còn sẵn sàng hơn nữa. Giá lúc này có ông ngồi trước mặt, Thuyền dám tâm sự hết với ông lắm. Ông rất dễ thương, ông lại là thi sĩ, ông hiểu tình yêu hơn ai hết. Và Thuyền, Thuyền sẽ hỏi ông: Nhờ thi sĩ làm ơn giải đáp coi Thuyền đang yêu ai. Anh Dư hay anh Tiệp ?

Có thể Thuyền sẽ nổi giận bất tử lắm. Đừng hỏi Thuyền tại sao ? Ba hôm nay, Thuyền không gặp người nào hết. Anh Tiệp tới hai ba lần để chịu trận với chị Thố. Chắc chị Thố có giúp Thuyền, chị có nói :

- Con Thuyền hả ? Tội nghiệp nó ghê ; Mấy hôm nay nó lên cơn đau tim trầm trọng lắm. Nó nghỉ ở nhà. May mắn là gặp dịp lễ Phục sinh.

Theo chị Thổ kể lại thì Tiệp lo lắng ghê lắm. Tiệp đã nài nỉ chị Thổ làm sao cho Tiệp lên phòng thăm Thuyền. Chuyện này hai chị em đã bàn với nhau rồi. Chị Thổ lắc đầu :

- Con đó kỳ lắm. Khi đau, nó cho nó xấu xí, nó không muốn gặp ai. Khi đau tim, mặt mũi nó nhăn nhó kỳ cục.

Không biết nói như thế có đúng không ? Thuyền đau tim hồi nào đâu mà biết. Chị Thổ cũng lập lại với Tiệp y chang lời của Thuyền : Nó bị té hời nhỏ, té nặng lắm nên đau tim luôn. Thuyền nhắc đi nhắc lại chị :

- Coi chừng, chị đừng nói khác đi. Hai chị em nói không giống nhau, lòi ra nói dối kỳ lắm.

Hôm qua, chị Thổ ngồi cả buổi với Tiệp ở phòng khách. Và sau đó, chị lên báo với Thuyền.

- Thuyền ơi, anh Tiệp nói có lẽ anh phải đi Đà Lạt, không ở lại được nữa. Chắc ngày kia đi sớm.

- Anh nói gì nữa không ?

- Thì năn nỉ, nói Thuyền ác, không cho anh thăm một tí.

- Rồi chị trả lời sao ?

- Tao trêu anh. Nói úp mở là biết tổng hết rồi. Anh không chối mà đỏ mặt. Hi hi, trông anh đỏ mặt tức cười lắm kia, như con nít.

- Người ta vậy mà nói con nít.

- Ê, tao hỏi mày, tại sao mày bày đặt đau tim chi vậy? Sao mày muốn lánh mặt anh Tiệp ?

Thuyền trả lời, biết rõ ràng mình dối trá :

- Tại em không thích anh.

- Không thích ?

Thuyền làm bộ thành thực

- Thiệt đó chị. Em thấy em không hợp với anh ấy. Hai người có nhiều điểm không giống nhau, làm sao chịu nhau được.

- Mày nói như bà cụ non. Khi.

Chị cau có :

- Tao không hiểu nổi mày. Bộ tới giờ phút này mày vẫn còn thấy mày thích hợp với thằng Dư sao ? Thằng...

Chị nhắm mắt như ghê tởm cái tên Dư. Anh Dư. Đừng nhắc lại chớ. Thuyền lại muốn điên lên rồi đây. Anh Dư

mấy hôm nay cũng không thấy lại. Tại chị Thỏ đẩy thôi. Nó không xuống đâu. Vô tình, Thuyền cho anh một vết thương nhức nhối quá.

Chị Thỏ cau có chán, lại nghi ngờ :

- Tao biết rồi. Mà cố làm khó để anh chàng biết mùi đau khổ chớ gì. Con gái, đứa nào cũng rắc rối. Tao qua cầu, tao biết. Ừ, nhiều lúc thương thì có thương, mà mình cứ ưa hành hạ. Tao cũng vậy, biết là tính xấu mà bỏ không được mày ơi.

Chị lại triết lý lắm lắm :

- Mà cũng tại tui nó. Cho mình được quyền hành hạ, tội gì mình không hành hạ.

Chị trật. Hoàn toàn sai lầm với Thuyền. Thuyền không hành hạ được ai đâu. Mà chính Thuyền đang bị hành hạ. Nhiều lúc biết Tiếp ngồi ở phòng khách, chờ đợi, nôn nóng, nhớ thương. Thuyền muốn xuống lắm. Phải cố gắng để nén lại, giết đi sự bùng nổ.

Đừng ai chê Thuyền, ở tuổi Thuyền, làm sao khỏi những lúc bùng nổ, lạc lòng và điều đáng nói là có gìn giữ cho phút đó qua đi không thôi. Nên thương Thuyền, Thuyền đã cố gắng nhiều lắm.

Thuyền cũng đã cố tự biện hộ cho mình về sự lánh mặt Tiệp. Nhưng tại sao, trong lòng Thuyền vẫn còn những ao ước khác. Ao ước anh Dư sẽ trở lại một lần nữa trước khi đi Trung. Thuyền chờ đợi từng buổi. Anh Dư không tới. Có lẽ anh đi Trung rồi. Ghét anh Dư, giận anh Dư kinh khủng. Bộ anh coi đám tù của anh hơn Thuyền sao? Đi mà không một lời từ giã. Sao lớn lên anh ngu thể, anh không biết cách nào để cho Thuyền hiểu anh hơn, gần anh hơn. Anh làm Thuyền và anh mỗi ngày mỗi thêm xa cách, Dư. Dư. Dư. Như cái tên anh, anh trở thành một thứ dư thừa trong cuộc đời. Thôi rồi, nhớ anh ngồi biên nhảm. Nhớ anh, chắc chắn rồi đó. Ba ngày lễ phục sinh đã qua, hôm nay, buổi học trở lại. Và trong lớp học, anh Dư, kẻ ngây ngô, rò dại, đang phục sinh lại trong lòng Thuyền.

- Thuyền. Mà vẽ gì vậy. Tan học rồi cô nương ơi.

Ái Minh hích nhẹ khủy tay Thuyền. Suýt nó làm rơi cây bút máy.

Thuyền càu nhàu :

- Làm gì kỳ vậy ?

- Mà mơ mộng gì đó. Em cưng của anh.

Nó nâng mặt Thuyền lên; ngâm nga :

- Sao em lặng buồn
Nhìn anh mà chẳng nói....

Thuyền hát tay Ái Minh ra :

- Để tao soạn cặp còn về nữa chứ. Nhỏ.

- Đúng rồi. Mau mau kéo chàng chờ, chàng mọc rễ.
Lá rụng hết, trơ trụi thì buồn lắm.

Thuyền bật cười. Trường học sao vui ghê, khó buồn được lâu đi. Thuyền cũng không thể giận được Ái Minh, dù nó kè kè theo sát bên, ra tới cổng trường. Mục đích của nó là để chòng ghẹo Thuyền. Được rồi, ta sẽ không tha thứ cho nhà người. Đây, bên kia đường, anh chàng bốn mắt, trong ban kích động nhạc, mặt mày tươi rói khi trông thấy Ái Minh.

- Cười người chớ vội cười lâu. Cười người phút trước, phút sau người cười, em ạ. Kìa, anh chàng bốn mắt đang cười ruồi với em.

Đang nghịch như quỷ, con bé nghiêm trang thấy phát sợ luôn. Thuyền cười muốn chết, nhưng cũng không thể cười nghiêng ngửa giữa đường.

Hai đứa tách rời nhau. Thuyền sang đường. Hôm nay, chị Thố đã xin trước được miễn đón. Biết mà, cũng

bay bướm đó thôi. Thuyền đã lớn, đã hiểu, tha cho chị. Thuyền đi tới góc đường đón xe Lam. Trưa nắng, mà chắc Thuyền còn phải đợi lâu, chuyến xe nào đi qua cũng đầy nhóc người. Máy ông tài xế lắc lắc cái đầu trông thật khó thương. Chả bù lúc ế khách cứ chạy rề rề mời mọc.

Thuyền lui vào một bóng cây mát. Tự nhiên Thuyền chớp mắt, thấy lòng mình trống trải chi lạ. Bây giờ chẳng còn ai. Tiệp chắc đã về Đà Lạt. Anh Dư cũng đi Trung. Thuyền đâu có mong anh Dư xuất hiện trước cổng trường. Nhưng Thuyền vẫn ước ao gặp anh. Lòng con người thiệt đầy sự mâu thuẫn

- Thuyền.

Thuyền giật mình. Đúng lúc Thuyền đang chăm chú nhìn phía xa để chờ xe, nghe tiếng kêu bên tai, không giật mình sao được. Thuyền nhận ra ai liền. Tiệp. Anh đã đứng trước mặt Thuyền, ngó Thuyền, ánh mắt đầy thương nhớ, mừng rỡ.

- Sáng nay tưởng em còn ốm, anh tới nhà mới biết em đã đi học.

Thuyền chớp mắt :

- Anh chưa đi Đà Lạt ?

- Chưa. Anh làm sao đi được khi chưa trông thấy Thuyền. Thuyền, Thuyền xanh quá.

Tưởng tượng nữa. Thuyền đau ốm gì mà xanh ? Tại anh xuất hiện đột ngột làm Thuyền sợ đấy thôi. Thuyền cúi đầu, di di chân trên một ngọn lá úa.

- Thuyền.

- Dạ.

- Mấy ngày em làm anh điên lên được.

Thuyền lại cảm động. Tội nghiệp cho Tiệp. Nếu anh Dư không xuất hiện thì mình đã có một cuộc tình đẹp. Cũng tội nghiệp cho anh Dư, anh đã không chịu hiểu, thời gian làm thay đổi lòng dạ con người. Anh muốn không ? Thuyền sẽ không chấp nhận sự đổi thay đó. Nếu anh nói với Thuyền một lời nào, nếu anh xuất hiện như Thuyền nghĩ.

- Thuyền. Anh hiểu Thuyền. Chị Thố có cho anh biết, sở dĩ em còn lại chút tâm tính bất thường là vì thừa nhỏ, em bị ảnh hưởng những trò chơi nghịch ngợm, điên dại. Cái tên gì đó mà em vẫn kể với anh, hồi nhỏ đã nhồi vào sọ em những ý tưởng nghịch ngợm, phá phách.

- Chị Thố nói với anh ?

- Chị Thổ thương Thuyền lắm.

Thương. Ai mượn chị thương. Hại người ta thì có. Tại sao chị lại đem chuyện anh Dư ra nói với Tiệp. Can có gì chị nào ? A, chị nói Thuyền có những con điên nuôi dưỡng từ tuổi thơ. Bây giờ là lúc Thuyền điên nhất đây.

- Chuyện riêng của Thuyền, anh để riêng cho Thuyền.

- Thì anh có nói gì đâu ?

Thuyền bật miệng, toàn những lời Thuyền không ngờ:

- Thuyền yêu kính anh Dư. Thuyền thương anh ấy lắm.

- Được, Thuyền. Chuyện thừa nhỏ. Đừng nhắc.

- Thuyền cũng nghĩ vậy. Bao giờ anh đi Đà Lạt...
Kìa... Ủa....

Một cái bóng thấp thoáng trước mặt Thuyền, cái bóng tới gần. Anh Dư. Thuyền cố giữ tiếng kêu tên anh lại. Thôi nguy rồi. Anh Dư chưa đi. Anh Dư vẫn còn muốn gặp Thuyền. Trời ơi, tự nhiên Thuyền phát run. Run vì cảm động ? Không, còn vì sợ hãi, vì xấu hổ. Anh Dư xuất hiện trước mặt Tiệp. Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây ? Làm sao để dấu bóng hình ảnh anh Dư đi. Tiệp sẽ cười

mình đến chết mất khi biết cái tên nhà quê, cả ngổ kia là anh Dur.

- Ủa, anh đi đâu vậy ?

Thuyền bước tới. Dù sao cũng nên để cho hai người có một khoảng cách. Chia được hai người ra. Anh Dur dừng lại, vẻ sượng sùng lúng túng. Thuyền muốn khóc được vì sự xuất hiện của anh, vậy mà anh, anh tưởng cái mặt nhà quê của anh lạ mắt lắm, triển lãm cho được.

Thuyền muốn sùng sộ với anh, nhưng rồi Thuyền nuốt nước bọt, găng gượng :

- Anh tới đây làm gì ?

Anh vụng về đến thăm hại :

- Đến thăm, thăm Thuyền.

- Thăm thì tới nhà mà thăm. Ai mượn anh tới đây. Sao chưa chịu về Trung ?

Thuyền lại hớ rồi. Hỏi anh một câu đúng tử để anh thao thao :

- Chưa. Vài ba bữa nữa mới về. Tù đạo này ít quá chưa chọn đủ số. Mấy bữa nay có ở Sài gòn đâu, phải lên tận Biên Hòa lựa tù. Tụi nó phá lắm, không dám để

sống. Để sống là mệt lắm.

- Kệ chuyện tù của anh. Hết chuyện nói rồi chắc ?

Thầy Thuyền cúi kinh, anh Dư có vẻ không hiểu gì hết. Đã vậy, Thuyền còn ghét anh tận xương khi thấy trên tay anh vẫn ôm khư khư cái gói nhỏ. Mấy thứ thức ăn thô tả đó chưa chịu nhai cho hết, đem kè kè làm chi không biết. Lại tay chân lóng ngóng, muốn đánh rơi cả chục lần rồi. Thuyền mím môi.

- Rồi, có gì nữa không ?

- Đến thăm... à, đến chào Thuyền. Chắc khó về Sài Gòn lại vì từ giờ phải canh giữ bọn tù.

Thuyền thở ra, ngao ngán tận mang tai. Tiệp bước tới, lắng nghe câu chuyện với vẻ tò mò. Anh Dư bỗng đưa mắt nhìn Tiệp. Thuyền hơi rợn người. Có cái gì kỳ lạ trong mắt anh. Âm u, sâu thẳm, tàn nhẫn, hờn ghét. Anh ghen chằng ? Kìa, anh vẫn còn nhìn Tiệp chăm chăm. Tiệp cười, xã giao ấy mà. Nhưng anh Dư không cười. Thuyền lo sợ. Anh ghen rồi. Chết. Chuyện gì xảy ra ở đây ? Anh Dư sẽ bước tới nắm cổ áo Tiệp. Một bạt tai nảy lửa ?

Người Thuyền nóng lên cùng lúc với sự sợ hãi bần bật trên da mặt. Anh cầm chặt cái gói. Còn tay kia, sắp

sửa như đưa lên. Thuyền đã sẵn sàng một tiếng hét.

Đôi môi tím sì của anh Dư đang nhếch lên một cách hung dữ bỗng sửa lại thành một nụ cười hiền lành. Bàn tay Thuyền, sửa soạn đưa lên miệng để chặn bớt tiếng kêu, rơi xuống, buông thông. Mặt Thuyền dài ngoẵng, thất vọng.

Không còn sợ. Cũng hết hồi hộp. Chỉ có sự giận dữ ồn ào đòi lên cơn. Đổ lên ai bây giờ. Anh Dư. Chính anh. Tại anh. Anh làm hỏng sự mơ mộng của Thuyền, anh giết chết cuộc đời Thuyền. Thuyền thù anh, oán hận anh. Nếu tát anh một tát tai được. Mặt mũi Thuyền đang biên ra màu gì ? Màu xanh, màu xám tro ? Màu đen của đất ? Thuyền nắm chặt tay lại, cố giữ. Tay đang run, run dữ dội.

- Tối qua, có đi ngang qua nhà Thuyền mà không vô. Thấy cổng khóa rồi. Thuyền đi ngủ sớm hả ?

Nước mắt nước mũi muốn ứa ra. Thuyền lại nuốt. Anh Dư đưa tay lên nữa. Đánh đi. Đấm vào mặt tình địch đi. Tình địch anh đó. Thuyền muốn cho mọi chuyện nổ tung, dù sẽ chẳng ra làm sao. Thì còn ra làm sao nữa. Đánh nhau đi. Anh Dư có một chút anh hùng. Một chút du đãng. Nhưng tay anh lại đặt trên cái gói, rờ rờ. Trông anh càng lúng túng, ngượng ngập hơn.

- Thuyền... Thuyền....

Thuyền tê tái, tan nát. Mất bình tĩnh :

- Thuyền, Thuyền cái gì. Muốn tôi...

Muốn tôi làm sao ? Muốn tôi chết ? Muốn tôi đánh đắm, cào cấu. Thuyền im bật. Tiệp trở mắt ngó Thuyền, ngó anh Dư. Trong mắt, có vẻ gì tò mò, thích thú. Con diên của Thuyền vùng vẫy, đòi tiến tới.

Giọng anh Dư, bỗng lạ đi, buồn bã, khắc khổ :

- Xin lỗi Thuyền. Tôi tưởng...

Anh cũng nuốt nước bọt. Nuốt nỗi tủi buồn thì đúng hơn. Nuốt cả giọt nước mắt.

- Tôi tưởng... Thôi, tôi chào Thuyền. Tôi... tôi... không xứng đáng gì.

- Đúng. Cút đi. Đồ mọi rợ.

Nói xong được câu đó, Thuyền ngo ngác, lạ với chính mình. Ai vừa hét lên tiếng đó ? Thuyền à ? Cái cô Thuyền nào vậy ? Mặt cô dày ra mấy phân. Đang dày ra thêm khi anh Dư quày quả bước đi. Và Tiệp giữ tay Thuyền lại.

- Thuyền. Thuyền. Chuyện đâu có gì...

Và giọng Tiệp, như một tiếng reo khê. Như một tràng cười chế riều vang vang hoài :

- Anh hiểu rồi. Dư đó phải không ?

Tan tành hết. Làm sao dấu Tiệp được nữa. Anh Dư thần thánh của tuổi thơ. Anh Dư can đảm, hào hùng, mơ mộng. Anh Dư giảng hồ, phiêu lãng, hiện nguyên hình là một gã ngốc, nhà quê, đàn độn. Thuyền độn thổ được nếu đất dưới chân mềm một tí. Nhưng dưới chân làm gì có đất, chỉ có nền xi măng cứng ngắc. Thuyền không còn một thứ gì để tự vệ nữa. Thuyền hoàn toàn sa cơ, bại trận. Thứ khí giới cuối cùng là nước mắt, Làm sao Thuyền cần giữ nổi.

Anh hiểu rồi. Dư đó phải không ? Giọng Tiệp làm da thịt Thuyền lạnh ngắt. Sự xấu hổ bị đẩy đến tận cùng. Con điên lại đòi tiến lên. Ừ đó. Anh Dư. Anh Dư đó. Chẳng cần gì nữa. Bây giờ anh đã biết. Cho anh cười đi. Cười Thuyền đi.

Anh đẹp trai, hào hoa, nhà giàu. Anh Dư của Thuyền ngu dốt, đàn độn. Thuyền lại chỉ mê có anh Dư, thích hợp với anh Dư. Bởi Thuyền lớn lên ở biển, Thuyền cũng man rợ, quê mùa. Không bao giờ Thuyền rửa sạch

mùi muối mặn. Không bao giờ... Anh Dư, anh đã nói được. - Tôi tưởng... Tôi hiểu rồi, tôi không xứng đáng. A, anh Dư, anh đâu có ngu, anh đâu không biết tỏ tình? Anh đâu có không xứng đáng. Với Tiệp, hoàn toàn hỏng. Chỉ có anh. Đúng, Thuyền cũng chỉ xứng đáng với anh thôi...

- Thuyền. Thuyền làm sao vậy ? Bình tĩnh lại đi.

Giọng Tiệp sao mà đầy thương xót. Thuyền đâu cần ai thương xót, Thuyền có cuộc đời của Thuyền, cá tính của Thuyền. Thuyền tưởng Thuyền thay đổi nhưng thật ra... Bây giờ, không còn ai ngăn cản được Thuyền đâu. Chỉ có cơn điên, cơn điên mới giúp Thuyền sống nổi. Thuyền xô Tiệp ra. Rất nhanh. Phải rất nhanh mới đuổi kịp anh Dư. Thuyền chạy. Phải chạy nhanh như hồi còn nhỏ mới bắt được anh lại.

Thuyền chụp tay anh, và Thuyền vội vã :

- Anh Dư.

Anh vẫn bước, nhưng hơi chậm lại.

- Thuyền... Thuyền xin lỗi anh. Anh đừng giận Thuyền. Thuyền điên rồi.

Anh Dư. Không phải anh mà một người lạ nào nói :

- Không, Thuyền không điên. Tôi...

Anh không nói nữa. Thuyền nhất định níu anh đứng lại :

- Anh đứng lại cho Thuyền nói. Đứng lại.

Và Thuyền hét lên :

- Đứng lại không ?

Tiếng hét giận dữ của Thuyền làm anh Dư dừng hẳn. Anh ngơ ngác, rồi trở lại đáng điệu lúng túng, vụng về. Thuyền nắm tay anh, phải nắm tay anh cho Tiệp trông thấy. Để Tiệp khinh mình luôn. Bất cần.

Anh Dư lờn ngớ gạt tay Thuyền ra. Gạt sao được, Thuyền đeo cứng.

- Không được giận Thuyền, nghe chưa ?

Mặt mũi anh thộn ra một đồng.

- Nghe chưa. Không được giận.

Thuyền quắc mắt ngó anh. Anh Dư như người ngủ mê, làm như hết biết gì.

- Anh thương Thuyền thật, phải không ? Nói đi. Nói thương Thuyền.

- Thương.

Thuyền cười. Cười mà nước mắt rơi từng giọt.

- Còn thương Thuyền không ?

Anh gật đầu. Đôi mắt anh bỗng đại khờ đi.

- Anh sợ cái gì ? Anh sợ ai ? Không việc gì phải sợ hết. Nghe.

Và Thuyền nói, như sợ không nói bây giờ thì chẳng còn dịp nào nữa :

- Từ bây giờ anh không sợ ai nữa hết. Thuyền bảo vệ anh. À, Thuyền nghĩ ra rồi. Ngày nào anh đi ? Còn ba ngày nữa phải không ? Vậy ngày kia đi. Ngày kia, Thuyền mời anh lại nhà ăn cơm. Chính tay Thuyền nấu cho anh ăn. Thuyền nhớ mà hồi trước, lúc rủ anh đi ra hoang đảo sống, Thuyền nói Thuyền sẽ nấu cơm cho anh ăn. Bây giờ Thuyền nấu. Thuyền sẽ thông báo cho cả nhà biết là Thuyền mời anh, người khách quý nhất là anh. Mặc kệ. Họ làm gì Thuyền được. Nhé. Anh nhận lời không ?

Anh Dư làm thinh. Anh ngó Thuyền. Thuyền nhìn ra rồi. Mắt anh báo cho Thuyền biết là anh sẽ trở thành tướng cướp. Mai kia trở về bắt cóc Thuyền đi làm áp trại

phu nhân. Thuyền chờ đợi mà. Trời ơi, Thuyền đang đau khổ, đang chết dần trái tim. Anh biết không? Thuyền có thương anh không ? Có nói thật với anh không ? Thật ra Thuyền nói dối. Nói dối mà như nói thật. Không, cũng không phải, chẳng còn cái gì thật, mà cũng chẳng còn cái gì dối nữa.

- Anh đưa tay đây.

Anh Dư đưa tay ra. Bàn tay đen đui, đầy gân, đầy những dấu chai lì. Đâu rồi, sợi nắng mùa hè, sợi nồng mặn của biển, sợi ngây ngất của gió ? Những sợi lông măng xô lúa cả đồng lúa chín vàng. Anh nhìn đi đâu vậy ? Thuyền áp bàn tay mềm mại của Thuyền vào lòng bàn tay cứng ngắc của anh. Thuyền khóc.

- Anh Dư.

Thuyền đắm anh một cái. Mắt anh nhìn gì mà trần trụi vậy ? Có một giọt nước mắt sắp lăn ra phải không ? Đừng khóc. Cười như Thuyền này. Thuyền cười, những giọt nước mắt cười theo và lăn. Đôi môi tím bầm của anh Dư dần dần, căng một nụ cười như góp tất cả sự hân hoan, hạnh phúc, cả sự đau khổ trong suốt cuộc đời này lại. Thuyền thấy phải hét. Hét chớ không nói :

- Anh Dư.

Nghe Thuyền gọi không chứ ? Lại cái gói. Sao anh nhìn hoài hử cái gói vậy ? Nhìn Thuyền đây này. Thuyền dang mạnh tay anh. Nhìn. Nhìn. Cái gói rời khỏi tay anh, bị hất xuống vĩa hè bung ra.

Cái gì vậy ? Một trái táo, một trái cam, một trái lê đang lăn dưới chân Thuyền. Anh Dư ! Tiếng kêu thỉnh linh như nghen giữa cổ Thuyền. Thôi rồi. Không cần phải nói. Không cần. Thuyền đã hiểu.

Cái gói từng làm Thuyền xốn con mắt kia chính là những trái cây anh muốn mang đến cho Thuyền. Anh muốn nhắc tới quả lê quả táo năm nào, cả anh, cả Thuyền đã cắn ngập dấu răng, phía ngoài cổng trường của một thành phố nhỏ. Đúng rồi. Bây giờ cũng vậy. Bây giờ hai đứa mình cũng cắn. Thuyền nhặt một trái táo. Thuyền đưa lên miệng anh. Dúi vào miệng anh.

- Cắn đi. Cắn. Cắn đi.

Anh Dư vụng về cắn một miếng. Một miếng thương. Một miếng yêu. Một miếng thiết tha. Thuyền sung sướng quá. Sung sướng. Thuyền lại dúi trái táo vào tay anh, bẻ một đốt ngón tay của anh la lối :

- Anh có sung sướng không ? Anh Dư. Anh có sung sướng không ?

Thuyền bẻ gập ngón tay của anh mạnh hơn. Mặc kệ :

- Há. Anh Dư. Anh có sung sướng không ? Có ? Không ? Có ? Không ?

Thuyền nhìn anh Dư trừng trừng. Anh Dư, trước sự la lối của Thuyền, luống cuống gật đầu.

- Có. Có.

Hồng hét. Mấy tiếng có có làm hồng chuyện. Đôi mắt Thuyền đang nhìn trừng trừng, chờ đợi, bỗng lơ lảo vì bất mãn. Thuyền lắc đầu, xua tay :

- Thôi đủ rồi. Anh về đi. Anh rút đi.

Anh Dư như vừa trên trời rơi xuống. Rơi xuống đúng vào một ổ kiến lửa. Anh cuống quýt quay lưng. Cái gì cũng cuống quýt cả. Không được, Thuyền ơi. Phải nói lại, xét lại. Thuyền kêu với :

- Anh Dư. Tới nghe không ? Tới ăn cơm. Ê.

Thuyền kêu nữa :

- Ê. Ê. Tới không ? Trả lời.

Anh Dư hơi quay người lại. Vặn người thì đúng hơn. Không dám ngó vào Thuyền và anh gật đầu lia lịa. Anh

ấy tới. Sẽ tới mà, Thuyền cũng gật đầu. Hẳn là anh sung sướng lắm.

Thuyền không cần biết Tiệp đang làm gì, có còn đứng ở sau lưng mình không ? Bây giờ thì không gì ngăn cản được những giọt lệ của Thuyền nữa.

12

Anh Du ơi, sao im lặng thế ? Tiếng ơi của anh ở đâu ? Thuyền biết rồi, anh không bao giờ còn ơi với Thuyền được nữa.

Thuyền đang nắm chặt lá thư của dì Bính. Lá thư dài lê thê, toàn chuyện tầm phào. Chuyện cảm ơn, vay tiền, kể lể. Quan trọng gì. Phần quan trọng là ở cuối thư, viết lơ đãng cho đủ giấy : À, thằng Dư chết trận rồi. Anh chị có còn nhớ thằng Dư không ?

Người đưa cho Thuyền đọc lá thư là chị Thố. Chị vô tình hay cố ý hả anh ? Chị thương tình hay tàn nhẫn ? Thuyền vò nát lá thư, đứng quay mặt vào tường. Chị Thố đặt tay lên vai Thuyền. Khóc hả ? Thuyền quay phắt lại. Lúc đó, mắt Thuyền ráo hoảnh : Khóc cái gì? Hả ? Cái gì mà khóc ? Chị... hừ, chị cười được rồi đó. Cười đi. Ác. Lỗi đâu phải ở chị Thố anh Dư nhỉ ? Nhưng Thuyền đã quay lưng đi, không muốn nhìn thấy ai rồi. Tại chị Thố để cho Thuyền nhìn thấy. Chị có oan cũng kệ chị. Oan sao bằng chúng ta, anh và em, phải thế không, anh Dư.

Chưa bao giờ Thuyền có bộ mặt khinh đời như thế. Thuyền bất cần. Thuyền muốn tỏ ra can đảm. Chắc mọi người muốn nhìn thấy Thuyền khóc lóc chó gì ? Thuyền cắn răng, mím môi đi qua mặt họ. Buổi trưa, khi chị Thỏ đập cửa : Mày xuống ăn cơm không ? Thuyền thò mặt ra cho chị thầy. Tỉnh bơ. - Em mệt, chắc đau tim. Có thể chị Thỏ tức cười lắm. Nếu bình thường thì Thuyền cũng cười nữa. Đau tim hồi nào. Nhưng lúc này, chị mà cười là Thuyền cắn chết chị.

Thuyền biết làm gì bây giờ. Anh Dư, nếu làm được gì, điều Thuyền làm sẽ kinh khủng lắm. Thuyền đào đất, cuộc mồ anh lên. Nhìn anh, mở mắt anh ra, kéo mồm anh, bắt anh ơi với Thuyền. Bắt anh sống lại với Thuyền. Anh Dư, anh có cho Thuyền khóc không ? Để Thuyền khóc anh nhé. Thuyền khóc một mình. Một mình Thuyền biết thôi.

Anh Dư. Sao anh chết lặng lẽ thế ? Ai cho phép anh chết mà không nói với Thuyền một câu. Chỉ có anh không thèm nhớ chó Thuyền nhớ. Giác mơ ra hoang đảo thời mới lớn của đôi ta không thành, nhưng Thuyền lúc nào cũng còn nổi mơ ước tuyệt diệu. Lần đó, nhìn sóng biển, Thuyền rùng mình. Lỡ ra hoang đảo, anh chết đi, bỏ Thuyền bơ vơ làm sao ? Anh trợn mắt, xua tay : Anh mà chết. Chết rồi ai lo cho Thuyền. Chết sao

được. Anh Dư, Thuyền muốn dựng cỗ anh dậy, đâm anh một cái. Còn nữa, phải đâm anh thêm dăm chục cái về bữa cơm. Bữa cơm, ôi chao, mặt Thuyền còn dày như mo đây. Má bảo : Mà mời bạn, mà bạn là ai ? - Anh Dư. - Dư ? Bộ mày điên rồi sao ? Thuyền đáp tỉnh táo : Dạ không. Ba cứu gỡ : Kệ nó. Nó muốn mời ai thì mời. - A, ông này, dạy con kiêu đó. Mà mời mày làm đi. - Dạ, tự tay con nấu ăn lấy. Ba dễ thương vô cùng phải không anh Dư. Ba cho Thuyền tiền và thuyết phục má. Bữa cơm của Thuyền làm đặc biệt vô cùng. Nhưng Thuyền cũng khổ sở vô cùng. Thuyền chịu bao nhiêu lời chế riễu của anh Sơn, của chị Thố. Anh Sơn nói Thuyền chỉ làm được món chuột chiên bơ. Chị Thố chêm vào : Nó làm món trầu điên xôi dấm. Thuyền cố gắng dần lòng, gạt ra ngoài tai lời dè bủ để hoàn thành bữa cơm. Anh biết có bao nhiêu món không ? Thuyền cố gắng làm món óc đậu, trắng mềm như thịt con dưng. Và khi thái thịt bò, tay Thuyền dính những dây máu đỏ, Thuyền nghĩ tới bấy chuột anh em mình nuôi trong hốc đá. Rồi món cua biển, món cá thu chiên. Mâm cơm dọn lên, chờ hoài. Chị Thố ôm bụng : Đói quá, cho ăn trước một miếng đi, không ngất xỉu. Anh Dư. Tại sao anh không tới ? Anh kẹt xe, anh đi lạc ? Hay anh làm sao ? Không, Thuyền chẳng tin nổi đâu ? Không có lý do gì hết. Vậy mà anh không đến. Anh để Thuyền chịu

trận, xấu hổ. Nếu Thuyền lớn một tí, có quyền một tí, Thuyền đã đá đổ mâm cơm. Nếu Thuyền biết chỗ anh ở, Thuyền không ngần ngại gì mà không tới, lôi cổ anh về nhà, tọng hết chùng đó thức ăn vô họng anh. Anh Dư. Sao anh không đến. Thôi rồi, không bao giờ Thuyền còn biết được tại sao nữa. Anh cũng chẳng bao giờ còn đến với Thuyền. Anh bỏ Thuyền, xa cách Thuyền mãi mãi.

Tại sao thế hả anh ? Tại sao anh không tới gặp Thuyền. Tại sao anh lặng lẽ ra đi, lặng lẽ chết ? Thuyền đã nhớ lại. Lúc Thuyền đuổi anh, Thuyền chạy theo anh, anh đã nhìn Thuyền bằng ánh mắt ra sao nhỉ ? Ánh mắt nửa như oán hờn, nửa như sợ hãi. Anh nhìn thấy Thuyền thay đổi, xấu xa chẳng ? Anh trông thấy mắt Thuyền gian dối ? Không, chắc chẳng phải thế đâu. Anh khờ khạo quá, đàn độn quá. Cũng không phải, Thuyền không tin anh đàn độn quá như thế đâu. Nhưng vì ngôn ngữ của anh và Thuyền đã quá xa lạ với nhau. Sự suy xét của anh, không còn giống sự suy xét của Thuyền. Tại sao khi lớn lên, đầu óc, lời lẽ của anh và Thuyền lại khác nhau đến thế ? Tất cả những gì gian dối, những gì làm Thuyền xấu hổ anh có hiểu, anh hiểu hết. Tấm lòng của anh cũng biết thương yêu, nhưng anh không dám dùng lời lẽ của anh để nói với Thuyền.

Anh Dư, vậy chúng ta không có lỗi gì hết. Lỗi là ở sự cách biệt. Không phải cách biệt vì anh nghèo, gia đình Thuyền giàu. Cũng không phải vì anh là tôi tớ, còn Thuyền là con bà chủ. Giàu nghèo mà ăn thua gì. Anh là tướng cướp, Thuyền còn dám đi vào lầu xanh làm ca kỹ kia mà. Nhưng nếu oán trách, mình phải oán trách ông trời. Người lớn nói trời xanh có mắt. Thuyền chỉ thấy ông trời đui mù, bất công nữa là đằng khác. Tại sao ông phân chia biết bao sự cách biệt giữa đầu óc con người. Tại sao người này không giống người khác. Kẻ này suy một đường, kẻ kia nghĩ một nẻo.

Thuyền đã nói lan man với anh gì thế anh Dư ? Rồi Thuyền sẽ làm gì với những giòng chữ lẩn thẩn này. Những giòng này, nếu còn sống, chắc gì anh đọc được. Mà nếu đọc được, chắc gì anh hiểu nổi. Kệ xác anh. Thuyền cứ viết, viết một lần để rồi đốt đi, cho nó thành tro than như kỷ niệm.

Anh Dư. Lẽ ra Thuyền phải khóc. Khóc mùi mẫn, khóc đau đớn. Nhưng Thuyền không khóc được. Có phải vì Thuyền can đảm, Thuyền bắt chước anh đã không thèm khóc khi bị hành hạ không ? Chắc không phải thế đâu, Thuyền không khóc được vì không còn gì để khóc. Anh đã chết, những giọt nước mắt Thuyền chỉ là thứ vô dụng. Những giọt nước mắt khi anh còn sống

quý báu hơn, ý nghĩa hơn, mà Thuyền đã khóc được rồi. Thuyền đã dám khóc trước mặt anh, khóc ngoài đường, khóc vì anh ngay trước mặt một người con trai khác, nói yêu Thuyền, tỏ tình với Thuyền.

Cái chết của anh làm Thuyền choáng váng. Hôm nay, Tiệp về Sài Gòn. Anh đã đánh điện tín báo tin. Ba giờ chiều máy bay tới. Lẽ ra, Thuyền phải có mặt ở phi trường. Nhưng bây giờ, Tiệp hay ai cũng thế thôi. Thuyền đã thay đổi hoàn toàn. Thay đổi được cả với anh thì với ai, đâu còn quan trọng gì nữa. Vậy, Thuyền sẽ không đi đâu hết, không cần ai hết. Thuyền nằm đây, anh cho Thuyền chết giả với anh trong khi anh chết thật, nhé, anh nhé.

Nhớ có lần, Thuyền mong anh chết đi. Anh chỉ nên nhỏ bé hoài trong kỷ niệm, còn ngoài cuộc đời, ngoài tuổi mới lớn của Thuyền, đừng bao giờ có anh. Đó chỉ là một ý nghĩ lãng mạn, mơ hồ, đâu có phải một lời nguyện rửa gì mà anh mắc. Không, anh Dư, anh cứ sống. Anh còn sống dù anh có như thế nào, anh có hèn hạ, có nghèo hèn, có vô học, Thuyền vẫn thương quý anh. Anh có nghĩ Thuyền đang nói dối không ? Làm sao anh tin Thuyền được ! Ôi, chính Thuyền cũng không còn tin tưởng nổi Thuyền nữa.

Mấy hôm nay, Thuyền đọc báo. Người ta nói nhiều tới tin chiến trận. Trong thư, dì Bính nói anh chết trận. Vậy thì anh vì đi đánh nhau mà chết. Như vậy, người ta nói chết vì Tổ Quốc, vì nghĩa vụ phải không ? Thuyền biết rồi. Thuyền có đọc một mẫu tin ngắn, bây giờ Thuyền nhớ rất rõ. Một anh binh nhì vô danh, đã gài lựu đạn cùng mình, nhảy vào ổ phục kích của địch. Người binh nhì đó, có thể là anh lắm chứ. Phải là anh. Chắc mà. Lì như thế, trong đời chỉ có anh là một. Vậy thì, chắc hình ảnh anh sắp được mang về Thủ đô rồi. Trong những ngày gần đây, Thuyền thường chú ý tới những bức tranh lớn dựng ở các công trường. Tranh vẽ hình ảnh của những người lính đã có công với Tổ Quốc. Trời ơi, nếu hình anh được dựng lên, mỗi ngày Thuyền sẽ đi ngang qua đó. Thuyền sẽ lặng lẽ mang tới cho anh một bông hoa. Nhưng chưa chắc đâu. Liệu Thuyền có dám làm thế được không anh Dư ? Nhưng mà anh có cần Thuyền đem hoa tới mỗi ngày ?

Không đâu. Anh đã là anh hùng rồi, anh còn cần hoa với hoét làm quái gì. Nhưng mà, anh Dư ơi, tiếc thay, ai bảo anh đi làm anh hùng mà không làm tướng cướp ?

Ôi, Thuyền vẫn cứ lan man, lan man hoài. Thì Thuyền đâu biết làm gì hơn. Không khóc được. Không cắn ai được. Thuyền chỉ biết lặng lẽ thương anh, nhớ anh, tiếc

anh. Anh có hận Thuyền không ? Anh ơi. Thuyền xót xa lắm, Thuyền giận Thuyền ghê lắm. Thuyền đã đối xử với anh không phải, như khi bỏ anh ở nhà để đi chơi với một người bạn trai khác. Khi trước mặt người bạn trai, Thuyền đã xấu hổ vì anh, xô đuổi anh. Tại sao vậy ? Tại sao con người ta cứ làm những việc kỳ quái, cả những việc người ta không khoái, đã không khoái mà còn bị dày vò, ray rứt. Chắc tâm hồn con người ta, thường bị một thứ quỷ ám nào, chỉ có quỷ ám mới làm những việc rồ dại, điên khùng, không mục đích như thế. Nhưng anh Dư, anh đừng trách Thuyền, đừng oán Thuyền. Không bao giờ anh được oán hận Thuyền cả, nghe chưa. Anh có nghe không ? Dù đã chết rồi, anh vẫn phải nghe Thuyền. Suốt đời anh, anh phải nghe lời Thuyền. Vì chắc chắn trên đời này không có ai thương anh bằng Thuyền đâu. Không ai có thể làm anh sung sướng ngoài Thuyền. Anh Dư, chính Thuyền đã hỏi anh câu đó. Anh có sung sướng không ? Anh gật đầu. Anh có sung sướng không ? Anh có sung sướng. Trời ơi, dù anh đã trả lời rồi, lúc này, Thuyền vẫn còn muốn hét lên: Anh có sung sướng không ? Anh có sung sướng không ?

Anh ơi.

Cuộc đời anh, thời thơ ấu của anh, cái chết của anh, đã hoàn toàn thuộc về Thuyền. Nhưng còn Thuyền, từ nay, Thuyền biết thuộc về ai ? Thuyền đang nhìn ra khoảng trời xanh ngoài cửa sổ. Trời xanh. Cây xanh. Còn gì nữa anh ? Nhiều lắm. Biển xanh. Đồng lúa xanh. Con trâu xanh. Thời thơ ấu xanh ngắt. Rồi nắng vàng... Anh Dư ơi, biển trời có gì thay đổi đâu. Tại sao biển trời không thay đổi mà chúng ta thay đổi ?